

HLAS NÁRODA

"Vy reprezentujete
ve svobodném světě vlast.
Vlast potřebuje lásku a pomoc.
Buďte svorní!
Jen svorným Bůh požehnává."
JOSEF KARDINÁL BERAN,
arcibiskup pražský.

(VOICE OF THE NATION)

Tel.: (312) 762-2044

Udržení českého vědomí, řeči
a novin v Americe žádá osobní
oběti a nadšené spolupráce
každého z nás.

Cena: 75 centů

Second Class Postage Paid at Chicago, Ill.

Return Postage guaranteed, Chicago, Ill. 60623

Roc. (Vol.) IX. — Číslo (No.) 52.

Sobota (Saturday) 22. 12. (December) 1984

OD SVĚT SVĚTEM BUDE, NAROZENÍ BOŽÍHO SYNA V CHUDÝCH JESLÍČKÁCH V BETLĚMĚ NEPRESTANE LIDI INSPIROVAT NOVOU VÍROU, OBNOVENOU NADĚJÍ, A OCHOTNOU OBĚTI DĚLAT VŠE Z LÁSKY K BOHU A LIDEM. PROTOŽE BUH SAM SE STAL V BETLĚMĚ BRATŘI NÁŠ, A TOŽEŽ PLATÍ PRO UMĚLCE VŠECH TALENTŮ. — MALÍŘI SE BUDOU POKOUŠET RADOSENOU ZVĚSTÍ Z BETLĚMA VYJÁDRIT VŽDY ZNOVU A ZNOVU, TY NAŠE LETOŠNÍ JESLÍČKY V TVORBU V DŘEVORĚZU MICHAEL FLORIAN ZE STARÉ ŘÍŠE NA MORAVĚ.

LETOŠNÍ NAŠE ČESKÁ
„PŮLNOČNÍ“ MŠE SV.

se zpěvem našich koled bude

v pondělí 24. prosince

o Štědrém večeru v kostele

Panny Marie Svatohorské v Ciceru, Ill.
(2414. S. 61st. Ave) v 9 hod. večer.

František LUCINOVSKÝ:

Vánoce kopaničářů ve Starém Hrozenkově

Na čtvrtou neděli adventní hořely již čtyři červené svíce na adventním věnci. Ten děvčata uvila z malinkých smrkových nebo jedlových větviček. Visel na čtyřech širších fialových pentlicích pod křížem v rohu. Jeho fialové pentličky hlásaly pokání, čtyři svíčky, čtyři neděle adventní, o nichž se vždy jedna zazblala na víc. Na čtvrtou hořely všechny. Vánoce, vánoce již jsou přede dveřmi. Hlásalo všechno. Stromček byl již někde v seči uřezán a zatím odpocíval holý na mlátě stodoly nebo v komoře. Byla to vomeč jedlička nebo pěkně urostlý smrček. Ten si hospodář již dlouho před tím, někdy již v létě vyhledal a pečlivě označil.

Štědrý den přišel jako zloděj. Všichni byli hodní. Nikdo nedělal hluku. Postilo se, aby se uvidělo zlaté prasátko. S krášením stromčku se započalo hned ráno. Strojila maminka s většinou dětmi. Ostatní pečlivě a pozorně přihlížely. Na něm se množilo cukroví v podobě andělíčků, srdíček, hvězdiček, zajíců a pečených Mikulášů. Pověsila se i nějaká jablíčka, pomeranče a hrušky. Dále jej zdobily lesknoucí se baňky, trubky a ze dřeva řezaní pandrládci. Na větvích staly, jak voj-

áci, různoharevné voskové svíčky a visely tmavé, jen málo viditelné prskavky. Na konec se na něm zavěsily barevné řetízky. Na vršku stál anděl s nápisem: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle.“ Vedle pak stávaly chudobné jesličky, na nichž vždy pilně pracovali vymýšliví chlapi. Pod nimi se naskládaly dárčky. To bylo štěstí a velké radosti! Nikomu nevadilo, že mu mocné škvrčelo v prázdnoučkém žaludku. Každý se těšil na svatý večer a zářnou tichou noc, naplněnou láskou a dobrotou. Děvčata se nezapomněla rozběhnout k studánce nebo zamrzlému potoku s ostrou sekýrkou, prosekat led a podívat se so tíše tekoucí studené vody, aby v ní spatřily svou příští budoucnost. Starší pak naslouchaly štěkotu psů s vědomím, že odtud zavítá budoucí ženich.

Večer, když zasněží na nebi první hvězdička, večerka, začala štědrovečerní večerka. Stůl byl pokryt ubrusem a pěkně ustrojen. Celá rodina čistě umytá a slušně oblečená obestoupila rodinný stůl. Všichni sepjali ruce, pěkně se pokřížovali, pronesli modlitbu „Anděl Páně...“ a modlitbu k jídlu.

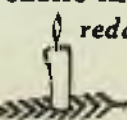
Napřed každý obdržel velký oplátek s pravým čerstvým medem. Ty se však nesměly sníst cele. Oblamaly se dokola a jejich sloučky přišly na připravenou čistou slamenku, která stála uprostřed stolu. K ní přišly též další kousky předloženého jídla. Těmi pak po večeru byla obdařená všechna zvířátka, aby i ona okusila štědrovečerních dobrot. Pak přišla polévka nebo krupičná kaše, pečený kapr, chutnoučké pery z povídel a sladkým mákem. Na konec přišel lipový nebo ruský čaj, do něhož se cvrklo domácí slivovice pro dobrou vůni. Všude vládl klid, všechno bylo jiné, přímo tajuplné. I kamna se zdála radostnější a v nich plál a praskal vesele oheň. Psi se tulili nějak nenápadně ke dveřím, tu a tam zaštekali a čekali na sousto ze slamenky. Bylo zvykem, že po čas večere na Štědrý den žádná kočka a pes nesměli být uvnitř. I z cizích lidí nevstoupil nikdo do domu. Po štědré večerce, dal hospodář z drobtů a zbytků koním, kravám, psům i mlsným kočkám. Ve stáji zvířata stojící již toužebně čekala, nebo rychle povstala, když mezi ně hospodář vkročil a přinesl nadšení svátečního ván-

(Dokončení na str. 20)

ČESKO-AMERICKÉ KULTURNÍ STŘEDISKO "VELEHRAD". INC.

redakce, administrace a zaměstnanci Hlasu Národa

přejí upřímně

všem odběratelům, čtenářům, inserentům, přátelům,
podporovatelům a všem našim křesťanům
ve staré vlasti i v cizině

HOJNOST MILOSTI OD NOVOROZENÉHO KRISTA
A KRÁSNOU VÁNOČNÍ RODINNOU POHODU

Opuštěným, nemocným a osiřelým starokrajanům
i exulantům vyprošujeme Boží pomoc a ochranu

Sloupek informací

o nových důkazech - podle výpovědi bulharského uprchlíka Mantarova, že stopy plánovačů atentátu na papeže vedou do Moskvy, o najednou veřejně přiznávaných slabostech sovětských občanů, a o světovém ohlasu násilné smrti polského kněze Jerzy Popieluszka.

□ Plán, který nevyšel

Brian Freemantle /autor knihy o KGB/, který po tři a půl roku sledoval případ pokusu o vraždu Jana Pavla II. - ukázal v článku londýnských novin „Daily Mail“ na přímé zapojení na Moskvu - KGB.

V SSSR byl ještě u moci Brežněv a v čele KGB Andropov. Slovanský papež jim byl víc než nepohodlný - úmysl se ho zbavit svědilo KGB jistěmu Ivanovi A. Lukašinovi, ale každý náznak pramene měl být vyretušován. Úkol měl být vykonán přes Bulharsko. Pro vykonání byl získán M. A. Agca z Turecka, který patřil k extrémní pravici ve své vlasti a měl několik lidí na listině, které nenáviděl a chtěl odpravit. O tom se dovědělo KGB. Jim se podařilo, že se Agca dostal z vězení, kde mu hrozil trest smrti za vraždu Abdi Ipekci, vydavatele nezávislých tureckých novin Millivet. Dvěma členům KGB /jedním byl Toslin Tore/ se podařilo infiltrovat extremistickou tureckou organizaci „Šedí vlci“. KGB vydalo pak Agcovi falešný pas na jméno

Yoginder Singh /indický pas/, na nějž cestoval po Evropě - a nakonec do bulharské Sofie. Tam - ubytován v hotelu Vitosha v pokoji č. 911, potkal dva muže: Omera Mersana /pašeráka zbraní a drogů/ a jiného muže, jehož znal pod jménem Maurizi - ve skutečnosti to byl muž vyslán Lukašinem - major KGB Maurizi Folini, který ovládal bulharskou tajnou službu. Folini dal Agcovi 500 a poslal ho na „výcvik“ do Libye. Tam ho trénovali tři muži: Ali Chifit, Ahmed Jooma a Ibrahim El Haya - který byl jmenován ve spojení s atentátem na Reagana. Tak měl turecký fanatik zabít papeže... Lukašin jen čekal, až se vše splní - jist, že podezření nějakého spojení s KGB je vyloučeno. Kdyby Agca byl chycen po atentátu - vina by padla na „Turka-fanatika“, rozhodně ne na SSSR. Vše se zdálo být promyšleno: klasický případ! Agca přece nemohl vědět, že Foliniho přítel Dimitri Savov vedl bulharskou protivědeckou, nebo že Savovův blízký přítel byl Jordan Mantarov.

Folini a Savov měli ještě jiný plán, o němž Agca nevěděl. Najali ještě jiného vraha, který měl odpravit Agcu /byl to 25letý Oral Celik/ a snažit se uprchnout v nastalém zmatku po atentátu na papeže. Tento plán nevyšel, ježto dav na svatopetrském náměstí zabránil, aby se Celik mohl dostat do blízkosti Agcy, aby ho mohl odstřílet.

Agca nejdřív popřel, že by se ještě někdo jiný - kromě něho - podílel na atentátu. Ale když byl odsouzen na doživotí - a nepodařilo se ho dostat z vězení - prozradil podíl bulharské špiónážní služby. Snaha KGB byla vše popřít a Agcu prohlásit za „blázna.“ A přece se vše prozradila a „pravda“ vyšla na jevo: Jordan Mantarov byl poslán - jako špión do Paříže - pod záměrným posláním obchodního attaché bulharského vyslanectví. Mantarov však „zahnu“ - a jeho výpověď potvrzuje, že KGB se podílelo - ano inspirovalo atentát na Jana Pavla II. Náhoda? Svatý Otec děkoval ve Fatimě Matce Boží za zázračné zachránění - není bez zajímavosti, že byl atentát spáchán 13. května /1981/ ve výroční den I. fatimského zjevení. Pro věřící je celý případ důkazem, že Bůh neopustí ty, kdo v Něho složí svou důvěru, a že - jako důsledek vytrvalých modliteb - i v Rusku nastanou lepší časy...

Tak konečně to přiznali: i v SSSR mají povaleče, vrahy a v autě nebezpečné „ochmelky“.

Sovětský svaz nemá jen vnitřně-politické a vojenské problémy. Je známo, že ten, kdo čte sovětský denní tisk a poslouchá radio či sleduje televizi, musí se domnívat, že v této zemi se neštěstí, vraždy, krádeže, loupeže, přepadení nebo auto-havárie prostě vůbec nekonají. Nezaměstnanost neexistuje, alkohol se nad míru nepije. Nic jiného nežli opak je pravdou. Lidé nejsou andělé v žádném režimu.

Nikolaj Bajenov, který zastává vysokou funkci zástupce generálního prokurátora, prohlásil na studijní konferenci vedoucích stranických funkcionářů distriktu Moskva, že „v Sovětském svazu je nejméně půl milionu tuláků a příživníků“ (užil slova „parazitů“).

O alkoholismu říká oficiální propaganda, že jsou to „pozůstatky kapitalistických jevů, které v socialismu zmizí“. Od r. 1917 se zbavuje těchto jevů již třetí generace sovětských občanů. Trvá to trochu dlouho,

Podle Bajenova uvěznila policie v r. 1983 - 11.7 milionu lidí pro opilství; z nich bylo 700 tisíc přistěženo v době růžového snění za volantem.

V praxi to znamená, že každý osmý pracující byl v jednom roce uvězněn pro přeměru alkoholu v krvi a s tím souvisejícím chováním na veřejnosti. K Bajenovi se v srpnu přidal ministr vnitra Vitalij Fedorčuk, který veřejně (poprvé!) prohlásil, že alkoholismus je přímo zodpovědný za klesající počet narozených dětí, což činí velké starosti a problémy sovětským ekonomům, za stoupající nemocnost a počet úmrtí. Pan ministr řekl, že 40 % všech přečinů a zločinů, a 30 % všech autohavárií má na svědomí alkohol.

Nemají to páni také zrovna lehké.

□ Otec Jerzy Popieluszko - obránce lidských práv.

Násilná smrt polského kněze Jerzy Popieluszka vzbudila spravedlivé rozhořčení nejen v jeho rodném Polsku, nýbrž v celém svobodném světě. Odvrácen úskočně členy tajné policie, byl krutě zbit, svázan na nohou i rukou a hozen do reservoáru.

Podle plánu jeho uchvatitelé měl zůstat nezvěstný - prostě zmizel - jak se to děje mnoha jiným obětem - a nikdo se neměl dovědět, jaký osud ho potkal. Ale ona se i ta ďábelská zloba vždy nepodaří. Spravedlivé „furor“ polských občanů a zájem celého světa - se nakonec dopídily skutečností. Mrtvola hrdiného kněze byla nalezena - a dostalo se mu královského pohřbu v jeho rodném městě - a celý svobodný svět byl duchovně s truchlící rodinou a Solidaritou.

Jerzy přišel do styku s bezbožnými nadřizenými už na vojně. Když u něj našli ruženec,

nutili ho, aby jej hodil na zem a pošlapal. Když odmítl, byl surově zbit. Tenkrát ovšem přezil.

Ne dlouho však před svou smrtí, v rozhovoru s britskou žurnalistkou Otec J. Popieluszko prohlásil: „Řekněte svým přátelům v Anglii, že nečiním nic jiného, než že mluvím pravdu...“ A na otázku zda se nebojí, že bude za svou upřímnou odvážnost trpět - odpovídal: „Pro věřícího člověka vězení, muka, ano i smrt nejsou posledním stadiem... Nebezpečí mi hrozí neustále. Bude-li však třeba, abych zemřel násilnickou smrtí - bude mi útechou vědomí, že jsem nepřihlížel nečině k páchanému bezpráví, a že jsem se nebál poukázat veřejně na zlo a nespravedlnost... Kladu svůj život do Božích rukou a věřím v modlitby svých přátel!“

Otec Popieluszko byl přesvědčen, že neblahý stav v jeho zemi byl zapříčiněn vyloučením Boha z privátního a veřejného života. Věděl, že dokud budou šlapána lidská práva, dokud nebude respektována lidská důstojnost, není naděje na lepší budoucnost vlasti a národa. V nerovném boji podlehl hrubému násilí a rozmožnil tak řady hrdinů, kteří dali život za pravdu a právo. Obětoval život za lepší příští své vlasti - za její svobodnější zítřek. Ideál, za nějž uměl přezívat a bude inspirovat všechna budoucí pokolení, neboť hodnoty, za nějž obětoval svůj život jsou trvalé a věčné.

Nejen v rodném Polsku, ale v celém svobodném světě, zvláště kde jsou polští exulanti - se kořaly pietní bohoslužby za nového mučedníka. A nad všem to nebyl jen smutek nad ztrátou mladého života, ale převažovalo vědomí udatného bojovníka, který neváhal obětovat život za vznešený ideál.

J.L.a.J.S. z „Londýnských listů“.

HLAS NÁRODA

(VOICE OF THE NATION)

(USPS 291-620)

Přideník, věnovaný zájmům amerických Čechů, čs. exilů a potřebám našich drahých doma

BOHU, CÍRKVI, NÁRODU

GYDÁVÁ:

„VELEHRAD“, českoamerické kulturní středisko, CZECH-AMERICAN HERITAGE CENTER, INC. 2657-59 S. LAWNDALE AVE., Chicago, Ill. 60623

Telefon: 762-2044

ŘÍDÍ: Dp. VOJTĚCH VÍT, O.S.B. s redakčním kruhem

Právní poradci a zástupce: Henry T. SYNEK 111 West Washington Str. Suite 1360, Chicago, Ill. 60602 (312) 263-6060

ROČNÍ PREDPLATNÉ: v USA \$30.00

Redakce si vyhrazuje právo zaslání článků a dopisy zkrátit aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. Pokud jsou články podepsané autorem, nemusí se redakce s jejich obsahem ztotožňovat. - Zaslání rukopisů se nevracejí.

Second Class Postage Paid at Chicago, Illinois

December 22, 1984 — Vol. IX, No. 52.

CHCETE-LI LETOS PROŽÍT OPRAVDOVÉ NAŠE ČESKÉ VÁNOCE

přijďte všichni o Štědrém večeru na naši českou „půlnoční“

s českými koledami, sborovým zpěvem a kázáním do kostela Panny Marie Svatoborské v Cicero, Ill. (2414 S. 61st Ave.)

v pondělí 24. prosince v 9:00 hodin večer.

Upřímně Vás všechny zve - (i tzv. „jednorozčáky“)

Váš český misionář

Fr. Vojtěch Vít

XXVII. REPRESENTAČNÍ PLES

Sdružené československé organizace připravují opět tradiční Reprezenční ples - (pořadím již dvacátý sedmý) - na sobotu 2. února 1985 v moderní dvoraně Union Hall, 6200 Joliet Road v Cantryside, Ill.

Ples bude opět zahájen proménádou, valčíkem a uváděním půvabných mladých debutantek plesu s tanečním vystoupením naší mládeže.

Upozorňujeme rodiče dospívajících děvčát, že je mohou přihlásit pro tuto velkou společenskou událost u paní Líby Bučkové: ☎ 354-7707, která podá také podrobné informace.

K tanci budou vyhrávat dvě hudby, tradiční dechovka a moderní, za řízení kapelníka George Pichy. Plesový výbor pracuje již několik týdnů, aby ples byl opět připraven v duchu našich národních společenských tradic, a aby všichni návštěvníci byli plně spokojeni tak jako tomu bylo v minulých letech. Zveme Vás srdečně k účasti. Zaznamenejte si již dnes v kalendáři datum - 27. REPRESENTAČNÍ PLES - na sobotu 2. února 1985.

Těšíme se s Vámi na shledanou:
Pořádající výbor

Pojed'te s námi do Arizony!

„Weber Travel Agency“ připravila pro Vás velmi zajímavý dvanáctidenní zájezd do teplé a slunné Arizony. Moderní autobus vyjede z Berwynu 25. února 1985 a vrátí se 8. března v odpoledních hodinách. V bohatém zájezdovém programu je prohlídka měst Phoenixu, Scottsdale, Tucson, Flagstaff a zejména také úchvatného Grand Canyonu, na který Vám zůstanou nezapomenutelné vzpomínky. Rovněž bude prohlídka různých dochovaných památek na Starý západ a jeho cowbojský život a na život tamních indiánských obyvatel. Z toho vidíte, že program zájezdu je velmi zajímavý a budete s ním jistě spokojeni.

Cena zájezdu je mimořádně výhodná \$529,00 při dlouhodobém hotelovém pokoji. V ceně je zahrnuto prvotřídní ubytování, 11 večerů a prohlídky dle shora uvedeného programu. Zájezd se rychle zaplňuje, a proto neodkládejte se svou přihláškou. O podrobný leták zavolejte, anebo si napište na: „Weber Travel Agency“, 6805 W. Cermak Rd. Berwyn, Ill. 60402, ☎ 242-1512.

Odbočky ČSNRA „Gama a Štefánik“ měly mikulášskou zábavu

Zábavní výbor jmenovaných odboček připravil také letos pro své členy a přátele tradiční mikulášskou zábavu. Konala se v sobotu 1. prosince 84 opět v krásné spolkové místnosti v moderním mrakodrapu na břehu Michiganského jezera v Chicagu u našich přátel, manželů Kraupnerových, s krásnou vyhlídkou na osvětlené Chicago a z druhé strany na vodu.

Měli jsme velmi pěknou návštěvu. O dobrou sváteční náladu bylo postaráno v baru s bohatým výběrem nápojů a naše obětavé kuchařky nestacily snášet na prostřeně, vánočně ozdobené stoly, obkládané chlebičky, uzenky a jiné chutěnky před hlavním jídelm, které bylo překvapením hostitelů: pečené sele, anebo výborné uzené či oboje, a poté ovšem to báječné domácí pečivo. Všichni si libovali a zářili spokojeností z milé rodinné atmosféry.

O vánoční program se postarali osvědčení obětavci pianista Pospíchal, kytarista Pavlas, a Karel Chrobák. Společně jsem si zazpívali vánoční koledy. Bratr Chrobák v úloze sv. Mikuláše, sestra Švehlová byla andělem a sestra Wurmová v úloze čerta předvedli mikulášskou scénu, v které br. Chrobák vzpomněl vánoce doma a pomodlil se s námi za brzké osvobození našeho lidu v Československu. Pro dobro potřebných byla uspořádána tombola, která také byla dobrým doplňkem veselého programu.

V zábavě jsme pokračovali

zpíváním národních písniček a když jsme se rozešli, popřáli jsme si veselé svátky a šťastný nový rok v naději, že se za rok zase všichni sejdem.

Za zdatilý večer děkujeme především manželům Kraupnerovým, kteří jako hostitelé nesli to hlavní břímě starosti; dále všem našim kuchařkám a pekařkám za všechny ty dobroty; bratrům Chrobákovi, Pospíchalovi a Pavlasovi za připravený program a všem ostatním, kteří se spolu zasloužili o zdar zábavy. A ovšem v neposlední řadě všem, kteří nás poctili tak hojnou návštěvou.

Naše mikulášské zábavy jsou velmi oblíbeny a jsou vždy hojně navštěvovány. Je to opravdu jedinečná příležitost ještě jednou před koncem roku se sejit v tak pěkném prostředí s našimi známými k přátelské besedě ve vánoční náladě a zároveň si oživit vzpomínky na vánoce doma z mladých let v kruhu svých drahých. Pro mnohé z nás jsou to již 36. vánoce v Americe. Ani ten největší pesimista v roce 1948 nepočítal s tak dlouhým pobytem v emigraci. U většiny z nás starších je to dnes již trvalý pobyt. Děti nám tu odrostly a my jsme si zde vybudovali nový domov a někteří jsme již na pensi. Jsme šťastni a vděční Americe, že nám bylo dopřáno v této zemi zakotvit a svobodně žít. Ovšem nikdy nezapomeneme na rodnou zemi a zvláště o vánocích na ni hodně vzpomínáme. Doufáme, že v konečném uspořádání míru na světě bude také Československu vrácena svoboda a náš národ doma bude moci žít ve své zemi svobodně.

Kh

XXXIV. REPRESENTAČNÍ PLES OBLASTNÍHO VÝBORU ČESKOSLOVENSKÉ NÁRODNÍ RADY AMERICKÉ V CHICAGU

V těchto dnech mnozí z vás již dostali pozvánky na XXXIV. reprenční ples oblastního výboru Československé národní rady americké, který se koná v sobotu 26. ledna 1985 v předním chicagském hotelu The Ritz - Carlton.

Jelikož již nežijeme v krajských sousedstvích, ale roztroušeni v různých předměstích, mnohých z vás adresy nemáme. Cestou krajského tisku zveme k návštěvě našeho plesu celou naši krajskou veřejnost.

Plesové přípravy jsou již v plném proudu. Naše letošní debutantky se svými tanečníky nacvičují již v sále Sokola Stickney polonézu, kterou po svém představení zatančí. Rovněž úspěšná taneční skupina Klubu Domov a Besedy za vedení Jana Uhlíře a Zdenky Židlické se připravuje na své vystoupení v programu večera.

Předsedkyně plesu Vlasta Vrázová s grafikem Milanem Košářem připravuje cennou upomínkovou plesovou knížku, kterou každý návštěvník obdrží. Význačná Bill Scott Or-

chestra, dobře známá a oblíbená ve společenských kruzích v chicagské oblasti, bude zpřemňovat večer pečlivě vybranou taneční hudbou.

Cena lístku včetně večere je \$45. Lístky musí být zaplacený předem dnem plesu. O rezervaci stolů /stoly jsou pro 10 osob/ volejte kancelář ČSNRA /2137 So. Lombard Ave., Room 202; ☎ 656-1117/, která v úředních hodinách /9:00 A.M. - 2:00 P.M./ podá další podrobné informace.

Coctaily v 6:00 P.M./cash bar/, večere v 7:00 P.M.

Všichni se již těšíme na tuto mimořádnou společenskou událost naší zdejší krajské větve, na níž si hrdě připomínáme naše národní tradice, které po generace se snažíme v USA uchovávat.

Radostnou atmosféru večera vždy vytváří pobled na půvab mládí debutantek a jejich průvodců; stejně jako předvedení národních tanců našimi tanečními skupinami, reprezentujícími naši zdejší mladou národní generaci.

Zveme vás srdečně, abyste tento šťastný reprenční večer naší zdejší národní větve přišli prožít s námi.

Za oblastní výbor ČSNRA Vlasta Vrázová s plesovým výborem

Čs. národní rada americká Oblastní výbor Chicago

srdečně zve na

XXXIV. REPRESENTAČNÍ PLES pořádaný v sobotu večer 26. ledna 1985

v plesové síni hotelu

THE RITZ-CARLTON CHICAGO

160 East Pearson Street

PŘEDSTAVENÍ DEBUTANTEK 1984
Taneční vystoupení Besedy a klubu „Domov“

Hraje známý orchestr Bill Sott

VEČERNÍ ÚBOR

Koktejly v 6 hod. večer (bar za hotově)

Večere v 7 hod.

Vstupné včetně večere \$45,00

Prodej vstupenek a rezervace stolů v úřadovně ČSNRA 2656-1117 - Úřední hodiny 9.00 A.M. - 2.00 P.M.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO. DEPARTMENT OF SLAVIC LANGUAGES AND LITERATURES A ČESKOSLOVENSKÁ NÁRODNÍ RADA AMERICKÁ

ZVOU VÁS

k účasti na oslavě udělení Nobelovy ceny za literaturu 1984

JAROSLAVU SEIFERTOVÍ.

Projevy v anglickém jazyce:

Prof. František Svejkský, University of Chicago; Jaroslav Seifert - Poet (Jaroslav Seifert - Básník)

Prof. Josef Škvorecký, University of Toronto; Seifert from up close (Seifert zblízka)

Ukázky ze Seifertova díla přednese v českém originále paní Vladimíra Williamsová a v anglickém překladu prof. Kenneth J. Northcott, University of Chicago.

Oslava se pořádá

V NEDĚLI 20. LEDNA 1985 ve 4:00 HOD. ODPO.

v The David and Alfred Smart Gallery of the University of Chicago

5550 So. Greenwood Ave., Chicago.

Vstup volný.

Po programu následuje občerstvení.

DOBA ADVENTNÍ

ČTVRTÁ NEDELE ADVENTNÍ

VSTUPNÍ MODLITBA: Bože, z andělova zvěstování jsme poznali, — že tvůj Syn se stal člověkem. — Prosíme tě: Vlej nám do duše svou milost, — abychom skrze jeho umučení a smrt — dospěli k slávě vzkříšení. — Neboť on s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků.

1. ČTENÍ Z DRUHÉ KNIHY SAMUELOVY (2 Sam 7, 1-5, 8b-12, 14-16)

Když se usadil král David ve svém paláci a Hospodin mu popřál pokoj od všech okolních nepřátel, pravil král proroku Nátanovi: "Podívej se, já bydlím v domě z cedrů, zatímco archa Boží přebývá uprostřed stanových pláten." Nátan odpověděl králi: "Jdi a splň všechny záměry, které máš v srdci, vždyť Hospodin je s tebou!"

Ale v oné noci ozvalo se Hospodinovo slovo k Nátanovi: "Jdi a řekni mému služebníku Davidovi: Tak praví Hospodin: Ty máš chciš vystavět dům, kde bych bydlel? Já jsem tě vzal z pastviny od ovcí, abys byl vůdcem nad mým izraelským lidem, a byl jsem s tebou ve všem, co podnikal, vyhubil jsem před tebou všechny tvé nepřátele. Zjednáš ti veliké jméno, jaké mají ti největší na zemi. Určím svému izraelskému lidu místo, zasadím ho tam a bude tam bydlět. Nebude se už děsit a lidé oddaní zločinu se neodvážejí ho sužovat jako dříve, v dobách, kdy jsem ustanovil soudce nad svým izraelským lidem a popřeji mu pokoj od všech jeho nepřátel. Hospodin ti oznamuje, že ti vystaví dům (potomstvo na královském trůně).

Až se dovrší tvé dny a ty se uložíš k odpočinku se svými předky, vzbudím po tobě potomstvo, které vzejde z tvých útrob, a upevním jeho království. Já mu budu otcem a on mi bude synem.

Proto tvůj dům a tvé království potrvá přede mnou na věky, tvůj trůn bude pevný navždy."

2. ČTENÍ

Z LISTU SVATÉHO APOŠTOLA PAVLA ŘÍMANŮM (Řim 16, 25-27)

Bratři! Bůh vás může utvrdit, abyste žili podle evangelia, jak jsem vám je hlásal, podle kázání o Ježíši Kristu. Byl vám zjeven tento tajemný úrdek, který byl skryt od věčných časů, ale dnes je zřejmý, a Písmem, které to předpovídalo na příkaz věčného Boha, oznámen všem národům, aby ho vírou poslušně přijaly.

A proto Bohu, který jediný je moudrý, buďž skrze Ježíše Krista sláva na věčné věky. Amen.

SLOVA SVATÉHO EVANGELIA PODLE LUKÁŠE (Lk 1, 26-38)

V šestém měsíci byl anděl Gabriel poslán od Boha do galilejského města, které se jmenuje Nazaret, k panně zasnoubené muži jménem Josef, z rodu Davidova; jméno té panny bylo Maria.

Přistoupil k ní a řekl: "Bud' zdráva, milostí zahrnutá, Pán s tebou." Ona se nad těmi slovy velmi zarazila a uvažovala, co ten pozdrav znamená.

Anděl jí řekl: "Neboj se, Maria, vždyť jsi nalezla milost u Boha. Hle, počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. Ten bude veliký a bude nazván synem Nejvyššího a Pán Bůh mu dá trůn jeho otce Davida. Na věky bude kralovat nad rodem Jakubovým a jeho království nebude konce."

Maria řekla andělovi: "Jak se to může stát, vždyť neži- ji s mužem?"

Anděl jí odpověděl: "Sestoupí na tebe Duch svatý a moc Nejvyššího tě zastíní; proto i tvé dítě bude svaté a bude nazváno Syn Boží. Hle, i tvá příbuzná Alžběta počala ve svém stáří a již je v šestém měsíci, ač se o ní říkalo, že je neplodná. Neboť u Boha nebude nic nemožného."

Maria řekla: "Hle, jsem služebnice Páně; staň se mi podle tvého slova." Anděl pak od ní odešel.

DOBA NAROZENÍ PÁNĚ

V NOCI

VSTUPNÍ MODLITBA: Bože, tys ozářil tuto posvátnou noc jasným pravého světla — a dal jsi nám na zemi poznat, — že tvůj Syn se pro naši spásu stal člověkem. — Dej, prosíme, ať s ním také v nebi prožíváme věčnou radost. — Neboť on s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků.

1. ČTENÍ Z KNIHY PROROKA IZALÁŠE (Iz 9, 1-3, 5-6)

Lid, který chodil ve tmě, vidí veliké světlo, obyvatelům temné země vzhází světlo. Dáváš mnoho jásotu, zvyšuješ radost; veselí se před tebou, jako se jásá ve žni, jako plešají ti, kdo se dělí o kořist. Neboť jho, které ho tížilo, prut na jeho šíji a bodec jeho otrokáře jsi zlomil jako za midjanských dnů.

Hle, dítě se nám narodilo, syn je nám dán, vládu má na svém rameni a nazván je jménem: podivuhodný rádce, mocný Bůh, věčný otec, kníže pokoje. Jeho vladařství vzroste a pokoji nebude konec na Davidově trůně a v jeho království, on je upevní a utvrdí právem a spravedlností od tohoto času až na věky. Způsobí to horlivost Hospodina zástupů.

2. ČTENÍ Z LISTU SVATÉHO APOŠTOLA PAVLA TITOVÍ (Tit 2, 11-14)

Projevila se Boží dohrota, které přináší spásu všem lidem. Vede nás k tomu, abychom se odrekli bezbožného života a světských žádostí a žili v tomto nynějším věku rozvážně, spravedlivě a zbožně, a přitom očekávali to, o čem máme naději, že nám přinese blaženost: slavný příchod našeho velikého Boha a Spasitele Krista Ježíše. On vydal sám sebe za nás, vykoupil nás z každé špatnosti a očistil nás tak, abychom byli jeho vlastní lid, horlivý pro konání dobrých skutků.

SLOVA SVATÉHO EVANGELIA PODLE LUKÁŠE (Lk 2, 1-14)

Stalo se v oněch dnech, že vyšlo nařízení od císaře Augusta, aby byl po celém světě proveden soupis lidu. Tento první soupis se konal, když Syrii spravoval Quirinius. Všichni se šli dát zapsat, každý do svého města.

Také Josef se vydal z Galileje, z města Nazaretu, do Judska, do města Davidova, které se nazývá Betlém, poněvadž byl z domu a rodu Davidova, aby se dal zapsat s Marií, která mu byla zasnoubena a čekala dítě.

Když tam byli, naplnily se dny a přišla její hodina. I porodila svého prvorozeného syna, zavinula jej do plenek a položila do jeslí, protože se pro ně nenašlo místo pod střechou.

A v té krajině byli pastýři pod širým nebem a v noci se střídali v hlídkách u svého stáda. Náhle při nich stál anděl Páně a sláva Páně se rozzářila kolem nich. Zmocnila se jich veliká bázeň. Anděl jim řekl: "Nebojte se, hle, zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všechny lid. Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán, v městě Davidově. To vám bude znamením: Naleznete děťátko v plenkách, položené do jeslí." A hned tu bylo a andělem množství nebeských zástupů a takto chválili Boha:

"Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem, v nichž má Bůh zalíbení."

COMMERCIAL NATIONAL BANK

Special Service for Special People

Main Bank
3322 South
Oak Park Ave.
Berwyn, Illinois
60402

Manor Branch
5919 West
35th Street
Cicero, Illinois
60650
ALL PHONES:
484-0800

Merry Christmas
From
"BUD"

A - B Window Cleaning Co.
7 939-3646

MERRY CHRISTMAS
GREETINGS

From The
FIRST NATIONAL BANK
OF WHEELING
Member of F.D.I.C.
125 McLean Road, Wheeling, Ill. 60090
Telephone: 88-4000

MERRY CHRISTMAS

Olympic Cleaners

6729 Ogden Ave.
BERWYN, IL.

☎ 484-5300

Merry Christmas
FROM

PHOTOMATIC CORPORATION

59 E. Illinois St.
CHICAGO, ILL.
☎ 527-2929

DISTINCTIVE FASHIONS
FOR
THE SUBURBAN WOMAN
LUCILLE FILLMORE'S
3300 Oak Park Ave.
Berwyn, Ill. 60402
☎ 484-3700

Sal's Custom Tailor & Cleaner

3435 S. Harlem
BERWYN, ILL.
☎ 484-5454

Dry Cleaning

LEATHER & FUR

Also Weaving

Fireside Federal Savings & Loan
5041 W. 31st
CICERO, ILL.
☎ 863-0780

SAVINGS ACCOUNTS - NO. M. ACCOUNTS

Safety Deposit Boxes - Travelers Checks

CHICAGO'S ORIGINAL BISHOP'S FAMOUS CHILI
1800 W. 18th, Chicago, Ill. 292-9445
7220 ROOSEVELT, FOREST PARK, Ill. 236-4421
55 YEARS EXPERIENCE

East-to-Take Out or Frozen
Joseph JANOUCH, Bishop, President

Merry Christmas

O'BRIEN THE CLEANER

6915 Stanley
Berwyn, Ill. 60402
☎ 788-0106

Doporučte Hlas národa
svým přátelům a známým

Jaké bychom chtěli kněze?

Jeden známý se vrátil z cesty. Šlo o zemi, kterou raději nebudeme jmenovat, abychom předešli postranním problémům a soustředili se na základní otázku. Problém je tento: Můj známý viděl při své návštěvě obrovskou farnost s kostelem, u něhož je jenom jeden kněz. To by ještě nebylo tragické, vždyť tato situace se vyskytuje kdekoli. Horší je, že ten jediný kněz je pochybně mravní pověsti a jeho znalosti náboženské nejsou o moc výš. Co tomu říkají věřící? Jsou prý zásadně rozdělení na dvě skupiny. Jedni hlásají radikálně: „Raději žádného kněze, než takového? Nač nám tu je? Jenom na pohoršení.“ Druzí se zase zlobí na radikálismus prvních: „Co byste si přáli? Aby vám sem sestoupili andělé z nebe? Bud'ne rádi, že tu máme někoho, kdo slouží mši a kdo nám dá rozřešení, kdo nás pochová. Než žádného, to ovšem raději takového kněze!“

To, že se lidé v úsudku na tak závažnou věc radikálně liší, má obyčejně zřejmé základy ve věci samé, která má dvě stránky. Tu jde o osobu kněze, duchovního pastýře. Co od něho žádáme? Někteří odpoví hned: Na prvním místě příklad života! Co pomůže učít slovy, jazykem, když svými skutky zboří u posluchačů to, co hlásá z kazatelny. Jiní jsou umírněnější. Zdá se jim, že se nesmí od kněze žádat víc, než od jiného povolání. Nejsou všichni učitelé jako lidé vzory dokonalosti. Možná z nich někdo pije, možná i něco zpronevěřil. Přesto všechno může být jako učitel dobrý. Naučí líp než jiní matematiku, jazyky atd. V takovém případě radíme žákům: Moc se na něj

neděvejte. Ale dejte si říci v tom, co vás učí. V tom oboru není nad něho.

Pokud jde o kněze, o kterém jsme slyšeli na počátku, ten propadá bohužel z prvního i druhého hlediska. Podle daného svědectví nedává ani dobrý příklad, ani mnoho z náboženství nenaučí, protože jeho znalosti prý nejsou valné. Ale tu přichází v úvahu ještě třetí hledisko. Představme si městského lékaře, o jehož životě se nedá mluvit, který ví z medicíny jen zhruba několik věcí, ale hlavní léky přece jen na skladě má. Je lepší mít v kraji takového nebo ne? Většina lidí ovšem odpoví: Nemáme-li lepšího, nechť ho na pokoji. A je to konec konců podobný důvod, který vede mnoho lidí k tomu, aby se spokojili se situací církve tzv. beznadějných situací, kdy se nic nedá zlepšit.

Ale abychom předešli nedorozumění, musíme se vážně ptát, stačí-li takové analogické uvažování, příklady s jinými světskými zaměstnáními, k tomu, abychom zaujali správný postoj k svatosti. Kněžství totiž není jen funkce, ale je to svatá věc. Svatosti pak jsou, jak říkal kard. Faulhaber, předzvěstí nebe umělecké dílo Boží ruky, žádný člověk by je ani nevymyslel. O knězi říká sv. Augustin: „Ty už nejsi ty!“ Vidíme v něm Krista žijícího mezi námi. Máme se spokojit se špatným obrazem nejkrásnějšího tajemství?

Ta otázka byla vždycky v dějinách aktuální. Byla i jednou z hlavních inspirací husitských bouří. V pohoršení nad špatným knězem, je-li upřímné a je-li motivované nábožensky, je touha po kráse a čistotě svatého tajemství církve. Důležité je však si uvědomit, nakolik je toto přání uskutečnitelné. Vede na secestí neuvážená horlivost i o vlastní svatost, tím víc napomí-

nání a převychovávání druhých lidí.

Dříve tedy, než řekneme, jaký je ideální kněz, stanovme, jaké jsou hranice kněžské svatosti. Otevíráme náhodně liturgickou studii o dějinách kněžského svěcení a tam čtu v úvodě tyto řádky: „Podle křesťanské víry, která je zřejmá už z apoštolských dob, je kněžství svátost. Jeho účinky jsou duchovní. Je však rozdíl mezi křtem a kněžstvím. Ze svatosti křtu má užitek na prvním místě ten, kdo ji přijímá. Kněžské svěcení se udílí také jednotlivci, ne však přímo pro jeho vlastní prospěch, ale pro církev, k její službě, aby se skrze svatost posvěcoval lid. Proto je charisma kněžského svěcení i oddělitelné od svatosti toho, kdo ji přijímá.“

Je zajímavé, kolikrát a s jakými důvody hájili křesťané tuto pravdu. Zase jenom namátkou cituji starého autora syrské církve: Narsai, jako pravý Východan, mluví v metaforách, kterými ukazuje vznešenost kněžství a dodává: „Bez kněze nemůžeme slavit tajemství církve. Duch sv. nedovoluje slavit je nikomu jinému. Ale Duch sv. to uskuteční rukama, i

když on celý je ve stavu hříchu.“

Sv. Řehoř Nazianský užívá jiné přirovnání s pečeti a prstenem. Jím se vtiskuje do vosku císařský znak. Co na tom, je-li sám prsten ze zlata nebo jen ze železa? Pro úřední listinu je důležité jen vtisknutí znaku. V této souvislosti mluví dodnes teologové o „kněžském charakteru“. To slovo má původní význam: rys nescházetelný ničím, ani špatným životem.

Existence špatných nebo osobně nedokonalých kněží zůstává Božím darem církvi. Řekne-li někdo, že je to nelegické, odpovíme mu, ať si přečte dobře Starý zákon. Tam se nemluví tolik o kněžích, ale přímo o lidu. Bůh si vybral Izraele, aby byl lidem svatým, vyvoleným mezi všemi, aby skrze něj přišla spása celému lidstvu (sr. Zach 14, 20). Co z té svatosti Izraele ve Starém zákoně zbylo? Jak si Bůh u proroků stěžuje na nevěrnost lidu, na nedodržování smlouvy, na přestupování Zákona! Ale přesto všechno svou spásu v určený čas neodpře. Nedělá to proto, že by lid byl svatý, ale protože je svatý a spravedlivý Jahve sám a to, co slíbil, splní i bez pod-

mínek z druhé strany.

Toto velké tajemství nepřežítelné Boží svatosti a Božího milosrdenství se opakuje i v církvi, v jejím lidu i v jejím kněžství. Schválně dodávám: v jejím lidu i kněžství. II. vatikánský koncil znovu dává velký důraz na jednotu obojího. Kněžství je jakoby květ, který sice zasévá Bůh, ale roste z půdy. Tou půdou pak jsou věřící, hlavně rodiny a matky. Mám dlouholetou zkušenost s kněžskými povoláními. Normálně jsou dobrými kněžími ti, kterým to jejich matky vyprosily u Boha svými modlitbami a obětmi.

V neděli, kdy se čte evangelium o dobrém pastýři (Jn 10, 1-10), vybízí církev věřící, aby se modlili za kněžskou povolání a za dobré kněze. Kněz, jehož život neodpovídá tomu, co hlásá, je v sobě rozdělený. Důsledkem je, že je, jak jsme viděli na počátku, rozdělená i farnost. Stane se pak to, co se stalo ve Starém zákoně: spása přijde, ale jen pro ty, které Písmo nazývá „svatý zbytek“ (sr. Jer 44, 14). Kristus však chce spasit všechny, proto se máme modlit za svaté kněze i svatý lid.

VŘELÁ VZPOMÍNKA na drahého otce

u příležitosti 25. výročí jeho odchodu na věčnost

Se srdcem plným smutku, ale zároveň s jistotou křesťanské víry na naše shledání u Boha, vzpomínáme, že tomu bude letošního 24. prosince - právě na Štědrý večer - již 25 let, kdy na Boží zavolání odešel z našeho rodinného středu náš drahý otec, starostlivý dědeček a stále dobromyslný tchán, hluboce věřící katolický kantor, pan.

RUDOLF BOLESLAV, dlouholetý řídící učitel

Narodil se v Prazi u Slavkova na Moravě a celé své učitelské působení zasvětil výchově mládeže a zvelebení moravské vesnice.

Byl jediným katolickým učitelem na celém výšovském okrese, který se s dětmi ve škole před a po vyučování modlil, všem zákazům pokrokařské doby navzdory. Nikdy také nebyly odstraněny kříže ze školních tříd pod jeho správou jak za 1. republiky tak za tzv. Protektorátu. Až teprve komunističtí darebáci jej zbavili jeho milovaného zaměstnání, a tak jej donutili přesídlit ke svému synovi do Mariánských Lázní v Čechách. Tam si jej Pán života a smrti, Vládce všehomíra, povolal k Sobě zrovna o Štědrý večer, 24. prosince 1959. Je pochován na místním hřbitově.

V upomínku na milovaného a nezapomenutelného otce k ocenění jeho „kantorského“ působení v neoblomné věrnosti k našim křesťanským národním tradicím, rodina jeho syna Rudolfa ráda a vděčně věnuje \$500.00 na naši zdejší českou katolickou doplňovací školu Josefa kardinála Berana.

V upřímné modlitbě a v pevné víře ve shledání na věčnosti vzpomínáme na našeho drahého zemřelého s vděčností za život, výchovu a víru, kterou nám dal.

Mše svaté budou slouženy za zemřelého ve Freiburgu, (NSR), Otcem Liborem Kovalem; v Lisle, IL., Otcem Odilo Crkvou, O.S.B.; a v sobotu 22. prosince 1984 v 6:15 hod. večer u Panny Marie Svatohorské v Ciceru našim českým misionářem Otcem Vojtěchem Vítem, O.S.B.

Rudolf A. Boleslav s manželkou Andělou a vnukem Jiřím v North Riverside, IL., vděčný syn;
Rudolph S. Boleslav s manželkou Sharon Ann v Syracuse, New York, vnuk.

**Serving your
family's financial needs
for over 60 years**

 **MID AMERICA
FEDERAL SAVINGS**

CICERO: 5900 W. Cermak Road, Phone 863-6700

4800 W. Cermak Road, Phone 656-1770

RIVERSIDE: 40 E. Burlington St., Phone 442-9700

LA GRANGE PARK: 1921 E. 31st St., Phone 579-1400

WESTERN SPRINGS: 40 W. 47th St., Phone 246-8990

CLARENDON HILLS: 55th & Holmes, Phone 325-7300

NAPERVILLE: 1001 S. Washington St., Phone 420-1001

9 E. Ogden Ave., Phone 420-8000

WHEATON: 250 E. Roosevelt Road, Phone 653-4800

ST. CHARLES: 2600 E. Main St., Phone 377-2100

Assets over
\$650,000,000

"You're never more than 5 miles from a
Mid America Federal Savings office in the Western Suburbs."

DOPISY našich čtenářů

Houston - Texas

Milý Otče Vite,

Mnoho členů jednoty „Katolický Dělník“, rádo čte Vaše noviny, které jim každý týden přinášejí nejen zajímavé a pravdivé zprávy ze staré vlasti našich předků, ale též úvahy náboženské a slova evangelia v našem národním jazyce.

Naši členové jsou si plně vědomi toho, že za dnešní těžké finanční situace, je velmi těžké uskutečňovat jakékoli záslužné dílo. Ani Vaše osobní velká obětavost a Vašich spolupracovníků a dobrovolných pracovníků nemůže zcela nahradit finanční výlohy, které s vydáváním Hlasu národa máte.

Přáním členů naší jednoty je, aby vydáváním Hlasu národa se nadále v USA udržela naše národní řeč, křesťanské tradice našich předků. Ke zmírnění Vašich finančních starostí přikládáme proto od jednoty „Katolický Dělník“ šek na \$1.000,00.

S bratrským pozdravem

Ladislav Košárek

předseda Katlického Dělníka

Vážený a drahý Ladislave,

od doby, kdy jsem Vás poprvé v životě potkal jste mi zůstal v paměti, jako ti jiní naši krajané z Texasu, kteří si udrželi až do 3. i 4. pokolení nejen dobrou znalost řeči svých předků, ale i vzácný zájem o osudy jejich rodné země. Byl jsem překvapen - a musím říci, že i vděčně dojat nad tím, jak pevnou víru a lásku k rodné zemi si ti Vaši dědové a pradědové musili do Nového světa přinést, když dokázali postavit tolik škol, kostelů, sokoloven a knihoven, a založit tolik krajanských spolků, dát se dobrovolně na vojnu v 1. i 2. světové válce, aby bojovali za svobodu otčiny a ještě udržet znalost české řeči až do 3. a 4. kolena. Zde v Chicagu máme na př. nově exulanty, kteří přišli do USA před deseti

lety a jejich děti už češtinu hrozně límou. Tím mi utkvěla myšlenka, že existuje nutná spojitost mezi vírou a láskou k vlasti, i když odlehlost tuských farem v tom také určitě

hrála svou roli. Americká dnešní velkoměsta jsou mraveništěm sobě cizích lidí, kde se lehce mateřština rodičů zapomene, zvláště když na to rodiče nedbají.

Tím více si vážíme v H.N. pochopení našich snah a Vaší štědrosti. Pán Bůh zaplať za velkodušný dar Vaší bratrské pojišťovny KD a rádi budeme v H.N. oznamovat Vaše spolkové zprávy.

Vyříd'te laskavě svým spolupracovníkům naši upřímnou vděčnost a u příležitosti svátku Kristova Narození Vám všem přeji - osobně i rodinám - hojnost potřebných milostí, a do r. 1985 jak hojnost zdraví a Boží ochrany, tak mnohé úspěchy ve Vašem spolkovém podnikání.

S upřímným pozdravem vděčně Vás

Fr. Vojtěch

San Antonio, Texas

Čtená redakce Hlasu Národa a milí čtenáři,

dobře, že jsme tu presidentskou volbu tak přesvědčivě vyhráli my, kteří jsme byli pro presidenta Reagana a jeho rozumnou administraci. Ačkoliv jsem v minulosti republikány vždycky nevolil, byl jsem tentokrát přesvědčen, že to Reagan myslí s Amerikou skutečně dobře, a že i dobře dělá, poněvadž Sověti na něho stále nadávají, a tak už to je dobré znamení, že zřejmě ví, jak na ně jít.

Byl jsem jen zvědav, jak bude volit vaše Chicago, od Čermákových dob bašta demokratů, za starosty Daleyho známá po celých USA svou „výkonou“ volební demokratickou mašinou. Od zvolení vašeho nového starosty a působením toho protestantského křik-

lavého kazatele Jacksona se nám podle novin zdá, že už ta chicagská demokratická mašina nepracuje, ale že jen rozdělila voliče podle barvy kůže. I když Chicago volilo asi pro málo spolehlivého Mondale-a a tu jeho ženskou spolukandidátku, stál Illinois jako celek věrně za svým osvědčeným rodákem. Stát musí jistě pomáhat tam, kde na to jednotlivci nestačí, jako při různých přírodních katastrofách a tragediích, ale nemůže se přece stále rozdávat jen matkám s početnými dětmi bez manželů, které si jezdí v Cadillacu pro fůry prvotřídního jídla na poukazy a vrací se jim ještě na ty listky dolary, za které si kupují cigarety a likéry. Jsem přesvědčen, že Reaganova administrace úmyslně opravdu potřebným nic nevzala, ale už je to přece jenom všude „čítit“, že Američané, Kanadčané i lidé v západní Evropě „prohlédají“. Nestačila k tomu bohužel Berlínská zeď, ani Maďarské povstání, ani Korejská a Vietnamská válka, ani Kuba. Avšak sovětská násilnická okupace Československa, tvrdé potlačení polských dělnických odborů Solidarita, teď i zavraždění polského kněze - (ačkoliv v Československu jich komunisté také několik zabili) - Afghánistán, Nikaragua, Grenada, sestřelení civilního jihokorejského letadla, Salvador, atentát na papeže, neustálá sovětská špionáž, hlad v Etiopii, levicové guerillové v Africe a v Jižní Americe, mezinárodní terorismus a neustálý proud uprchlíků ze všech komunistických zemí konečně nás probouzejí z pokojného snění o „trvalém“ - i když nespravedlivém míru se Sověty jen nějakou úmluvou „po jejich“, jako byla Helsinská dohoda. A co je snad ještě důležitější je to, že se v západní Evropě už také konečně začínají probouzet ze svých „egalitářských“ snů sami demokratičtí socialisté, kteří přes všechnu svou lásku k demokracii vždycky tak trochu posílňovali spíše po marxistických teoriích než po úplném egalitářství, a proto častokrát v minulosti spíše tleskali Moskvě než nám. Už se ten vývoj dokončuje z prach obvyklých zkušeností hospodářské skutečnosti; a že se ten kruh uzavře a voliči ve Francii a v Itálii přestanou mít o komunistickou stranu zájem, protože se přesvědčili, že komunismus není schopen demokraticky a spravedlivě vyřešit žádný sociální problém, začne myslet i

ZPRÁVA, KTERÁ POTĚŠÍ

V pravý čas bedny z Československa a jiných evropských zemí, mnoho novinek.

Keramika - nové vzory - CHODSKÁ, MORA VSKÁ, SLOVENŠKÁ.

Bonboniéry v cenách od \$5.75 do \$18.00.

Sdružené čokoládové kolekce na vánoční stromky v cenách od \$5.00 výše a i jednotlivé kousky k výběru.

Šátky na hlavu - vlněné, turecké vzory, „želinky“, květinové vzory a jiné.

Dámské kapesníčky v neobyčejném výběru i s vánočním vzorem.

Křišťálové sklo, granátové šperky, panenky v krojích, rekordy, kasety, kuchyňské potřeby, koření, mák, kmín, trhané krupky na kubu, houby-hříbky a mnoho jiných věcí do kuchyně.

Rovněž české knihy (i pro děti), umělecké knihy, slovníky a učebnice, kuchařské knihy.

Formičky na pečení na ořechy, rakvičky a jiné.

Nové vydání Czechoslovak Pastries v angličtině \$2.75, pošt. \$3.75.

Neobyčejný výběr vánočních blahopřání v anglické, české, slovenské a i jiných řečech.

Betlémy, Jezulátka, jesličky.

Mnoho nových knih z Československa právě došlo.

Máte-li zájem vyžádejte si seznam.

Zákazníky v Illinois upozorňujeme, aby na každý \$1.00 poslali o 7¢ více na státní daň.

Tuzex

Zákazky a peněžní poukázky vyřizuje rychle, spolehlivě a zaručeně. Těm vyplácen! fondů-trustu (požálost) přibuzným v Československu bez srážek.

F. PANCNER, Inc.

Importér a zástupce Tuzexu, Artie, Unicepu a jiných čs. podniků

6514 WEST CERMACK RD., BERWYN, ILL. 60462

Telefon 484-3459

**Přeji vám všem
prožití svátků
v nejkrásnější pohodě
a vše nejlepší –
hlavně dobré zdraví
po celý nový rok**

**F. PANCNER
Z BERWYNU**

A ZAMĚSTNANCI

nová garda bolševiků v Moskvě jinak. Nejlepším dokladem toho je dnes už Rudí Čína, a tak trochu Jugoslávie a Maďarsko. Boží mlýny melou i tu pomalu ale jistě. Nechtějí-li dnešní vládnoucí rudí carové jednou viset a být postřeleni samotnými dělníky, které kdysi svými nereálnými sliby svedli, aby se sami dostali k bohatství, musí změnit svůj hospodářský systém, nechat lidem iniciativu a lepším výdělkem podpořit jejich výkonnost. Tu si pak nutně vyžádá i politický pluralismus a tedy i návrat k svobodě.

Jsem sice jen starý vojenský vysloužilce, dnes už dávno na pensii, ale tohle mi říká má životní zkušenost a prach obvyčejný selský rozum, podepřený ovšem i vírou v Boha, bez jehož vůle se nic neuděje nejen v našem světě, ale i v celém vesmíru. A k tomu důvěřuji i příslibu Matky Boží z portugalské Fatimy, která obrácení Ruska slíbila, ovšem s podmínkou, že křesťané na západě i na východě budou skutečně též křesťansky jednat a žít. Naše Amerika - vzdor všem chybám svých obyvatel se o to stále více snaží. Stačí si jen připomenout naši pomoc obyvatelům Salvadora, Grenadě a teď marxistické Etiopie. Nezdá se Vám?

U nás v Texasu pěkně zapršelo a vše se zelená. Farmáři měli pěkné počasí k podzimnímu osevu a tak teď mohou mít radost z toho, že se jim ujal, a bude-li v dalších měsících dost vláhy a tepla, mohou se už nyní těšit na pěknou žet jako Boží odplatu za jejich těžkou práci. I zahrady jsou pěkně zelené jak střední - tak i jižní část Texasu.

Tak už se s vámi všemi loučím. Za pěkné noviny děkuji celému personálu Hlasu Národa, a všem Vám, jakož i každému jeho čtenáři, a všem našim po světě roztroušeným krajanům přeji upřímně ze svého stále mladého srdce vše nejlepší k vánocům a v celém novém roce 1985 hlavně zdraví, veselou mysl a Boží požehnání ve všem vašem namáhání. S pozdravem všem

jsem Váš čtenář a krajan

Anton J. Mužný

livil, když zažili realitu a naplali o tom poetivě vyznání i důvody, proč se na př. stali znovu hluboce věřícími křesťany. Kolik milionů je už však těch obyčejných prostých dělníků a rolníků, kteří komunismus zažili na své kůži, podařilo se jim dostat na Západ a nic o tom, co prožili nenapsali, ale zatím jen vyprávějí. A jsou z různých národů, nejen z Československa! Američané by si však měli pozorně přečíst i některé Leninovy statě o tom, jak budou jednou komunisté obchodovat s USA, které budou tak buržoasně naivní, že jim prodají na úvěr i provaz, z něhož komunisté udělají oprátku, na níž USA pak pověsí. Měli by si přečíst Leninovy plány s kampaní o „míru“ a zároveň vybudování „nepřemožitelné Rudé armády“, kterou mu vybuďoval Trotsky, jehož pak dal Stalin v Mexiku zavraždit. Samozřejmě, že Lenin tehdy nemohl nic vědět o atomových zbraních, ale mluví o „krádežích vojenských tajemství západu“, jejichž musí Rudá armáda použít na porážku těch, které nové zbraně vymyslí. Měli by si přečíst, co říká Lenin o mezinárodním terorismu a přesto tomu jen málo amerických politiků věnovalo pozornost stejně jako se nezajímali o Hitlerův „Mein Kampf“. Ovšem, stačilo by ale, aby si veřící Američané pozorně přečetli aspoň encykliku papeže Pia XI. z r. 1931 - („Divinī Redemptoris“) - v níž jasně říká, k čemu komunismus vede: k nesvobodě a otročině člověka. Totéž řekl tentýž papež i o národně-nacistickém-socialismu německém v dopise tehdejšímu mnichovskému kardinálu Faulhaberovi - (Mit brennender Sorge) - a o Mussoliniho fašismu. Ovšem, Američanům se nelze divit, že všechny tyto věci ve velké většině nikdy nečetli, protože je často nečetli ani lidé v Evropě z prach-obyčejného důvodu. Řekli si: „No jo, to papež má strach o svůj církevní majetek, a tak staví strašáky do zelí.“

Stalin se římskému papeži smál, že už nemá žádnou armádu, ale jen pár halapartníků,

a nakonec byl ten římský papež Moskvě najednou tak nebezpečný, že se jej chtěla zbavit svým tradičním způsobem: kulou do hlavy. Pane Mužný, co Vám mám ještě říci. Snad jen to, že je to až nemožné k uvěření jak byl až dosud Západ naivní a ospalý.

Ale Pán Bůh zaplatí, konečně se probouzí. A ty Vaše hospodářské vývody, které nutně donutí SSSR i ke změně politiky, jsou také správné. Jenomže těm soudruhům v Kremli dnes už nejde vůbec o žádný komunismus, ale o „koryta“ a politickou moc. Komunismus už jen používají jako vývozního artiklu k dělání trablů ve světě, aby se sami udrželi u moci. A od r. 1917 už v tom mají zkušenost!

Avšak, hlavu vzhůru! Budou vánoce, a to nám zároveň s Kristovým narozením zároveň připomíná osud Herodův, římského imperia a všech těch ostatních po něm až k Hitlerovi. Kde jsou dnes? Jak dopadli. Ale to chudé Boží Dítě z betlémských jeslí mezi nás lidi znovu přichází každým rokem, aby nám zvěstovalo, že vzdor všemu zlu, Bůh je s námi a kdo proti nám? Bůh má lidi rád, a proto přišel mezi nás, a jeho dilo nepřemohou nakonec ani pekelné brány!

Přeji Vám z upřímného srdce tu nejhřejivější vánoční pohodu právě z těchto jistot, a v r. 1985 se ve zdraví vydejte zase k nám do Chicaga!

Váš Fr. Vojtěch

Berwyn, IL

Milý Otče Vite!

Zasíláme Vám pozdravy z pobazarové schůze Československé ženské rady v exilu a zároveň přikládáme šek na \$200,00 na podporu tiskového fondu při vydávání Hlasu národa.

Děkujeme za Vaši spolupráci při uveřejňování našich zpráv a přejeme do dalších let hodně zdaru.

S přáním milostiplných svátků Vám i celé redakci, upřímně Československá ženska národní rada v exilu

Věra Rokničová jednatelka

Vážené a milé členky ČZNR v exilu.

Víte, že H.N. od počátku ráda a ochotně uveřejňovala spolkové zprávy všem našim krajauským a exilním organizacím jakmile jen jejich snahy upřímně sloužily našemu společnému cíli: zachovat si zde v cizině naše národní, náboženské a kulturní tradice, získávat v nové vlasti denní drobnou práci spolehlivě přátele pro naše úsilí pomáhat k návratu svobody do naší staré vlasti a vzájemnou úctou k názorům druhých vyvarovat se neplodnému třístění našich beztoho už skromných sil. Tím více si vážíme Vašeho stédého darní když vidíme, že jste v ČZNR v exilu plně pochopily naše poetivě snahy spojovat duchovně starokrajany a exil s domovem, který posiluje už jen jistota, že na jeho nesvobodu není v cizině zapomínáno.

K přáním milostiplných vánoce a hřejivé rodinné či osobní pohody z přesvědčení, že Bůh má všechny lidi rád - (a proto že se v Betlémě před 20 stoletími stal jedním z nás, aby nám svým lidským životem ukázal směrůvku jak dojít v proměnlivosti světa skutečného štěstí a nemínout se věčného cíle) - Vám všem a Vašim rodinám věčně vyprošuji hojnost zdraví, trpělivosti, Boží ochrany a požehnání.

V Boží lásce Váš

Fr. Vojtěch Vít, O.S.B. Chicago, IL *

A nakonec posíláme vánoční pozdrav do Clevelandu našemu věrnému příteli a čtenáři, obětavému trpělici, panu JOHN PROSOVI.

o němž se dovidáme, že je opět v nemocnici.

Přicházím. Jendo, k Vašemu nemocničnímu lůžku, abych Vám podržel ruku a pomodlil se s Vámi Otčenáš. A potom bych Vás o něco poprosil. Obětujte, prosím Vás, své bolesti a svou nemohoucnost za naši trpící vlast, a také za náš exil, aby se sjednotil. O „půlnoční“ budeme na Vás v Ciceru vzpomínat! Bůh Vás ochraňuj a posiluj ve Vašem utrpení. Vim, čím všim jste v životě prošel, jaký jste přesto dobrák, ale na ty Vaše bolesti a útrapy není jiné odpovědi, než té tradiční křesťanské: „Pán Bůh o Vás ví.“ To není jen farářská utěcha, to je realita. Jene drahý! Jste v mých modlitbách.

Váš Fr. Vojtěch Vít O.S.B.

České jesličky

Naši doma už zase staví jesličky, zavonělo jehličí v chalupách a domovech, od stropu se všude blyští postřihene, či pozlacené jmelí.

Kdeko se cítí svátečně povznesen včasným kouzlem vánoce.

Betlém, ty půvabně výjev Kristova narození, se nestaví v tento čas pouze u nás. Křesťané všech krajin a teď je stavi se stejnou oddaností a nadšením. Ovšem, naše betlémy nesou v sobě tajemnou zvláštnost a odlišnost. Účinek je vyvolání dojmu, že k narození Krista Pána došlo u nás na vsi, kde jsou ty pravé jesle, oslík a kravička i ti koledníci třeba Nerudovi, malíře Kašpara či Alšovi, anebo kolédníci z nebes, kluci z vesnic, hajný, řezník, babka, rybář - všichni byli skuteční a na místě „když se to stalo“ - a to je patrně příčina, proč se v Čechách uvyklo říkat více stavět jesličky než Betlém.

Když člověk viděl jesličky - (vidá, jak je to vžito i mně) - musí na tom prožitku trvat; české projevy zbožnosti a úcty k Ježíškovi v jeslích mají výlučnou osobitost. Není-li to přímo národní, zůstává vždycky jedinečnou, díky rozličným tvůrcům jeslíček, použitého materiálu, velikosti i nápaditosti vyřezání, podlepování, anebo modelování různých každodenních životních scén.

Všechny betlémky a jesličky na světě poji všesjednocující prvek vzdor snahám, prostředkům a dovednostem, jak vyjádřit oslavu Božího narození, podílet se i po staletích na zlidštění Boha, nějakým přirozeným způsobem se do dávného dění včlenit, mít na něj také účinný podíl, být jedním ze šťastných, jimž je dopřáno vroucně zpívat „Gloria in excelsis Deo!“

Zde někde vězí i zřídlo rodinné tradice. Málokde se dnes v národech snad najde tak hluboko vžitá tradice vzpomínek na kouzlo vánoce, jako v našem národě. Zároveň je to pěkné, ale zároveň i velmi nebezpečné, protože to je jen povrchní „sentiment“. Přesto však je v nás natolik silný, že nás „matřkové katolíky“ přivede, alespoň jednou za rok do kostela na půlnoční, protože v srdci jasně cítíme, že bez vánoční mše a zpěvu koled bychom neměli žádné vánoce. Je to sice trochu málo, ale je to alespoň něco - ozvěna našeho dobrého „já“ v nás.

Nikde jinde také nenajdete několik generací po sobě, podjatých v stejném duchu jako na českém venkově, kde se „betlémáři“ od nepaměti rodili v nevidané posloupnosti.

Budiž ten zbožný duch našich předků pochválen o letošních vánočních znovu, protože i za komunismu se u nás staví jesličky, s Božským dítětem, které nám přišlo dokázat, že nás má Bůh rád.

Pěkné posezení najdete v přívětivém prostředí restaurace

CAFÉ EUROPE

u Mirka a Stelly Umlaufových

3710 West Cermak Road v Ciceru

RODINNÉ OSLAVY — PARTY — PODLE DOHODY

ČESKO-AMERICKÁ KUCHYNĚ

DENNĚ ČERSTVÁ JÍDLA — BAR

TELEFON: 656-3555

Vážený náš čtenáři, milý pane Mužný,

děkujeme Vám za Vaš moudrý a poučný dopis i za Váš příspěvek na fond H.N. Inu je vidět, že jste sčertlý, že přemýšlíte o smyslu života i světa. Na všechny Vaše rozvážné úsudky Vám říkáme: ano, máte pravdu. Stačí si přečíst svědectví bývalých nadšených komunistů z Ruska, kteří brzy ze svých utopistických ideálů vystříž-

K. V. RAIS

DESETNÍK

Vzpomínka

O vánocích r. 1870 měli moji spolubydělci gymnasté prázdnou jenom pět dní, já však až přes Nový rok. Když jsem však se dvěma z nich, s rodáky svými, to odpoledne před Štědrým dnem putoval k domovu, na návrat žádný z nás ani nepomyslel; byli jsme stejné rádi, že je jičínská černá brána daleko za námi, a stejně blažila nás myšlenka, že známou zasněženou krajinou, jež při odpoledním slunci jenjen svítila a jiskřila, putujeme na svátky k nám.

Na posledním vršku stejné radostně, hlučně pozdravili jsme rodiště své, jež krčilo se v známém milém dolu. Schýlené dřevěné domky, nad jejichž střechami kroužil bělavý kouř, jak ovečky seděly ve třech dlouhých řadách a starý kostel osněžený střechy mlčky na ně pohlížel. Lesy na Chlumech i na Novopackých návrších stály jako chmurné bílé valy, jen tu a tam černal se vrchol smrkový.

A v pozadí stará hora Zvičinská, jež s kostelíčkem

svým na temeni při našem odchodu z domova pohledem daleko nás vyprovázela, teď, na sněhové stráni ozdobená posledními růžemi západu, přátelsky nás vítala.

Ačkoli byli jsme notně unaveni, ještě teď přidávali jsme do kroku; hnala nás touha po blízkém již domově...

Nastaly dny pod rodnou střechou jeden druhého krásnější. Květy hovory s tatínkem, s maminkou, s bratřími, kteří vyzvídali, co všechno dělám na těch studiích, na které mne rodiče po prázdninách do Jičína dali. Při bzukotu rozprávky a při rozličných vzpomínkách byla naše bílá světlice tak vřelá a při velké peči chlebové, jež za kamny se zdvíhala, pěkně se sedělo. Přicházeli také domácí kamarádi, kteří neměli toho štěstí, aby mohli na studie, ale chtěli zvědět něco o světě. Závíděli mi, nevědouce, jak já závidím jim, že mohou být pořád doma mezi svými drahými.

K příbuzným na návštěvu neputoval jsem, jak to jiní studující činívali. Když jsem v Jičíně od spolužáka slyšel vypravovat, co ten který dostal od strejčka, od tetičky, od děde-

čka, kmotříčka, znělo mi to velmi cizí: u nás byli všechno jenom tatínek a maminka.

O svatém Štěpáně jda do kostela, setkal jsem se na hřbitově s jedním vzdálenějším strýčkem a jeho synkem. Zdaleka je spatřiv, běžel jsem k nim a podával jim ruku. Podali také svoji, bratranec potřásl a povídal: „Tak mi přec pověz, jak se to študýruje!“ Jen jsem se usmál, domnívaje se, že žertuje. Ale tu se strejček rozesmál ostrým, suchým smíchem: „A bodejt' by se neštudýrovalo, když tatíkové každý týden posílají peníze a hoši se jen starají, aby je do pondělka zas pěkně utratili!“ a pokyvuje si prošeďlou hlavou, pospíchal v dlouhém svém šosáku modravém ke kostelním dveřím. Loudal jsem se za nimi jak zkropený. Maličko, málo přízně jsem z těch strýcových slov vyčetl a srozuměl jsem slovům rodičů svých: „Jen se, hochu, přičiň, nebo by se nám za naši starost ještě vysmáli!“

O svátku Mladětek povídali jsme si, že studenti gymnasté musí již narukovat. Chudáci půjdou již z domu, kdežto já mohu toho blaha ještě hezky užívat. Ani jsem se s nimi nerozloučil - darmo bych je roztruchlil a sám trdil se myšlenkou, že se zase shledáme tam v dále. Nastaly všední dny. Po městečku bylo placho, málokomu chtělo se do zlé zimy, o níž vypravovaly šindele, na střeše bouchající, a okna světlice, jež byla odzdoła nahoru „jako cejn“. Roští vonělo z kamen, hovory proudily nebo hlava klonila se nad staré kalen-

dáře, jež jsem si přinesl z pudy a v nichž bylo mi zas všechno jako nové.

Ale když připloužil se den sv. Silvestra, rázem napadalo do hlavy tesknost. Večer toho dne neslavil se u nás hrou, jako se leckde dalo; slavnější byl jen tím, že po požehnání večereli jsme kávu s vánočkou, jež až k tomu dni zvláště byla uložena, a že rozlouskali jsme poslední ořechy, jež od Štědrého večera zbyly. Rozednil se Nový rok... Ráno přání rodičům - potom tiché, tesklivé dopoledne, oběd, při němž se sousta tak těžce polykala, a odpoledne -

Maminka uchystala uzlík koláčů, abych měl téhož dne večeri i ráno snídani a abych mohl nabídnout paní u níž jsem bydlil, i studentům.

Ze starých svých modliteb, v prádelníku schovaných, vyňala a odpočítala osm zlatých papírových, zabalila je do papíru a zašila do spodní kapsy mého kabátu. To byl měsíční plat pro „paní“ za půl stravy, totiž za hrníček kávy ráno, za oběd a za hrníček kávy o svačině. Tatínek dal mi stříbrný dvacetník; ten přicházel z domova každý týden a byl určen na školní potřeby: na sešity, na kreslicí papír, na barvy, pera, tužky, pryž. Také na petrolej jsem z něho musel připlácet. Po prázdninách, dokud se ještě petrolej nekupoval, anebo jen zřídka, dostával jsem jenom patnáct krejcarů týdně. Nebylo to mnoho, ale já si nikdy nestýskal, věda, jak doma krejcare těžce schraňují. Oč jsem se měl lépe než oni! Já každý den k

obědu maso, oni jenom prostou domácí stravu. Hlavně brambory, maso sotva v neděli.

Také ostatní potřeby na týden: chléb, máslo i prádlo maminka uchystala, ale ten uzal měl mi zítřka ráno přivěztí paní Imlauf, jež každý pondělek jezdila od nás do Jičína na trh a po dlouhou řadu let přivážel studentům z našeho kraje uzly z domova.

Za chvíli po obědě tatínek vstal, oblékl si zimní kabát, a zadávav se na mne řekl: „Tak, hochu, abychom šli!“

Vybrkly mi slzy - měl jsem beztoho již notnou chvíli na kahanu a všichni naši také. Kolem krku zatočil jsem si šálu, vzal hůlku a přistoupil jsem k matce. Udělala mi tři křížky, zobíjela a zlíbala. Rozloučil jsem se s bratřími a všichni vyšli jsme za otcem - tiše, bez jediného slova.

Na podnisi, objala mne maminka ještě jednou a již jsme s otcem vykročili. Ale ohlížel jsem se, dokud nezažabčil jsem do uličky, a naši se také po tu celou chvíli ani nehnuli.

Za městečkem šel jsem mlčky. Šíř i dál polí ležely v mrtvém tichu; obloha byla jako pytel, od západu sychravě číselo, zasněžená země dýchala vlhkým, vlezlým studenem.

Tady pod sněhem ležely mezi jinými také kousky našich polí, těch polí, k nimž jsem se za tatínkem tolik nabíhal, na jejichž mezích pásával jsem krávy, honil se s bratřími a v jejichž brázdách trhával jsem plevel neb suchou klest řepovou. Brzo-li zlá zima neuteče, v polích zase bude pěkně - ale kde budu já? Otec daro začínal hovor - mně slova nešla z hrdla. Na matku jsem myslil, na bratry, jak jsou šťastni, že mohou pěkně zůstat doma, kdežto já musím jako vyhnanec mezi cizí lidi.

A došli jsme návrší, z něhož jsme, jdouce na svátky, rodiště své tak radostně pozdravovali. Slzy vhrkly zas do očí - Je po všem. Když rodný dol zmizel, srdce se trochu utišovalo. Začínal jsem hovor - hovor o příštích prázdninách pololetních, že je do nich sice sedm neděl, ale že dá Pánbůh a nějak to uteče. Otec sliboval, že se do té doby ke mně podívá.

U Lužan spatřili jsme již jičínský kraj. Vrouben věncem osněžených vrchů: Velišem, Loretou, Sv. Annou, Prachovskými skalami, Bradami, Kozlovem, Táborem, Kumburkem, Bradlcem, ležela tu krásná rovina - ale jaké city budil ve mně ten pohled, když uprostřed dolu zdvíhala se, červenala a chmuřila ta jičínská brána!

*Čas radosti, veselosti
světu nastal nyní;
neb Báh věčný, nekonečný
narodil se z Panny!*

**Naším českým, slovenským, polským
a jihoslovanským zákazníkům přejeme**

ŠT'ASTNÉ A VESELÉ VÁNOCE

A

POŽEHNANÝ NOVÝ ROK 1985

ŘEDITELSTVO, ÚŘEDNÍCI A ZAMĚSTNANCI

**SECOND FEDERAL SAVINGS
& LOAN ASSOC.**

na rohu 26. ul. a Pulaski Road, Chicago, Ill. 60623

Tel.: CRawford 7-8500

7345 N. 26th Street, North Riverside, Ill.

Tel.: 442-5700

Manželé

MIREK a ZDENKA UMLAUFOVI

CAFE EUROPE

**5710 West Cermak Rd., Cicero, Illinois
(656-3555)**

přejí ze srdce

všem svým hostům a jejich přátelům

**radostně prožítí svátků vánočních
hojnost zdraví,
úspěchů a spokojenosti
v celém roce 1985**

Tatínek vyprovodil mne daleko - inala jen hodinka cesty zbývala mi, když jsme se loučili. Nohy sic už pobolivaly, ale jistě že byly by přestaly hned, kdyby byly směly obrátit tak k nám. Přijal jsem uzlík, a pro slzy nevidá, motal jsem se kupředu sám. Otec chvíli postál a zaslzenýma očima hleděl za mnou; jistě mu mne bylo také líto - šlo mi teprve na jedenáctý rok, byl jsem ještě jako drobný školák a tak už jsem s tím uzlíkem musil do světa. Ale co platno, mělo-li něco ze mne být, nemohlo se dít jinak; to jsem i svým rozumem uznával. Po rozchodu každou minutu jsme se po sobě obračeli, šátkem kývali, kloboukem točili, až pak najednou mi postava otcova zapadala víc a víc - již jen hlavu jsem viděl - již i ta zmizela. Studeno rozhostilo se mi v prsou. Do města došel jsem již za soumraku.

Přivítání v jičínském bytě bylo docela jiné než před svátky doma; zdálo se mi, že na všech stranách vidím spíše úsměšek, že i já mám po svátcích, že i ty moje dlouhé utekly a že stejně musil jsem narukovat. A když jsem v alkovně usedl na starý svůj kufr, uslyšel jsem z pokoje veselou poznámku, že pláči pro maminku.

Ano, pláči a nestydím se za to, abyste věděli!

Když rozsvítili, bylo prvou prací mojí, že jsem si do notýsku nadělal tolik čarek, kolik bylo do pololetních prázdnin dní. Nový rok jsem také započítal a hned jsem prvou čárku přetřhl - aby ubývalo. Ach, než budou všechny přetřhány!

V útulném pokoji, jehož veliké průčelné okno zastřeno bylo tmavou záclonou, kolem stolu, na němž stála svítilka lampa, sedělo pět studentů a dvě naše „paní“, a to vlastní hospodyně a potom sestra její, jež pro nás kuchtila, obě vdovy. Všichni studenti kromě mne byli gymnasté, já jediný realista; dva byli od nás, jeden z Lomnice a čtvrtý byl panin vlastní synek.

Obě paní mlčky pletly: stará měla zohýbané brejle až na špičku nosu.

Studenti, kteří už zas byli několik dní v plném proudu školního učení, dělali si latinské přípravy, já přehlížel knihy, které jsem si na zítřek uchystal. Duch pořád zaléhal k domovu... Představoval jsem si, jak i naši sedí u stolu, tatínek už mezi nimi, a že snad také vzpomínají.

„Co jsi dostal od Ježíška?“ náhle zeptal se mne Lomničan, synek úřednický. „Já? Nic - co bych dostal,“ usmál jsem se. Zavrtěl nad tím hlavou. Potom, sáhnuv do kapsy u vesty, na dlani podával mi na ukázkou překrásný nůž: „To jsem já dostal.“ Krásný - opravdu krásný nůž! Co všechno na něm bylo - ani jsem nevěděl, co se tím vším dělá! „Co vy jste dostali?“ obrátil jsem se k rodákům. „Tolik co ty,“ zasmáli se srdečně. Nic jsem se nedivil. Vždyť nám nic neschází, otcové a matky celý rok se starají a Ježíšek do našich domků nechodívá. „Ale já taky dostal, pane,“ kývaje hlavou, důrazně povídal mi panin student a povstav přinesl podlouhlou krabici. Když ji otvíral, potměšile na mne zíral, cože budu říkat. Viděl jsem v ní řadu něčeho, co upomínalo na klávesy piana. Ale každá ta klávesa byla na vrchní běli rozpuštěna černou čarou a v každé půlce černaly se tečky. V tom již kamarád krabici překlopil, a na stůl vysypala se s třeskotem hromada takových destiček. „Viš, co je to?“ Zavrtěl jsem hlavou. „Domino - hra - už jsme si kolikrát zahráli, včera o Silvestru nejvíce.“ Obě paní mne mlčky, ale s úsměvem pozorovaly; těšilo je, že dar vzbudil můj podiv a synek že má z toho radost.

„Zahrajeme si?“ zeptal se. „Počkej, až budete mít přípravy,“ mírně řekla mu matka. Destičky zůstaly již na stole a pracující studenti pospíchali více než prve. Neuběhlo ani půl hodiny a již hráli. Každý mlčky

vsadil trník. Poházeli, abych hrál s nimi, že je to vše lehoučké za minutku že to pochopím, ale odvětil jsem, že se budu jen dívat.

Bylo mi pořád teskně, myslénky utíkaly za vršky a lesy a hrálo se o peníze! - Jaktěživ jsem o žádné peníze nehrál, vždyť dokud jsem nebyl ve světě, nemíval jsem krejcaru. Za dětských let zahrál jsem si s kamarády leda o fazole, a to o jednu-dvě, protože jsem jich nikdy mnoho nemíval. Když někteří kamarádi před vyučováním u plotu naší staré školy hrávali a házeli do jamek desíti, ano i dvacíti fazolemi najednou - a to těmi nejkrásnějšími strakáči a řezníčky (kopa byla jich za krejcar), býval jsem vždycky omámen a ustrašen čekal jsem, kdo prohraje.

A tady hrálo se o trník!

Sedě přikrčen za svým sousedem, nahlížel jsem do jeho kostek a pozoroval hru. Ačit, mnoho rozumu na ni třeba nebylo, chápal jsem ji velmi brzy. Zajímalo mne, jak soused rozvažoval, kterou destičku má vybrat i položit; říkal jsem si, jak já bych asi jednal. Starou paní těšilo položené články rovnati do obrazce, aby jak říkala, na stole byla nějaká figura. Nemluvíli, jen oči všem plály. A když některý nemohl položit a musil si kostiček dlouho a dlouho přibírat, ostatní se usmívali.

Nejvíce vyhrával domácí synek a pokaždé, když natahoval ruku, aby sebral výhru, v bledých tvářích mu svítilo. I při dalších hrách mne pobízeli, ale já vytrvale odpíral, až i paní povídala: „Nechte ho, má chudák ještě domov v hlavě!“ Moji sourodáci toho večera prohráli, jeden dva krejcare, druhý krejcar. V duchu jsem si myslil, jak asi lituji a jak se jim dnes bude špatně spát. Neměli

také nikdy nazbyt a doma u nich bylo jako u nás. Před desátou byli jsme všichni v postelích. Když lampa v pokoji zhasla a v alkovně roztáhla se černá tma s tichem, sevřelo se mi srdce a slzy vyhrkly na polštář...

Za jitra, došel si k panu Imlaufovi pro uzel, putoval jsem opět, nesa svou rýsovkou, do školy. Bylo s tím prknem vždycky dělení: sotva jsem je krátkými rukama svými mohl pojmouti a stále jsem překládal. Ve škole bylo opravdu jako ve včelníku, chodilot' nás do prvé reálky rovné sto. Ale mezi tím ruchem tišil se smutek a všecko mysl zabírala starost o učení. Přičiňoval jsem se vždycky celou silou, vždyť jsem byl z domova k tomu veden a proto mne sem dali, abych se učil. Největší péči vyžadovalo u mne kreslení, protože v domácí ven-

kovské škole jsem se tomu nikdy neučil a tady se ho hodně žádalo. Kromě toho potřeby mě bývaly vždycky chatrné, protože jsem musil kupovat nejlacnější; tuš byla rezavá, papír se tuze loupil, pryž dřela a barevné inkousty měl jsem jenom dva, špinavě modrý a karminový. Můj soused městský hošík, měl v úhledné krabici inkoustů šest v stejných pěkných lahvičkách, a jaké to byly inkousty - jen jen svítily! Ach, jaké to potom byly výkresy krásné!

Zrovna prvý den po těch svátcích pan profesor prohlížeje výkresy nad mým zle vrtěl hlavou. Byl ten pan profesor veliký dobrák, věděl, že se učím, ale tentokrát přece jen nelibost svou projevil mi trpkým pohledem. „Prosím, já mám špatný inkoust,“ omlouval jsem (Pokračování na str. 10)

*Nesem vám noviny, poslouchajte,
z betlémské krajiny, pozor dejte!
Chcete-li ji vidět, musíte tam letět
Cihákovou kanceláři,
před tím, než přispěchá stáří;
přesvědčíte se tak na místě,
kde se Kristus Pán narodil jistě.*

*Zákazníkům, přátelům, krajaňským klubům a spolkům
preje*

PŘÍJEMNÉ VÁNOCE

a

V NOVÉM ROCE 1985

dobré zdraví, veselou mysl a osobní spokojenost

CIHAK WORLD TRAVEL, INC.

6302 WEST CERMAK ROAD
BERWYN, ILL 60402

Phones: (312) 795-9050 — Chicago (312) 242-6110

**Hodně duchovních radostí
z narození Spasitele
a spokojený rok 1984**

preje

lidem dobré vůle

**ADOLF
BERWYN FUNERAL HOME**

HEART OF THE WESTERN SUBURBS

BERWYN, ILL.

SEASON'S GREETINGS

**Cleveland Society
of Poles, Inc.**

6821 Fleet Avenue
Cleveland, Ohio 44105

STANLEY GRENDEL
President

CASIMIR BIELEN
Public Affairs Officer

Desetník

Vzpomínka

(Pokračování ze str. 9)

se skoro plačky. Usmál se trochu a dodal: „Ano, ano, špatný inkoust a špatný kreslíř je k tomu“ - poklepav mi na rameni, odešel. Seděl jsem nad svým výkresem zdrcen. Uvnitř jsem sice cítil, že vlastně za nezdar svůj nemohu, ale projevení nespokojenost mne tuze tížila. Nemohl jsem mu přece povídati, co s každým výkresem zkusím, protože to tak neumím jako ti, kteří byli již na hlavní škole a učili se již déle kreslit. Přičiňoval jsem se, jak jsem uměl! Vždyť jsem měl ruce vždycky jako barvíř, strakatěly se mi černí, červenem nebo modrem, a oděv i košile také notně bývaly zkontrolovány. Když jsem tak o všem uvažoval a trochu se zas uklidnil, shledával jsem přece jenom hlavní příčinu v pomůckách svých. I umínal jsem si, že to napravím, že si koupím lepší papír, novou pryž a aspoň jeden nový pěkný inkoust.

Ovšem - co potom zbude z mého dvacetníčku! Ale budu šetřit - škrtnit každý krejcar. Hned v poledne jsem úmysl svůj splnil a cestou k domovu jsem si

naděšen představoval, jak bude vypadatí přístří můj výkres. Večer, asi o půl deváté, domácí synek přinesl domino na stůl, ale paní hru zakázala. „Máte se čemu učit!“ řekla důrazně, a nikdo již s tím nezačal. Až zase ve středu se hrálo. Toho dne byl můj stesk po domově již trochu mírnější; čtyři čárky byly už přeškrtnuty, pěkně to utíkalo. Také ve škole jsem byl klidnější, protože se mi nový výkres začínal opravdu lépe dařiti.

Dnes si zahraješ s námi,“ povídal mi panin hoch, když destičky rozpočítával. Zavrtěl jsem hlavou. „Bodejt, budeš tu mezi námi sedět jako cizí“ - a již také mně předkládal. Ale já se znova rozhodně bránil. „Snad ti nejde o ten trojík,“ zasmál se Lomničan, „abys neřekl: prohraješ-li, sám ho za tebe zaplatím.“ Tohle mne zamrzelo; nechtěl jsem, aby si o mně mysleli, že jsem nějaký žebrák. „Neprosím se, ale hrát nebudu,“ vybuchl jsem ostřeji, takže i paní se na mne zadívala. „Vždyť to snad není žádný karban,“ řekla mi mrzutě. Tu ozval se i starší ze sourodáků: „Nedej se prosit, když už všechno umíš!“ Přijal jsem tedy destičky a stavěl je na stole, jako to ostatní činili.

Hrál jsem s velikou opatrností a dopadlo to dobře; na lůžko šel jsem klidně, nevyhrál jsem ani neprohrál. Zato v pátek byl krejcar tentam a v sobotu, kdy jsem následkem toho hrál ohnivěji, dychtivěji, opět jeden.

Naplňovalo mne to mrzutostí, ano hořkostí. Dva krejcare, jež mi rodiče dali na nutné potřeby, jsem tak zbytečně vyhodil! Těm, kteří vyhrávají, ono se to do hry pobízí, aby sebrali ještě víc. Umiňoval jsem si, že již hrát nebudu - ale v neděli mi přece jenom nedalo, protože jsem toužil, abych „svoje“ dostal zase domů. Tentokrát, všechno hrou rozčilen, prohrál jsem krejcare dva, a ještě ke všemu musil jsem si od paní vypůjčit. Když jsem šel na lůžko, svaté jsem nebi sliboval, že již hrát nebudu. Těšil jsem se vědomím, že zítra je pondělí, kdy přijíždí pan Imlauf. Z dvacetníčku zaplatím dluh, budu krejcare mačkat a dá Pánbůh, že v tom témdni bude zase všechno v pořádku.

Před usnutím kmitla se mi vzpomínka na domov a myšlenka, co asi tatínek bude psát. Jsou-li všichni zdraví? Již týden uplynul po rozchodu našem. A tu jsem si ještě uvědomil, že jsem zapomněl už dvě čárky přeškrtnouti. Ach, to všechno ta hra dělá - zítra to napravím...

Ráno, ještě před snídaní, chvátil jsem studenou, štip-

lavou mlhou k náměstí. V hlavní ulici bylo již velmi živo. Venkovské vozy s plachtovými střechami jely jeden za druhým, koně měli na hlavách i na hřbetech šedobílé pletivo jinovatky, vozkům visely jí na šálách a loktuších, jimiž byli zabalení, celé husté a dlouhé vlasy. Sníh v ulicích byl rozjezděn, promísen s vlhkou zemí, takže se černal. Z náměstí valil se hřmotný hluk a šum, hlučné výkřiky prorážely mlhou. Prodíral jsem se mezi krámky domácích řemeslníků, mezi nůsemi prodavaček, řadami pytlů s obilím až k soše mariánské, jejíž zlatý třpyt v šedivou mlh skorem se ztrácel. V jejím blízkou vždycky náš milý známý stával.

Ale dnes ho tu ještě nebylo. Pustil jsem se tedy naproti. Mezi hlučícími trakaři, mezi syčícími a hrkajícími povozy venkovanů a zas mezi shluky volajících, shánějících, hádajících se lidí domácích i venkovských šlo to zvolna vpřed. Od brány drkotal vůz za vozem, takže měl jsem se co uhýbat. Branou jedva jsem prošel - ale potom šlo to rychleji. Oči marně však hledaly známého hubeného koníka, kobrtajícího po dláždění. Ale tu již zprava, tam zleva chvátil jiný studentík, všichni od nás nebo blízkého vukolí. V malé chvílce celá skupina hochů šla po Valdickém předměstí a oči upírali

se na silnici. Ach, tam konečně náš milý známý přijíždí! Je to on? Je! Zimní čepič má až na uších, kolem krku notnou šálu, šedý zimník rozhalen visí mu z těla - rukou bičem lehce posvihuje.

Zabočili jsme k němu. Zdaleka jsme smekali a on hlavou i bičem kýval, usmívaje se tím svým dobráckým úsměvem. „Co je nového? Jsou u nás zdraví? Nic se od těch svátků nestalo?“ ze všech stran hučelo mu k hlavě. „Nic - nic - všechno je zdrávo - žádné novoty, ledaže stará Klikarka včera měla funus...“ Chvilinku bylo ticho. Klikarka - Klikarka - Všechny hlavami projížděla vzpomínka na drobnou žebráčku, jež každé soboty, bídná, ohnuta, nemluvná chodila od stavení ke stavení a potom ji zas celý týden nikdo neviděl. Jistě někde v bídném koutku byla živa z krajíčků a bandor, jež v sobotu nasbírala. Už tedy chodit nebude - Ubyla známá, již od mládí zvykli jsme si vídati vždycky stejně zchátralou, po řadu let nestárnoucí.

To již koník před hospodou u Žďárských zastavil, a pan Imlauf, odhrnuv postranní plachtu, počal uzly a uzlíky rozdávati. Měl jsem notné břemeno - byl v něm bočník chleba a velká krabice s prádlem. Poděkovav vlekl jsem se s tím k domovu; byl jsem zle upachtěn, než jsem došel. Honem rozvázav uzly, rozdělal jsem škatuli a mezi prádlem našel jsem tatínkovo psaníčko. Dvacetník byl v něm. Tatínek svým pěkným, pravidelným písmem psal, že jsou všichni zdraví, že se jim stýskalo, a přidával napomenutí, abych se hodně učil, aby to v pololetí dobře dopadlo. Honem jsem několika řádky odpověděl. Všechno z domova uloživ, svázal jsem zase svoji zásilku a uháněl jsem na náměstí. Ó, každé pondělní jitro mívali jsme všichni pořádný hon. Zaběhnul domů pro knihy, honem zaplatil jsem dva krejcare dluhu a spěchal do školy. Jistě že v tom témdni bude zase všechno v nejlepším pořádku. Mohlo být - kdybych

**Nastal přeradostný čas,
všichni věřící se radujme!
Přšel na svět Mesiáš,
Pánu Bohu za to děkujme!**

**VESELÉ VÁNOCE
A**

POŽEHNANÝ NOVÝ ROK 1985

**všem našim důstojným pánům, ctihodným sestrám,
členstvu, přátelům, četným dobrodincům
a obětavým pracovníkům**

přeje

**NÁRODNÍ SVAZ
ČESKÝCH KATOLÍKŮ**

**Dp. Vojtěch VÍT, O.S.B., kaplan N.S.Č.K.
Václav HYVNAR, předseda
Františka UHLÍŘOVÁ, tajemnice
Elsie NEVSIMAL, pokladní**

ředitelé všech místních odboček

**Všem svým
milým přátelům
a známým**

MILOSTIPLNÉ SVÁTKY VÁNOČNÍ

**a hojnost Božího požehnání, zdraví a spokojenosti
do Nového roku**

z hloubi srdce přeje

KATEŘINA TOMŠIČ

A BLESSED CHRISTMAS

and a

HAPPY NEW YEAR

TO OUR MANY FRIENDS

NOWORUL

MEMORIAL CHAPELS

2658 So. Central Park Ave., Chicago, Ill. 60623

phone 762-2233

byl nehrál; ale když se začalo chytla mne touha, abych ztracených krejcarů výhrou opět získal. A proč bych nezískal - možná že vyhraju ještě víc. Jenom opatrně! A jenom na výhru jsem myslil...

Koncem téhodne byl výsledek hry smutný - celý desetník byl jsem už paní dlužník! Desetník - desetník - polovička týdenních peněz! V pondělí ho sice zase uplatím, ale jak bude dál, jak vystačím se zbytkem? V pondělí paní Imlauf chleba nepřivezl. Tatínek psal, že mají tuze tvrdý, pěci že budou teprve po neděli, a že příkládají mi proto 40 kr., abych si bočník koupil. Čtyřicet krejcarů - tolik peněz! Kdež bych snědl chleba za takovou sumu, vždyť mi ještě z minulého tého dne hezký kus zbyl. Jakým boháčem jsem se viděl! Zaplatil jsem dluh a penízky uložil jsem do koutka kufru. Hrál jsem opět - bezstarostněji nežli dříve. Chleba jsem zatím nekoupil, aby tuze neztvrdl, když mám ten zbytek, a těšil jsem se, že ten týden mi nějaký groš zbude. Nevím - nevím, čím to bylo, že mne v tom témdni chytil veliký hlad. Krajíc za krajícem bych byl krájel. Zbytek zmizel, ani jsem se nenadál - ty kůrky tolik chutnaly! Koupil jsem si bočníček za desetník, doufaje, že vystačí aspoň na tři dny; nač bych vydával peníze za velký bočník, jehož bych ani nez-mohl? Ale ten hlad - ten náramný hlad! Bočníček dojedl jsem již druhý den odpoledne a musil jsem pro nový. Hlad jsem měl jak vlk a ten bílý „pekařský“ chléb chutnal náramně. Ztrácel se očividně, takže jsem se bál znova a znova krájet. Ó, jak jsem záviděl kamarádům, když viděl jsem je s takovým klidem ukravovat veliké krajíce domácího chleba! Jaké laskominy budily - kdož by odolal? Jedl jsem zas - krájel jsem každodenně víc nežli jindy. Konec konců byl, že v neděli byl jsem paní nanovo dlužen celý desetník. Smutně to

dopadlo, místo kapitálu zůstal dluh a hladu bývalo jako nikdy dříve. V tom témdni navštívil mne tatínek. Potěšil jsem se s ním, okrál, ale ne jako jindy. Se starostí svou, s dluhem zlým jsem se otci nesvěřil. Co by říkal Ba, strach plnil mi hrud', aby paní se nezmínila, jak chodím a vypůjčuji. Nezmínila se, ale já jsem chybil, že jsem na sebe otci nezáloval. Byl by se snad zasmušil, byl by mne pokáral, ale dozajista by byl odpustil. Pravda, desetník nebyla částka veliká, ale pamatoval jsem, jak naši krejcar ke krajcaru skládají, aby všechno bylo každý měsíc řádně zaplacen; úbytek každého desetníku bylo znáti. Více jsem se otce styděl nežli bál.

Začal jsem vytloukati klín klínem. Došlo tak daleko, že v pondělí zaplativ paní dluh a koupiv, čeho bylo do školy nutně třeba, zůstal jsem bez krejcaru. Nešťastné domino, ošemetná hra!

Poněvadž jsem hned po pondělku začal chodit po krejcaru vypůjčovat, paní to konečně zamrzelo a řekla: „Co děláte, že pořád vypůjčujete?“ Byl jsem z toho vrtolavý. Poznával jsem už marnou naději, že bych snad ve hře měl takové štěstí, abych si pomohl. Jak dlouho bych musel hrát a vyhrávat, aby se všechno řádně vyrovnalo! V pondělí byl v Jičíně výroční trh. Paní Imlauf přivezl vše jak obvykle, já zaplatil dluh, a nemaje ani krejcaru, truchlivě bloudil jsem po náměstí. Jen desetník kdybych měl! O hru bych už byl nezavádil a jak bych byl spokojen! Ve škole dařilo se mi dobře, tam jedině býval jsem bez starostí a klíden hleděl jsem vstříc konci

čtvrtletí. Ach, jen desetník.

Bloudě náměstím, myslil jsem si, kdyby mi tak štěstí přálo a já tu desetník našel. Co je bohatým trhařům desetník - pohodí se, leda pohodí. V tom nenadále spatřil jsem známou tvář - bratrance, mladého už hospodáře. Přijel také na trh. Pozdravili jsme se, já se vyptal na domov a zase jsme se rozešli. Bratranec se mnou nikdy mnoho řečí nenadělal a mluvilval hodně studeně. Ale když jsem potom zase sám a sám jenom se starostmi svými bloudil mezi boudami, připadlo mi: „Což abych ho poprosil, aby mi desetník půjčil? Je to přece bratranec - a náš tatínek mu to doma zaplatí!“ Přitom jsem měl tajnou myšlenku, že bratranec mi ten desetník dá a že se doma o něm ani nezmíní. Ale přece jsem se styděl! Co by si o nás pomyslel? Tatínek mi přec dává, čeho potřebuji, sám jaktživ nikdy u nikoho nevypůjčuje, a já tu chci dělat u bratrance dluh! A vzpomněl jsem si i na slova, jež tenkrát o svátcích pronesl na hřbitově strýček, teď by teprve mohl povídat! Ale myšlenka o pomoci znova se lákavě vracela. Nevídáno - desetník! Co mohou o tom povídat? Vždyť i bratranec uzná, že někdy náhodou se stane a je potřeba víc. A šel jsem k němu. Stál o pytel obilí podepřen a čekal kupce. Přišoural jsem se nesměle a stydlivě jsem pozdravil. „Ale, už jsi tu zas?“ ptal se opět tak ledově. Stál jsem zaražen nevěda jak do toho. „Bratranče, prosil bych tě, abys byl tak dobrý a půjčil mi šesták -“ Šeptal jsem skoro a oči byly hluboce sklopeny. Utkvěl na mně udivenýma očima a suše se rozesmál: „Ale, ale - cožpak

ti dnes z domu neposlali?“ „Poslali, ale mám ten týden větší vydání - do školy potřebuju -“ Cítil jsem, jak se mi krev hrne do hlavy a v očích i lících pátl. „To jo, to jo,“ pokyvoval si bratranec a zase se tak smál. Stál jsem jak opařen. Bratranec rozhlížel se kolem, jako by mne ani neviděl. Až po chvíli zase promluvil: „Inu, já ti ten šesták půjčím, ale co tatínek bude říkat, až mu to řeknu?“ A nabrav na dlaň drobných, vyňal desetník a podával mi jej. „Tatínek ti to zaplatí -“ vydechl jsem. „No bodej!“ by nezaplatil, já na studenty peněz nesbírá. Ale co bude říkat?“ Posmekl jsem a již jsem se proplétal davem. Styděl jsem se hrozně. Výčitky se ozývaly, že jsem to neměl a neměl dělat! Když se zase vrátilo trochu klidu, vymlouval jsem si, že jsem přec jenom dobře udělal; dluh mám zaplacený a s tím desetníkem musím stůj co stůj vystačiti. Tatínek jistě uzná, že bych bez potřeby nebyl vypůjčoval, a zaplatí...

Hrál jsem přestal, paní sama řekla, aby mne nenutili, když se mi potom nedostává. Zlobila mne ta řeč i prohra - ale přemohl jsem se. V tom témdni měl jsem plnou hlavu myšlenek, jaké bude pondělní psaní. A když ten den přišel, třesoucima se rukama jsem je rozbaloval. Bylo nadobýcej dlouhé. Na počátku znělo jako jindy, ale dále stálo: „Co Ti, hochu, napadlo, že jsi vypůjčoval? Nevíš, jak nám někteří známí mají za zlé, že jsme Tě při svém skrovném živobytí dali na

studie? Děláme, co můžeme, abychom ti nouze nedali. Když už jsi potřeboval, proč jsi aspoň nepsal? Bratranec k nám schválně hned v úterý přišel a povídal: „Strejčku, student vypůjčoval.“ Maminka se hrozně polekala. Povíдалa: „Prop-ánaboha, copak se mu stalo?“ „Šesták jsem mu musel půjčit,“ řekl a tolik se smál. „A načpak potřeboval, vždyť mu na všechno pošleme?“ divila se maminka. „Nač? I kdežpak já vim, nač taková kabráťka potřebuje - tot' víte, nějaké jméno tomu už dají!“ a se smíchem odešel. Maminka to oplakala. Není tak o ten desetník, ale jak se o tom mluví, a my přece víme, že snad žádný rozhazovač a outrata nejsi. Pánbůh Tě chraň! Podruhé to nedělej a raději, kdyby nebylo pomoci, dříve piš.“ Čta hořel jsem hanbou. Hrud' jsem měl plnou hoře a slzy draly se do očí.

Ó, jak bych byl zlíhal ty dvoje upracované ruce a ztropil je slzami upřímné lítosti...

Milostiplné svátky vánoční
a radostný nový rok 1985
přátelům a známým přeji.

Eduard a Alice
VEDRALOVÍ ze Cícera.

MAY THIS HOLIDAY SEASON
BRING BLESSINGS
AS BRIGHT
AS THE STAR
IN THE EAST
ON THAT FIRST
CHRISTMAS MORN

Ondrus & Son
6533 W. CERMAK RD., BERWYN

Všem sportovcům, zasloužilým i "vysloužilým"
všem nadějným sportovním hvězdám,
fanouškům, přátelům, příznivcům
a všem našim krajanům dobré vůle
všude na světě

přejeme

VESELE VÁNOCE
a
ZDRAVÝ I ÚSPĚŠNÝ
ROK 1985

SPARTA A.B.A.

Veselé vánoce
přeje
SPOLEK SV. JOSEFA Č. 156
Česka katolická jednota
Cleveland, OH

New Delhi.— Ve dnech 12.-14. prosince se musilo dočasně vysťahovat z blízkého okolí továrny Union Carbide of India ve městě Bhopalu více než 100 tisíc lidí, protože vědci měli v příštích dnech zneškodňovat zbývajících 15 tun izokyanátu methylnatého, aby bylo odvráceno nebezpečí smrti případného dalšího úniku tohoto jedovatého plynu. Tato chemikálie má být přeměněna v odhynzovací prostředky v tomto podniku naposled; potom bude z vládního rozkazu tato továrna definitivně zavřena. - Zdravotní autority se obávají dlouhodobých následků pomalého přiotrávení tímto plynem, který vnikl do okolní půdy a tím i do místních vod. Zejména jsou obavy z plicních chorob, z oslepnutí a poškození mozkové tkáně u postižených osob; mnohé oběti také projevují mentální poruchy a vážné ledvinové a játrové poruchy. Řada těhotných žen porodila mrtvé děti. Také jsou obavy, že vznikly genetické škody, které postihnou příští generaci. Jiným vážným problémem je znečištění přírodního prostředí jedovatou chemikálií. Úroda na okolních 25 čtverečních milích pozemků byla zničena, a jsou obavy, že zemědělská půda zůstane po dlouhá léta znehodnocena. Nic se však neví s jistotou, protože k takové nehodě dosud nikde jinde nedošlo. Vláda státu Madhya Pradesh prohlásila, že v městě Bhopalu jsou vzduch, voda a rostliny sice bez nebezpečí pro lidské zdraví, avšak zakázala požívání masa z tamních zvířat a ryb z tamních

vod. - Indický tisk přinesl zprávu, že pří správa podniků Union Carbide of India zanedbávala bezpečnostní opatření, ačkoliv už dva roky věděla o jejich slabinách. Od otevření továrny v roce 1977 tam prý došlo k úniku jedovatého plynu už třikrát; jednou v r. 1978 a dvakrát v r. 1982. Při posledním incidentu tam zahynul jeden dělník, který se nadýchal otravného plynu. Rovněž několik inspektorů továrny, provedených v době od května 1983 do června 1984, zjistilo různé nedostatky v ochranných opatřeních. Správa podniků však tvrdí, že potřebné opravy byly právě prováděny, a že nynější hroznou katastrofu zavinila nedbalost a zbabělost dvou indických dělníků, kteří uprehli, namísto aby vodou zchladili nebezpečně zahřátý rezervuár, čímž by katastrofu odvrátili. Může to trvat i týdny, než se zjistí, co bylo pravou příčinou unikání otravného plynu a tím způsobené katastrofy, která si vyžádala 2,500 lidských životů.

● ● ●
Addis Abeba.— Podle odhadů umírá v Habeši stále ještě na tisíc lidí denně. Vláda v Addis Abebě si stále stěžuje, že prý západní země neposkytují dostatečnou výpomoc tamním hladovějícím. Více z politických než humanitních důvodů se marxistická vláda Habeše rozhodla přestěhovat 2,5 milionu lidí z hornatého, suchem postiženého severozápadu země - (protože to jsou "separatistické" provincie Eritrea, Tigre, Gonder a Welo, jejichž obyvatelé jsou

LETEM

SVĚTEM

proti marxistické centrální vládě) - na jihozápad, který je méně postižen suchem. Ve skutečnosti komunistická vláda Habeše považuje tyto lidi za politicky nespolehlivé a chce je přestěhovat tam, kde na ně bude moci dohlížet. Žádá proto nyní západní země, aby jí finančně přispěly na přestěhování těchto lidí k jejich „záchráně před hladem“. Ve Washingtoně Peter McPherson, předseda AID - (Agency for International Development) - rázně zamítl stížnost habešské vlády, která zehrá na nedostatečnou výpomoc Západu Habeši. Řekl, že pouze v posledních deseti týdnech Spojené státy poskytly Habeši na výpomoc hladovějícím 223 tisíc tun potravin, léky, příkrývky a potřeby pro dočasné ubytování v hodnotě 21,7 milionů dolarů; toto byla velmi štedrá odpověď ze strany Spojených států. Jiné západní země rovněž poskytly štedrou výpomoc, zatímco SSSR a jeho satelity neposkytly Habeši téměř nic. Sověti tam poslali pouze 10 tisíc tun potravin, nákladní auta a několik letadel. Stížnosti habešských komunistů jsou podle slov Peter McPhersona klasičtým příkladem kousání ruky za to, že vás živi. Jménem US vlády naléhal na habešskou vládu, aby upustila od svého záměru přestěhovat 2,5 milionů lidí, protože nic není připraveno pro jejich přijetí v jiných částech Habeše a vůbec není jisto, že tamní povětrnostní podmínky budou lepší. Přestěhování v tak velké míře by si vyžádalo zmobilizování značných finančních i jiných zdrojů, jichž by bylo lépe užito k přímé výpomoci hladovějícím, což je mnohem naléhavější úkol, než jejich přestěhování. Lépe je

soustředit své úsilí na řešení známých problémů než na vytváření nových. Vinít Západ z nedostatečné výpomoci je „absurdní“. Ředitel AID také řekl, že habešská komunistická vláda by měla upustit od provádění nucené kolektivizace farem a povzbudit v zemi produkci potravin tím, že farmářům budou za ně placeny vyšší ceny. Habešská vláda by měla také dovolit nerušené přivážení potravin i do suchem postižených území na severu, kde je vedena občanská válka, a měla by zajistit bezpečnost trucků, které tam potraviny přivážejí. Protože nynější deštivá sezona v Habeši byla velmi slabá, úroda tam bude opět velmi nedostatečná. Řeky a studně na mnohých místech vysychají. V odlehlých vesnicích odříznutých od tamního světa, lidé jsou někdy už tak zesláblí, že nejsou schopni podniknout cestu ani desítku mil k nejbližší ze 211 rozděloven potravin; proto pak umírají buď doma nebo na cestě. Nejvíce umírají malé děti a staré osoby. K těmto vesnicím nevedou žádné sjízdné cesty, habešská vláda se o tamní lidi umírající hladem vůbec nezajímá, protože ví, že jsou proti ní, a sovětské helikoptéry převážejí do těch míst hlavně vojáky a nikoliv potraviny. Tak Západ sám přes svou štedrou výpomoc nemůže zachránit mnohé Habešany před smrtí hladem. Byla by nutná také dobrá vůle domácí vlády a jejich komunistických přátel. - Podle mínění odborníků OSN v celé Africe se v blízké budoucnosti hlad ještě zhorší, než nastane zlepšení. A k „chytrácký“, promyšlenému přesunu hladovějících obyvatel severních provincií - které nechťejí přijmout komunistickou nadváhu - do středu a na jih

země dodávají ještě toto: místní obyvatelé, patřící k jiným kmenům i k odlišné řeči, budou považovat erythrejské přistěhoválce za cizí nevídaný element, proti kterému se budou bouřit a tím habešský marxistický diktátor Mengistu chce dosáhnout toho, že zlikviduje opozici Erythrejců proti své marxistické centralizační vládě, aby se mohl konečně stát rudým Nēgušem - králem králů či lépe „carem rudých carů“.

● ● ●
Washington.— Dva Američané, kteří jen o vlas unikli smrti při zajetí kuwaitského letadla vzdušnými piráty muslimské teroristické organizace po jeho přistání v Teheránu, se už vrátili do USA. Mrtvoly obou Američanů, kteří byli piráty zavražděni, a o nichž jsem už psal minule byly už pohřbeny. Americká vláda však neprojevila Iránu žádnou vděčnost za „záchranu“ svých dvou občanů; naopak - po jejich opuštění Iránu - projevila své rozhořčení nad tím, že Irán nepodnikl včas účinné kroky také na záchranu těch, kteří byli na teheránském letišti zavražděni. Mluvíci US vlády řekli, že je třeba si klást znepokojující otázky o důvodech iránského „opomenutí“; vzniká totiž dojem, že iránská vláda chová zřejmě sympatie k únoscům a k jejich ohavným činům. Washington žádá, aby provinilec byl postaven před soud, nejraději v Kuwaitu, protože z této země letadlo vyletelo, než bylo uneseno. Mnozí pozorovatelé už vyslovili domněnku, že celý „útok“ iránské bezpečnosti na unesene kuwaitské letadlo na teheránském letišti byla pouze komedie, zorchestrovaná společně únosci a teheránskou vládou, aby se pomstili USA za navázání diplomatických styků s Irákem. Khomeiniho Irán už v minulosti častokrát poskytl teroristům a vzdušným pirátům bezpečné útočiště. V Paříži řekl bývalý iránský prezident Báni-Sádr, že podle zpráv, které obdržel, únosci kuwaitského letadla jednali nejen v plné shodě s iránskou vládou, ale dokonce na její výslovné přání.

● ● ●
Teherán.— Po dvouměsíční přestávce irácká letadla opět začala bombardovat střelami Exocet cizí cisternové lodě, plující v blízkosti iránského olejového přístavu na ostrově Khargu. Tak 9. prosince napadla cisternovou loď, patřící jedné firmě na Burmudách a

Ondrus & Son

Zhotovujeme příkrývky (deky) i polštáře z přineseného perí;
hotové povlaky na deky ve všech velikostech.
Máme největší výběr záclon (draperií) do kuchyně, pokojů a ložnic;
soubory do kuchyně, pokojů, ložnic a koupelen;
sklad hotových prošíváných dek a polštářů z husího prachového perí a daconu.
Velký výběr bed-spreads a draperií téže barvy.

Navštivte nás!

Rádi poradíme a odborně obsloužíme — česky či anglicky.

Máme 45-letou zkušenost — a stejně dlouhou dobu sloužíme svým krajanům jen kvalitním zbožím.

Těšíme se na vás!

Ondrus & Son

6533 WEST ČERMÁK RD., BERWYN, ILL. 60402

GU 4-1700

Hned naproti obchodu p. F. Pancnera

**K-H
Auto
Repair**

6619 - 21 W. Čermákova tř.
(hned vedle berwynské pošty)
její majitelé

STEVE KUBOVIC

a
JANO HULÍN

vám nabízejí své odborné služby:

pravidelnou údržbu motorů
veškeré opravy aut všech značek
odvoz nepojízdných aut
gluchodem je po správce na přání doručíme osobně

VOLEJTE: 749 - 7449

15. prosince opět řeckou cisternovou loď plující ke Khargu. Tak bylo iráckými střelami dosud zasaženo více než 20 cizích cisternových lodí plujících s iráckým olejem nebo pro náklad iráckého oleje. Irán proto nyní plánuje zbudovat nový umělý přístav pro vývoz svého oleje u ostrůvku Sirri, ležícího u vchodu do Perského zálivu, 340 mil jihovýchodně od ostrova Khargu. V tomto novém přístavu budou cizí cisternové lodě, přijíždějící pro irácký olej, mimo dosah iráckých vojenských letadel. Dvě obrovské cisternové lodě - každá o 500 tisících tunách s čerpadlovým zařízením - tam mají uskladňovat irácký olej pro vývoz.

Tel Aviv. — V severozápadní Habeši v území Gondar, nyní postiženém katastrofálním suchem a hladem, žije 25 až 30 tisíc „černých“ židů od doby královny ze Sáby. Mnozí z nich se už kvůli hladu přestěhovali do Izraele; čeká se, že tak učiní nakonec asi polovina těchto habešských židů. Spojené státy darovaly v tomto fiskálním roce Izraeli 15 milionů dolarů, aby mu pomohly absorbovat tyto nové emigranty, kteří jsou sice orthodoxní, ale v mnohém odlišní od ostatních židů. Tato imigrace se děje neslyšně, protože jsou obavy, že vláda v Addis Abebě by ji mohla zakázat, učinit jí přítrž a využít ji k vydírání jak Izraele tak USA. Izrael sám však z této „mouřenínské“ imigrace radost nemá.

Paříž. — Francouzská socialistická vláda se rozhodla nepodnikat žádné vojenské akce proti libyjským vojákům, kteří zůstali v pusté severní třetině Čadu na pomoc vůdci vzbouřenců Goukouni Oueddei, bývalému prezidentu, který byl sesazen nynějším prezidentem Hissene Habrem. Podle mínění pařížské vlády zůstává v Čadu 3 až 5 tisíc libyjských vojáků, ačkoliv libyjská vláda se smluvně zavázala, že všechny své vojáky z Čadu odvolá. Francie sama odvolala své vojáky, kteří pomáhali vládě prozápadního prezidenta Hissene. Goukouni Oueddei je naproti tomu prolibyjský a prosovětský.

Varšava. — Dne 8. prosince komunistická vláda Polska propustila z vězení 32 letého Bogdana Lise - (jednoho z předních vůdců Solidarity) - jakož i jeho spolupracovníka Piotra Mierzewského. Oba byli po šest měsíců drženi ve vězení kvůli „velezradě“; nyní byli propuštěni proto, že prý proti nim neexistují dostatečné důkazy.

Lis však hned po svém propuštění prohlásil, že boj o obnovení Federace dělnických odborů Solidarita ještě není u konce, a že bude nadále spolupracovat s podzemím této zakázané dělnické unie. - Dne 11. prosince byli úředně obviněni z únosu a zabiti dp. Jerzy Popieluszka tři zaměstnanci ministerstva vnitřní policie Grzegorz Piotrowski, poručík Leszek Pekala a poručík Waldemar Chmielewski; plukovník Adam Pietruszka byl obviněn z napomáhání při těchto zločinech. Všichni čtyři prý budou souzeni v Turuni, v jejíž oblasti byla vražda spáchána. Vládní mluvčí Jerzy Urban však zároveň kritizoval dva kněze, kteří prý „podněcovali fanatismus“ asi stovky studentů, protestujících proti odstranění křížů z vyšší školy ve Włoszczova jižně od Varšavy.

Brusel. — Obranná organizace NATO vlastní v západní Evropě 3,680 mil dlouhé potrubí pro přepravu gazolinu a jiných pohonných látek potřebných pro společnou armádu této obranné smlouvy. Hlavní potrubí jsou vedena z Francie do Západního Německa a z belgického přístavu Antwerpy do Západního Německa. Toto potrubí z Antwerpu zásobuje také belgické letecké základny NATO jakož i nejvyšší spojenecké velitelství v městečku Casteau v Belgii. Dne 11. prosince komunističtí teroristé, kteří si říkají „komunistické bojové buňky“, vyhodili do povětří bombovými náložemi částí tohoto potrubí na šesti různých místech Belgie. Trvalo to pak několik dnů, než byla potrubí opravena a uschopněna k normálnímu provozu. Zmínění teroristé si pyšně přivlastnili zodpovědnost za tento čin a prohlásili, že prý „vedou válku proti NATO“. - O dva dny později se do Bruselu sjeli ministři zahraničí členských zemí NATO ke své podzimní schůzi. US tajemník George Shultz tam ujistil spojenecké země, že Spojené státy v jednáních se SSSR o strategických nukleárních zbraních - (která začnou v lednu 1985) - nebudou jednat za zády Evropy, nýbrž, že se s ní budou o všem radit. Členské země NATO musí být proto v neustálém spojení s US delegací, aby je mohla o veškerých jednáních informovat a s nimi se radit.

Řím. — Po dlouhém trpělivém váhání a poradě se sv. Otcem Janem Pavlem II. jezuitský řád vyloučil ze svého středu řádového kněze Fernando Cardenal z Nikaragui, který neuposlechl rozkazu svých řádových

představených, aby se zřekl své funkce ministra školství a kultury v sandinistické vládě své země. Rev. Cardenal k této zprávě prohlásil, že bude ve své vládní funkci dále pokračovat, aby tak „sloužil nikaragujskému lidu“. Kromě něho vykonávají vládní funkce v Nikaragui ještě tři jiní kněží, ačkoliv Vatikán jim přísně nařídil, aby v souhlase s kanonickým právem se svých funkcí zřekli. Tito kněží nejsou členy jezuitského řádu. Tedy i Nikaragua má své „Pátery Plojhary“, a v případě jezuitů Cardenala je též nikaragujským Plojharem jeho bratr diecézní kněz i současný ministr zahraničí Nikaragui Rev. De Soto.

Caracas. — Papež Jan Pavel II má navštívit Venezuelu ve dnech 26.-29. ledna 1985. Už nyní venezuelská policie zadržela 28 letého Douglasa Hernandeze z podezření, že plánoval možná atentát na papeže, až přijede do Venezuely na návštěvu. Při policejní prohlídce byly v jeho autě totiž nalezeny - střelná zbraň s teleskopickým dohledem a podrobná mapa cesty sv. Otce ve Venezuele. Navíc bylo zjištěno, že zadržený mladík je členem ultrapravicové skupiny „Tradice, rodina a majetek“, o které bylo už před několika měsíci vysloveno podezření, že je ve spojení se svými marxistickými odpůrci a že chystá atentát na papeže. Hernandez však samozřejmě popřel jakékoliv záměry tohoto druhu a úplně se „pohoršil“ nad údajnými styky své pravičácké organizace s marxisty.

Nouakchott. — V západoafrické zemi Mauretánii došlo 12. prosince k nekrvavému státnímu převratu; armáda jednoduše sesadila dosavadního prezidenta - podplukovníka Mohameda Haidalla, který byl právě na návštěvě v Burundi, a vlády se zmocnila 23 členná „Rada národní ochrany“, pod vedením velitele generálního štábu podplukovníka Maoyua Taya. Dosud nejsou známy bližší okolnosti ani důvody tohoto státního převratu. Je možné, že k tomuto převratu

dopomohly Maroko s Libyí. Zatímco nový diktátor Mauretánie podplukovník Taya je totiž promarokánský, dosavadní prezident Haidalla byl na straně Alžírsko, které podporuje guerily Polisario, bojující za nezávislost své země - Západní Sahary od Maroka. Maroko dříve jednoduše anektovalo bývalou španělskou kolonii Západní Sahary, v jejímž podzemí jsou velmi bohatá ložiska fosfátových hnojiv. Letos v únoru vláda prezidenta Haidalla uznala Saharskou arabskou republiku (SADR), vyhlášenou frontou Polisario, ale proti tomuto rozhodnutí vznikla velmi silná opozice v armádě, která se obávala marokánského vojenského zásahu do Mauretánie. Maroko pak neustále obviňovalo mauretánskou vládu, že poskytuje guerilím Polisario ve své zemi základny pro jejich útoky do pohraniční Západní Sahary a hrozilo odvetnými výpravami do Mauretánie. Libye, nepřátelská guerilím Polisario pro své nové spojení s Marokem, ihned diplomaticky uznala nový mauretánský režim. - Mauretánie, velká jako Texas a Kalifornie dohromady má pouze 1,59 milionu obyvatel. Většinou je pokryta saharskou pouští; proto je jednou z nejchudších a nejvíce zaostalých zemí světa. Pouze 17 % jejích obyvatel umí číst a psát, protože koloniální vláda Francie tam měla sotva čas postavit několik silnic, zavést školství, dolování rudy, zdravotnictví, plantáže a administraci. Vyváží železnou

rudu, ryby, arabskou gumu a sádku; dováží zemní olej, potraviny a jiné spotřební statky.

Buenos Aires. — Jižní Amerika činí pomalé ale jisté pokroky na cestě k demokracii. V posledních pěti letech tam vojenské režimy předávaly vládu zvoleným ústavním vládám. V Argentíně civilní prezident Raul Alfonsín nastoupil svou vládu v prosinci 1983. V Bolívii prezident Hernán Siles Zuazo, který třikrát zvítězil při volbách, nakonec v r. 1982, obdržel od vládnoucích generálů dovolení, aby se ujal svého úřadu. V Brazílii sbor elektorů má v lednu 1985 po dvaceti letech vojenské diktatury zvolit zemi civilního prezidenta. V Ekvadoru byl v r. 1979 po jedenácti letech vojenské vlády zvolen civilní prezident Jaime Roldas. V Peru v r. 1980 skončila 12 letá vojenská vláda zvolením prezidenta Fernando Belaunde Terryho, který dnes ovšem čelí velikému nebezpečí „levicových guerilů a prodávaců drog Slunné stezky“. V Uruguayi v březnu 1985 má po 11 letém vojenském režimu nastoupit nedávno zvolený civilní režim. Venezuela a Kolumbie mají už dlouhá léta demokratické režimy. Diktatury doposud zůstávají v Čile, kde v r. 1973 generál Augusto Pinochet svrhl marxistický režim prezidenta Salvadora Allendeho, a v Paragvaji, kde generál Alfredo Stroessner vládne absolutisticky od roku 1954. Ovšem, nová diktatura vznikla v sandinistické Nikaragui, a samo Mexiko není zrovna nejdemokratičtější.

PŘIPRAVILI JSME PRO VÁS TYTO ZÁJEZDY:

- 15. prosince 84: Vánoční skupinový let do Československa
 - 30. prosince 84: Zájezd na Karibské ostrovy (s prožitím veselého Silvestra na krásné lodi)
 - 11. února 85: Jamaica - 14 dní OCHO RIOS
 - 6. května 85: Stará Čína - 19-ti denní zájezda pro velký zájem opakujeme po třetí.
 - 25. června 85: Doprovázený zájezd do Československa na Spartakiádu.
 - 26. června 85: Další zájezd do Československa na Spartakiádu.
- Rádi vám poskytneme další informace.
Přihlaste se laskavě včas.

Vyřídíme návštěvu vašich příbuzných a přátel z Československa do USA a rovněž TUZEX.

CIHAK WORLD TRAVEL, INC.

6302 WEST CERMAK ROAD
BERWYN, ILL. 60402

Phones (312) 795-9050 — Chicago (312) 242-6110

Elektrikářské práce:

Potřebujete opravit nebo nové elektrické vedení v domě, basementu, v garáži? Přidělat zásuvky, nové světlo či zavést zvláštní vedení k elektr. sušičce (dryer) a air conditionu?

Poctivá a rychlá práce.
Volejte česky nebo anglicky:
852-2230

SPORT

I. LIGA KOPANÉ

V ČESKOSLOVENSKU

Závěrečné 15. podzimní kolo: Spartak Trnava - Bohemians Praha 1:3, Slavia Praha - ZVL Žilina 0:0, Baník Ostrava - Inter Bratislava 1:1, Sparta Praha - Dukla Banská Bystrica 5:0, Sigma Olomouc - Dukla Praha 1:1, RH Cheb - Lokomotiva Košice 2:1, Slovan Bratislava - TJ Vítkovice 1:0, Petržalka Bratislava - Tatran Prešov 1:1.

Konečná podzimní tabulka:

1. BOHEMIANS	33:12 24
2. SLAVIA	35:13 21
3. OSTRAVA	21:9 21
4. SPARTA	29:17 19
5. DUKLA	33:20 18
6. CHEB	21:15 16
7. OLOMOUC	25:22 16
8. B. BYSTRICA	20:30 16
9. VÍTKOVICE	19:22 14
10. PETRŽALKA	16:27 12
11. INTER	14:18 11
12. KOŠICE	16:23 11
13. ŽILINA	17:26 11
14. TRNAVA	12:22 11
15. PREŠOV	14:22 10
16. SLOVAN	13:40 9

Nejlepší střelci: 14 gólů - Knoflíček (Slavia), 12 - Janečka

(Bohemians), 10 - Sourek (Vítkovice), 8 - Griga (Sparta), 7 - Korejšek (Dukla), Lička (Ostrava), 6 - Procházka (Sparta), Němec (Slavia), P. Herda (Cheb), Příložný (Olomouc), Takáč (B. Bystrica), Fecko (Košice).

Po 15 kolech jubilejního 55. ročníku nejvyšší čs. fotbalové ligy jsou po zásluze v čele Bohemians, kvalitně vedené trenérem Pospíchačem. Na druhou příčku se nečekaně vyšvihla Slavia se staro-novým trenérem Jarešem. Mezi pražské týmy se vklíní jen Ostrava, která je tak vysoko, protože ostatní byli slabší, jak prohlásil její nový trenér Kolečko. Na čtvrtém místě je poslední mistr čs. ligy Sparta Praha, která nebyť proher s Petržalkou, Slovanem a Prešovem mohla myslet na lepší přezimování. Méně vrásek a více klidu mohl mít i její trenér Tábořský, který nahradil odešlého Ježka. Následují vojáci z Dukly Praha, jejichž hra působí profesorsky chladně. Štikou ligy byla Olomouc, která se snažila o útočný fotbal a ten vždy táhne diváky. Totéž platí o vojácích z Chebu, kteří uhráli stejný počet bodů doma i venku, což je bilance dosti kuriózní na čs. minimalismus - doma se vyhrává - a ven se nejedí vyhrávat. Už v minulých ročnících se projevovale krize slovenské kopané, která se letos na pod-

zim výrazně prohloubila. Je to vidět na příkladu vojáků z Banské Bystrice, kteří se vklínili do horní poloviny tabulky a přitom ve čtyřech utkáních v Praze dostali dvadvalet gólů z třiceti celkové obdrženy. Dá se říci, že ligový podzim měl nevalnou úroveň, schází silný oddílový tým, a ze všech čs. celků v evropských pohárech se probojovala pouze Sparta v PMEZ mezi osm nejlepších.

KOPANÁ VE SVĚTĚ

Evropská kvalifikace pro MS 1986 v Mexiku

4. skupina: Bulharsko - Lucembursko 4:0, Francie - NDR 2:0.	
1. FRANCIE	3 7:0 6
2. BULHARSKO	3 4:1 3
3. JUGOSLÁVIE	2 3:2 3
4. NDR	3 7:5 2
5. LUCEMBURSKO	3 0:13 0

Pohár UEFA:

3. kolo, odvetné zápasy: Dundee United - Manchester United 2:3, první zápas 2:2 - postupuje Manchester. Real Madrid - Anderlecht Brusel 6:1, první zápas 0:3 - postupuje Real. Inter Milan - Hamburger SV 1:0, první zápas 1:2 - postupuje Inter. Partizan Bělehrad - Videoton Székesfehérvár 2:0, první zápas 0:5 - postupuje Videoton. Železničar Sarajevo - Universitatea Craiova 4:0, první zápas 0:2 - postupuje Sarajevo. Dynamo Minsk - Widzew/Lodž 0:1, první zápas 2:0 - postupuje Minsk. 1. FC Köln - Spartak Moskva 2:0, první zápas 0:1 - postupuje Köln. **Bohemians Praha - Tottenham Hotspur 1:1.** Branky: 8. min. Falco, 51. Prokeš. První zápas 0:2. Postupují londýnští kohouti.

Interkontinentální pohár v Tokiu: Independiente Buenos Aires - FC Liverpool 1:0.

Přátelské zápasy: USA - Ekvádor 2:2, Itálie - Polsko 2:0.

I. LIGA HOKEJE

V ČESKOSLOVENSKU

23. kolo: TJ Vítkovice - Dukla Jihlava 1:1, Sparta Praha - VSŽ Košice 3:3, TJ Gottwaldov (Zlín) - CHZ Litvínov 6:3, Dukla Trenčín - Motor České Budějovice 1:1, Škoda Plzeň - Tesla Pardubice 3:0, Zetor Brno - Slovan Bratislava 5:1.

Tabulka po 23. kole:

1. JIHLAVA	109:59 36
2. KOŠICE	112:74 30
3. GOTTFALDOV	63:46 30
4. Č. BUDĚJOVICE	62:65 27
5. PARDUBICE	74:72 25
6. LITVÍN	99:102 22
7. BRNO	57:65 21
8. PLZEŇ	66:73 20
9. TRENČÍN	74:76 19
10. SPARTA	67:80 19
11. VÍTKOVICE	66:93 16
12. BRATISLAVA	49:93 11

Nejlepší střelci: 23 gólů - Růžička (Litvínov), 21 - Ihnačák (Košice), 17 - Lála (Č. Budějovice), 16 - Chabroň (Litvínov), 15 - Válek (Jihlava), Vodila (Košice).

I. liga má nyní reprezentační přestávku do 4. ledna 1985.

HOKEJ VE SVĚTĚ

Přátelské zápasy: SSSR do 20 let - Československo do 20 let 5:3, branky: Ševčík (Trenčín), Mareš, Pivoňka (oba Dukla Jihlava); odvěta 4:4, branky: Toupal (Č. Budějovice), Lubina (Pardubice), Pivoňka, Mareš. Reprezentanti Československa a SSSR sehráli dva zápasy v Praze a jeden v Pardubicích s těmito výsledky: 4:4, branky: Caldř (Č. Budějovice), V. Lukáč (Košice), Pašek (Bratislava), Klíma (Jihlava); 5:3, branky: Lukáč 2, Klíma, Rosol

(Jihlava), Lála (Č. Budějovice); 2:6, branky: Rosol, Caldř.

VE ZKRATCE Z OSTATNÍCH SPORTŮ

Evropské volejbalové poháry

PMEZ - muži: Legie Varšava - RH Praha 3:2, první zápas 1:3. **Ženy:** RH Praha - Ubbing Orion Doetinchen (Holandsko) 3:1, první zápas 3:2. Obě čs. mužstva postupují do 2. kola.

PVP - muži: Hapoel Mate-Asher (Izrael) - ČH Bratislava 0:3, první zápas 0:3. **Ženy:** Arcelik Istanbul (Turecko) - Slávie UK Bratislava 0:3, první zápas 0:3. Oba čs. celky postupují do 2. kola.

Házená: Čs. reprezentanti sehráli tři mezistátní utkání s NSR na půdě soupeře, kde nejdříve vyhráli 19:17, pak však dvakrát prohráli 14:17 a 17:19.

Košiková: V Poháru L. Ronchettiho porazily ženy Sparty Praha - ASP Avellino (Itálie) 81:49, MTK Budapešť - DBB Vídeň 79:44.

Ve druhé čtvrtfinálové skupině: CSKA Moskva - Minor Pernik 92:45, Versailles - Slavia Sofia 55:48.

Evropská liga stolního tenisu: Čs. reprezentanti neprohráli ani ve 4 kole a zvítězili v Ipswichi nad Anglií 5:2. Ostatní výsledky: NSR - Jugoslávie 5:2, Maďarsko - Holandsko 5:2, Polsko - Švédsko 4:3.

Tabulka po 4. kole:

1. ČESKOSLOVENSKO	17:11 4
2. ŠVÉDSKO	18:10 3
2.3. NSR	18:10 3
4. MAĎARSKO	15:13 2
5. POLSKO	14:14 1
6. JUGOSLÁVIE	14:14 1
7. ANGLIE	12:16 1
8. HOLANDSKO	4:24 0
POK.	

ZE SVAZU SVOBODNÝCH ČS. SPORTOVČŮ V ZAHRANIČÍ

„Kanoníři nás zdraví!“

Kdoví, kolik je vás ještě mezi vámi, kteří vzpomínají - když jste chodili na Letnou před půlstoletím - před 40 - 30 lety a znali jména Josef Bičan, Vlasta Kopecký, Antonín Puč či Vojta Bradáč - a co Olda Nejedlý, Jan Říha, Ota Hemele a z těch mladších Adamec, Masopust a další... Dnes Vám posíláme pozdravy a zdravíme Vás

DO ČESKOSLOVENSKA 1985

Hlavní skupinové odlety do Prahy a Bratislavy z Chicaga nebo z New Yorku za nejlevnější ceny.

13. a 30. května, 13., 24. a 27. června, 18. července, 8. srpna a 5. září.

Každý zájezd je na 16, 23 nebo 30 dní pobytu a může být prodloužen až na 90 dní.

Speciálně doprovázený zájezd na Spartakiádu odlet 24. června s návratem 13. července.

6 dní pobytu v Praze, 12 dní zájezd Československem, vstupenky na Spartakiádu a do Národního divadla.

ARIZONA BUS TOUR: 12ti denní zájezd do slunné Arizony. Odjezd z Berwynu 25. února 1985. Jediná cena \$529.00 za osobu při ubytování po dvou, včetně: 11 nocí prvotřídní ubytování, 11 večerů, moderní motorcoach, prohlídka Phoenix, Tuscon, Grand Canyon a jiných zajímavých míst.

ZÁJEZDY na Jamaicu, Bahamas, Arubu a ostatní Karibské ostrovy. Za velmi výhodné ceny.

Napište nebo zavolejte o podrobné informace:

WEBER

TRAVEL AGENCY, INC.

6805 W. ČERMÁK RD., BERWYN, ILLINOIS 60402

TELEFON: (312) 242-1512, nebo 749-1333

Veselé Vánoce a Šťastný Nový Rok

prze všem přátelům

SVAZ ČESKOSLOVENSKÝCH SPORTOVČŮ CHICAGO

sedíme zde a posloucháme novou skladbu ~ hit autorů: „Pavla Sklaličického a Miroslava Procházky“ ~ Česká ulička, která právě měla svoji premiéru při setkání Kanonýrů ~ kapela hraje ~ přivečko se pije a všichni se ptáme: „Kam se nám ztratila Česká ulička?“

Smutná zpráva došla z Prahy, že ve Strašnickém krematoriu byla pohřbena žehem manželka čs. sportovce Františka Pláničky. Boženka ~ která byla zde na návštěvě mezi námi. Čest její památce!

Bratře doktore Hřebíku:

S určitým váháním a pocitem viny, kterou jistě cítí se mnou i mnozí z přítomných, neboť jsme Vás v posledních letech zanedbávali, stojím zde před Vámi, abych se s Vámi rozloučil.

Je ironií naší lidské společnosti a i naší exilové rodiny, že oceňujeme hodnoty člověka teprve tehdy, kdy nám odejde.

Naše vzácné přátelství trvajících přes půl století, nebylo přerušeno ani jediným mráčkem nedorozumění, neboť v mých očích jste byl vždycky stoprocentním vlastencem, vzorným občanem naší drahé republiky Československé, oddaným Sokolem, organizátorem a nedostižným archivářem. Byl jste propagátorem hesla: „Ve zdravém těle ~ zdravý duch“, což se projevilo v srdnatém odboji československých Sokolů nejen proti nacistům, ale i komunistům. Byl jste vždy přítelem a podporovatelem i ostatních sportovců, neboť jako zraněný a uvědomělý sokolský pracovník jste dobře věděl, že 95 procent sportovců prošlo sokolským výcvikem během ranného věku.

Dovolte mi proto, abych se s Vámi dnes rozloučil jménem své rodiny a jménem celého Svazu československých sportovců v zahraničí z Ameriky, Kanady, Švýcarska, Rakouska, Německa a Austrálie.

Vážená paní Hřebíková, přiměťte naší hlubokou soustrast nad skoncem Vašeho drahého manžela. Myšlenky všech sportovců v exilu jsou s Vámi.

Na poslední „nazdar“ velkému Sokolu, který se nikdy nezaprodal ~ Nuž, rozepni svá křídla šíře, výše,

ať v budoucnosti slunném vrcí hole ta stará česká síla v dávné pýše spočine s tebou ~ jasný sokole! (J. Vrchlický)

Děkuji,

Sáva Roknič
za Svaz čsl. sportovců v zahraničí

Náš sportovní zpravodaj Petr Horák hlásí:

Sovětská vzpěrači zadržení pro vývoz drog

Západní sdělovací prostředky přinesly zprávu, podle níž byli na cestě na mezinárodní vzpěračské závody do kanadského Toronta zadrženi dva vynikající sovětské vzpěrači - 26 letý Anatolij Pisarenko - (nejlepší na světě) - a 23 letý Alexander Kurlovič. Zatčení byli na montrealském letišti Mirabel. Sovětské vzpěrači byli obžalováni z protizákonného přechovávání zakázaných drog, anabolických steroidů, za účelem jejich prodávání. Policie našla u sovětských vzpěračů velké množství methan-drosterolonu, či dianabolu. Pisarenko byl potrestán pokutou ve výši \$250 a Kurlovič \$450.

Bílý sport

Mezinárodní tenisové mistrovství Austrálie v Melbourne letos nepřálo favoritům. Po dlouhé době okusila porážku Martina Navrátilová, a to od Heleny Sukové, která - jak sama řekla na tiskové konferenci - kdysi Navrátilovou obdivovala a sbírala ji při utkáních míčky. (Pozn. red: A byla to maminka Heleny, † Věra Suková, která učila hrát tenis jak Navrátilovou, tak Mandlíkovou a Helenu Sukovou). Ironií osudu je, že Navrátilové rekordní sérii 74 vítězných utkání za sebou zastavila Suková, přičemž poslední porážku před začátkem této série ji skoro před rokem uštědřila jiná její někdejší sběratelka míčků, Hana Mandlíková. Tato fakta svědčí o světové úrovni československého tenisu, ikdyž Navrátilová už dnes hraje za Spojené státy. Ve finále dvouhry žen podlehla devatenáctiletá Suková o deset let starší Američance Chris Evertové - Lloydové 7:6, 1:6, 3:6, takže se splnila předpověď Navrátilové, podle níž vyhrála zkušenost a skutečnost, že Suková hrála po skvělém výkonu proti Navrátilové poněkud v útlumu. Evertová získala za vítězství sto tisíc dolarů, a Suková svou zatím nejvyšší cenu na turnaji - 50 tisíc dolarů. Semifinálová porážka Navrátilové od Sukové způsobila nejen ukončení rekordní série Navrátilové v počtu za sebou jdoucích vyhraných utkání, ale znemožnila Martině vyhrát ve dvouhře posledně za sebou turnaj série Grand Slam, do níž se započítávají Wimbledon a mistrovství Spojených států, Austrálie a Francie. Navrátilová,

kteřá chce teď měsíc odpočívat a objevit se až začátkem příštího roku na turnaji ve Washingtonu, částečně napravila svou semifinálovou porážku ve dvouhře vítězstvím v melbournské čtyřhře. Spolu s Američankou Shriverovou porazila ve finále západoněmecko-československou dvojici Kilschová - Suková 6:3, 6:4. Navrátilová se Shriverovou vyhrály ve čtyřhře osmdesátý třetí zápas za sebou, a také sedmý za sebou jdoucí turnaj série Grand Slam. V úvodu jsem už říkal, že letošní mistrovství Austrálie nebylo příznivé favoritům. V průběhu turnaje vypadl i československý reprezentant Ivan Lendl, který se tentokrát sklonil před výborným výkonem Jihoafricana Kevina Currena. Ve finále však už Curren - podobně jako Suková - neuspěl, a podlehl dvacetiletému Švédovi Matsu Wilanderovi 7:6, 4:6, 6:7 a 2:6.

Bílou stopou

Zatímco u australských protožečů je léto, v Evropě už začaly závody lyžařského Světového poháru. V Davosu vyhrála slalom Francouzka Guignardová před Švýcarkou Hessovou, československá reprezentantka Olga Charvátová obsadila šesté místo. Na devadesátimetrovém můstku v kanadském městě Thunder Bay vyhrál skoky na lyžích Rakušan Felder před Finem Tuikkonenem; z čsl. reprezentantů skončil Parma na pátém a Ploc na šestém místě.

Snahy o zákaz boxu

Americké lékařské sdružení vydalo výzvu k zrušení amatérského i profesionálního boxu. Za zákaz se postavila velká většina delegátů sjezdu tohoto sdružení na Havaji.

Českoslovenští sportovní příznivci se jistě ještě pamatují na dobu, kdy bylo v Československu zakázáno rohování, ačkoli ve všech sousedních zemích se v boxu stále intenzivně soutěžilo. Důvodem zákazu byly dva smrtelné úrazy v československém ringu. Později byl v Československu box opět povolen, ovšem s podmínkou, že rohovníci budou nosit ochranné prilby. Podobné otázky se právě teď řeší i ve Spojených státech. Smrt už byla návštěvou na rohovnických utkáních v řadě zemí světa, a nedobré zdravotní následky rohování nejsou žádnou velkou výjimkou; v poslední době trpí zdravotními problémy po těžkých úderech z boxu i někdejší americký olympijský vítěz Cassius Clay, známější později v boxerském světě pod jménem

Muhammad Ali. Delegáti současného sjezdu Amerického lékařského sdružení na Havaji tvrdí, že hlavním cílem je v rohování zasadit ránu, způsobit bolest a zranit soupeře. Profesor neurologie slavné Cornellovy univerzity státu New York, doktor Fred Plum uvádí, že rohování je příčinou těžkých zranění mozku u mnoha mladých lidí. Američtí lékaři proto právě na svém sjezdu přijali rezoluci, v níž se jejich sdružení zavazuje ke spolupráci s lékařskými společnostmi jednotlivých států Americké Unie, které budou usilovat o zákonný zákaz všech forem rohování. Letošní rezoluce Amerického lékařského sdružení, týkající se zákazu boxu, je ostřejší, než obdobná rezoluce loňská. Lékaři se v ní zavazují, že se budou snažit seznámit s nebezpečím, které představuje box pro zdraví, americkou veřejnost, zvláště děti a mládež. Profesor Plum uvedl na lékařském sjezdu doložené příklady trvalého poškození mozku řady rohovníků, kteří už skončili svou závodní kariéru. Změny na mozku jsou tak podstatné, že je lze vidět pod roentgenem.

Jde většinou o případy bývalých rohovníků ve věku mezi čtyřiceti a šedesáti lety.

Podle doktora Pluma však i dvě třetiny rohovníků ve věku mezi 35 - 40 lety mají na mozku stopy organického zranění. Ovšem stoupenci rohování se už proti zmíněné akci Amerického lékařského sdružení postavili. Manažér amerického olympijského vítěze a bývalého profesionálního mistra světa v boxu, Sugar-Raye Leonarda prohlásil, že lékařské sdružení

se až dosud vůbec nepokusilo učinit rohování bezpečnějším sportem. Americký boxerský promotér Don King zase tvrdí, že rohování není o nic nebezpečnější, než řada jiných sportovních odvětví. Poznamenal také, že box je na seznamu lékařského sdružení, který se týká zranění a úmrtí ve sportu, v pořadí až na osmém místě. King tvrdí, že při důsledném postupu by se lékařské sdružení muselo snažit zakázat všechny druhy sportu, při nichž dochází k vzájemnému fyzickému kontaktu soupeřů, a také automobilové závody, skoky do vody a dokonce i závody na koních. King se spíše přimlouvá za opatření, jež by učinila rohování bezpečnějším.

Americké lékařské sdružení reprezentuje kolem dvou set padesáti tisíc lékařů, tedy asi polovinu lékařů ve Spojených státech. První prohlášení o škodlivosti boxu vydalo už v r. 1962; v posledních letech však usiluje přímo o zákaz rohování zákonem.

IMPORTER

VALAŠSKÉ
PAPUČE

detad zásoba
postaci

Velikosti 6—12

Nízké ceny!

MACH

3720 W. 26TH STREET
CHICAGO, ILL. 60623

**Dobré jídlo, dobré pití,
základ všeho živobytí!**

Abyste se mohli sami znovu přesvědčit o pravdivosti tohoto našeho starého přísloví, po celý měsíc prosinec - (do Silvestra) - Vám ke každé večeři

za pouhých deset centů

PŘIDÁME SKLENICI DOBRÉHO VÍNA

na předložení tohoto inserátu v naší restauraci

"OLYMPIC"

6139 západní Čermáková tř.
Cicero, Ill.

Bohatý výběr specialit české, moravské a slovenské
kuchyně odborně připravených z prvotřídních potravin
za lidové ceny.

OBĚDY OD \$3.60 a VEČEŘE OD \$4.00
jak během týdne tak v neděli.

Otevřeno denně od 11:00 hod. dopol. do 8:00 hod.
večer

V úterý zavřeno

☎652-0101

Washington, D.C.

Tak Bůh odplácí ...**Protože je Amerika středem
Bůh jí zehná ...**

Když si soudný člověk někdy přečte kterékoliv noviny ze země s komunistickými režimy, obrací se mu žaludek, a má-li stále svou rodnou vlast upřímně rád, je mu při té četbě hrozná smutno. Chtěj-nechtěj si klade dvě otázky: 1) Jsou-li komunisté skutečně dosud v zajetí nacistického ministra Hitlerovy propagandy, který svou taktiku alespoň veřejně přiznal, že „leží tisíckrát opakovaná se stává v myslích lidí pravdou“ - a v tom případě - hmotně privilegovaná komunistická menšina národa zřejmě považuje naprostou většinu svých „poddaných za úplně blbečky“, protože jim v únoru 1948 nalitli na jejich lež, a tak že jim mohou klidně a beztržně lhat dle? 2) Jak takové lži a překroucené polopravdy - jak o domácích poměrech tak o mezinárodní politice mohou naši lidé doma stále snášet? Už jsem to sice slyšel nesčíslněkrát jak od mladých exulantů - tak od častých návštěvníků z Československa: „Vždyť to, prosím Vás, doma nikdo nečte! Papír Rudého práva není ani dobrý na záchod, ale jeho velké stránky dobře slouží při čištění oken.“ Budíž! Přesto ale byly návštěvníkům z USA nápadně dlouhé fronty před obchody, když čs. noviny si pochvalovaly překročení plánu ve výkupu masa, drůbeže, ovoce a rekordní žně či sklizeň brambor. Všude v novinách je pak zároveň řeč o dlouhých frontách hladovějících nezaměstnaných před rozdělovnou „chudé polévky“ v USA, o nesmyslném zbrojení „válečných štváčů“ Západu, zatímco SSSR a všichni jeho „socialističtí“ spojenci budují jen mír, vzájemně se navštěvují, všemožně si pomáhají a na všem se stoprocentně shodnou. Také téměř všechny zločiny, krádeže, podvody, závist, nevěru a opilství jakoby „reálný socialismus“ všude svým „kouzelným proutkem“ z lidí vyhnal. Ani o tom, proč stále mladí lidé z komunistických režimů utíkají, se v Rudém právu nedomluvíte. Do omrzení se však při každé příležitosti omílá nulnost bezmezní vděčnosti velkému „bratru“ SSSR nejen za tzv. „osvobození“, ale i za jeho světoborný recept marx-leninismu na „pravé lidské štěstí“ a bezmála i za to, že nás naučili Sověti jezdit s trakařem, zatímco kolonialisté jej nechali nosit černochy i s nákladem pisku na hlavě.

To zase - byt' i až příliš někdy

svobodná Amerika - je panečku, jinší kabráček! Ví, že lidé nejsou andělé, že často své svobody využívají a zneužívají a také všechno špatné na sebe veřejně fěkne nejen v novinách, ale i na televizní obrazovce. Dokonce to „zpozoroval“ při své nedávné návštěvě sovětský znalec US poměrů Arbatov, kterého vyslala Moskva do Washingtonu na oplátku za to, že USA vyslaly do Moskvy olejářského miliardáře dr. Armanda Hammera, oddaného přítele SSSR od doby Leninovy, aby vzájemně připravili „atmosféru“ k lednovému setkání Shultze s Gromykiem v Ženevě. Soudruh Arbatov, který velmi elegantně využil svého rozhovoru s americkým televizním zpravodajem, aby vyčetl prezidentu Reaganovi jeho „nemístnou“ poznámku o tom, že SSSR je semeníštěm a brlohem zla ve světě, to měl velmi lehké s ohlupováním US občanů, když se mu americký zpravodaj ani neodvážil dát otázku na situaci v Polsku, v Afghánistánu, na neustálé očerňování USA v komunistickém tisku, na důvod, proč tak skoupě SSSR pomohl hladovějícím občanům marxistické Habaše, proč tolik lidí z komunistických zemí stále utíká a co se děje s atomovým vědcem Sacharovem? Proč jen proč jsou američtí novináři a diplomaté k představitelům SSSR stále tak shovívaví, když mají dnes mezi svými americkými spoluobčany už tolik vzdělaných i obyčejných lidí, kteří komunismus dobře znají a zažili jeho koncentráky na vlastní kůži???

U příležitosti blížících vánoce je pak spravedlivé si všimnout jedné zcela zvláštní činnosti, k níž vychovala lid USA americká svoboda, a tragické nečinnosti, k níž vede lidí diskriminace policejní totality a umělé pěstovaný strach komunistického systému. Neříkám, že mezi jednotlivci neexistuje v USA nikde závist: avšak USA jako celek jsou středem, praví Američané si nezávidí, mají radost z úspěchů druhého, jsou dobrostřední, na všechno dobré se snaží přispět, hladovějícím v marxistické Habaši i jinde ve světě velkoryse pomáhají, v tragických přírodních katastrofách si navzájem ochotně a obětavě dovedou rychle pomoci, i když vědí, že jiní zneužijí takových neštěstí a půjdou drancovat a krást. Opravdu, naše Amerika je navzdory všem chybám svých často někdy málo vychovaných obyvatel ze všech ras a národů stále tou nejméně zlačnou zemí naší doby. A hledáme-li toho důvod, brzy jej najdeme. Hned od začátku Američané dovedli Bohu děkovat - za úrodu i za svobodu. A vzdor všem hříhům se dovedou modlit, prosit za odpuštění, vzájemně si pomáhat a nezávidět. Stačí si vzpomenout na jejich Den díkyvzdání a vánoce.

Mezi prvními osadníky Ameriky byli poutníci, kteří přišli do ohromné, neznámé země v době naší bitvy na Bílé Hoře v roce 1620. Přehali před náboženskou nesvobodou staré katolické či protestantské Evropy a přáli si sloužit v Novém

Světě Bohu podle svých představ a přesvědčení. Jejich dlouhá plavba přes Atlantický oceán byla plná útrap a země, která je čekala, byla divoká a nehostinná. Poutníci však nekonali svou nesmírně těžkou cestu pro materiální pohodlí, ale pro duchovní svobodu. Den svého příjezdu do Nové Anglie označili za vděku za požehnání, jichž se jim dostalo za Den díkyvzdání. První poutníky následovala nespočetná řada dalších. Všichni hledali lepší, plnější život. Ať bylo jejich vyznání či náboženství jakékoliv, všichni slavili po způsobu prvních poutníků „Den díkyvzdání“. Snad nejdělejší ze všech byli v Americe od začátku uprchlíci z různých tyranií, jež i dodnes stále ještě hojně utlačují lid v řadě zemí světa. Těm nikdo nemusí povídat, co pro ně znamená Den díkyvzdání.

Jedna vděčná skupina nových příchozích přicestovala do USA z nešťastných zemí Indočíny - Vietnamu, Kambodže a Laosu. Jejich děti nepoznaly než válku a utrpení. Vláda pro ně znamenala vždy jen brutalitu. Jedno dítě vypovědělo, že v jeho zemi zabili každého, kdo nepadl na kolena a nestal se otrokem, - Po utrpení, jež ve svých zemích poznaly, se mnoho takových dětí pustilo stejně jako oni první poutníci na moře, aby se plavbou přes rozbořený oceán pokusili dosáhnout svobody. Mnoho z nich nyní chodí i do Abingdonské školy v

Árlingtonu ve Virginii, nedaleko Washingtonu hlavního města Spojených států. Jedna z jejich učitelek, Nancy McCrackenová pozoruje, že tyto děti prošly hroznými zkušenostmi. Někdy byly už i blízko smrti. Není divu, že jsou po tak strašných zážitcích z dětství vylekané, vyčerpané, podezíravé a uzavřené. Ale přesto jsou odhodlány vybudovat si zde v Americe skutečný nový domov a úspěšný život. Stejně jako jejich předchůdci exulanti, účastní se i tyto asijské děti oslav Dne díkyvzdání. Se svými rodinami a přáteli usedají ke stolu s tradičním pečeným krocanem. Druh jídla není tak důležitý: důležité je však myšlení, které je spojeno s Dnem díkyvzdání. Američané vždy děkují Bohu za požehnání, jichž se jim dostalo. A jsou si přitom vědomi těžkostí a utrpení, jimž dosud čelí mnozí lidé jinde ve světě.

Den díky vzdání je v USA - stejně jako vánoce - také tradičně dnem shromažďování šatstva, potravin a jiných věcí pro chudší lidi doma i v zahraničí. Letos putovalo mnoho takových balíčků na pomoc marxistické Etiopii, sužované hladomorem. Den díkyvzdání je pro Američany velkým svátkem. Američané však chápou, že nehlubší smysl by měl tento svátek ve chvíli, kdyby se na něm mohli podílet všichni lidé světa.

P.P.

**KLIDNÉ PROŽITÍ VÁNOC
přejí
JOSEF H. MARIK
A
CHARLES J. MARIK
z pohřebního ústavu**

*H. Marik
Sons
Funeral Home
of Berwyn*

se všemi svými zaměstnanci

**6507 W. Germak Rd., Berwyn, Ill. 60402
484-6310 242-3255**

Veselé Vánoce a Šťastný Nový Rok

přeje všem přátelům a příznivcům

Čs. Ženská Národní Rada v Exilu

Věra Rokničová
JednatelkaMaru Friedlová
PředsedkyněCHRISTMAS GREETINGS
FROM

CZECH VOICE OF CLEVELAND

Veselé vánoce
a

Požehnaný Nový rok

Sundays: WBBG 1260 on AM Radio Dial

7:30 - 8:30 A.M.

Sundays WCPN-FM 90 on FM Dial 9:00-10:00 A.M.

Host: Joe Kocáb - english - 3883-4760

Thursdays: WCSB - 89 on FM Radio Dial
6:00 - 7:00 PM

Host: Václav Hyvňar - česky - 3321-6302

Z ČINNOSTI RADY SVOBODNÉHO ČESKOSLOVENSKA

CSCE — přípravy na konferenci o lidských právech v Ottawě

V říjnu 1984 přijel do Spojených států výkonný ředitel organizace „International Helsinki Federation for Human Rights“ Gerald Nagler, se kterým je ČSNRA ve styku. Bylo možno vyměnit si názory ve věci příprav na nadcházející konferenci expertů na lidská práva, která se bude konat v kanadské Ottawě, v květnu 1985. Mezinárodní Helsinská federace pro lidská práva má sídlo ve Vídni. Je také ve spojení s americkou organizací „Helsinki Watch“, která nedávno vydala publikaci nazvanou: „Violations of the Helsinki Accords: August 1983 - September 1984“. Na 17 stránkách zaznamenává tato publikace porušování lidských práv v Československu. Převážná většina dokumentace byla pro tento účel dodána ČSNRA.

„Combatting terrorism“

16. listopadu 1984 pořádá State Department konferenci na téma: „Boj proti terorismu“. Přehled o teroristické činnosti proti americkým občanům, americkým misím v zahraničí a majetku v americkém vlastnictví podali Mr. John McCarthy, Deputy Assistant Secretary for Public Affairs, Mr. Parker Borg, Deputy Director, Office for Combatting Terrorism a Mr. Robert Lamb, Assistant Secretary, Bureau of Administration. Podle zprávy, vydané v září 1984, bylo za posledních pět let provedeno celkem 945 útoků proti americkým občanům, americkým misím a majetku v americkém vlastnictví. Z toho bylo ku příkladu 45 únosů, 445 pumových útoků, 140 ozbrojených útoků, 174 požárů, 22 únosů letadel a pod. V r. 1983 byl největší počet teroristické činnosti zaznamenán v západní Evropě (37,2 %), v Latinské Americe (25,6 %) a na Středním východě (22,8 %).

Mezinárodní den lidských práv v Bílém domě

Dne 10. prosince byla v Bílém domě uspořádána komemorace 36. výročí podepsání Všeobecné deklarace lidských práv, (nazývané také „Výsostná charta nezadatelných práv člověka“), na které promluvil: Assistant Secretary of State for Human Rights Elliott Abrams, velvyslanec Max M. Kampelman, Carl Gershman, President National Endowment for

Democracy a Senator Richard Lugar, nový předseda zahraničního výboru senátu, který ujistil přítomně, že jeho kancelář se plně zapojí do činnosti spojené s problémem porušování lidských práv všude na světě.

President Reagan ve svém projevu zhodnotil stav lidských práv ve světě a podepsal proklamaci, kterou vyhlásil „Týden lidských práv“ počínaje 10. prosincem. V proklamaci prezident řekl m.j. toto: „Throughout the world, many governments nominally adhere to the Universal Declaration of Human Rights while suppressing free elections, independent trade unions, due process of law, and freedom of religion and of the press. The United States recognizes a special responsibility to advance the claims of the oppressed; to reaffirm the rights to life and liberty as fundamental rights upon which all others are based; and to safeguard the rights of freedom, of thought, conscience, and religion. As we are free, we must speak up for those who are not...“ Dále President Reagan prohlásil: „As Americans, we strongly object to and seek to end such affronts to the human conscience as the incarceration in the Soviet Union of men and women, who try to speak out freely or who seek to exercise the basic right to emigrate; the harsh treatment

accorded one of the great humanitarians of our time, Andrei Sakharov; the denial of basic human rights and self-determination in Eastern Europe and the Baltic States; the failure of the Polish authorities to establish an effective dialogue with the free trade union movement in that country...“ (Celý text proklamace přinášíme na jiném místě).

Mezi hosty byl také zet' Andreje Sacharova, Efrem Yankelevich, několik bývalých politických vězňů z Kuby, z Afghánistánu a z Nicaragui a představitelé polské Solidarity, Leszek Waliszewski.

US-Soviet Relations and Afghanistan Five Years Later

Dne 13. prosince 1984 se konala na State Departmentu konference pro nevládní organizace, na které Deputy Assistant Secretary of State for European and Canadian Affairs Mark Palmer, podal přehled o americké zahraniční politice vůči Sovětskému svazu. Mluvil se také o nadcházející schůzce Secretary of State, George Shultze se sovětským min. zahraničí Andrejem Gromykem v Ženevě počátkem ledna 1985, které se Mr. Palmer rovněž zúčastní.

Miss Phyllis Oakley, odbornice na situaci v Afghánistánu, podala přehled o tamní situaci, pokud se týká odporu afghánského lidu proti sovětské okupaci.

Oba referáty byly velmi dobře promyšlené, účelně podané a poučné.

-afa-

Jedna z posledních knih veršů

Josefa V. Tománka

Je to sbírka sedmnáctá! Její titul: Básně z Ameriky, projevy z Nového světa. K této ojediněle plodné tvorbě je Tománek hnán neustupným rozhořčením nad nespravedlnostmi dnešního světa. Na vlastní kůži zakusil jako voják ve Svobodově armádě hrůzy světové války. Únor a útek z nové vlasti, exil, který se mu stal osudem. Nedovede ho přijmout. Ve své tvorbě dává výraz svým pocitům hněvu, odporu, bolesti nad krutostmi, podlostí a cynismu komunistického světového spiknutí. Protestuje proti nespravedlnosti,

barbarství a proradnosti, kterých jsme denně svědky. Obviňuje nejen ty, kteří komunistus vyznávají, ale i ty, kteří mu vědomě či nevědomě slouží. Sám přiznává, že se mu k vyjádření jeho pocitů nehodí „složitá metafora“. Jeho verše jsou jednoduché, přímé, zato úderné a nesmlouvavé. Takový charakter má i jeho sbírka Básně z Ameriky, v nichž ve stovkách různých námětů, zážitků, setkání, výročí a jiných témat dává Josef Tománek průchod svému nesouhlasu s neklidným světem.

Tománkovy Básně z Ameriky, vyšly v edici Hlas, 85-31, 168 Street, Jamaica, N.Y. 11432, USA.

Cena i s poštovním deset dolarů /\$10.00/

Jaroslav Pecháček

Ježíšku,
můj drahý,
nezapomeň, že jsi
Ježíškem z Prahy.

Nezapomeň
na zem,
jež nevinnou krev pije,
kde korunu z trní
utrpení víje.
Z „Koledy exilové“

Se všemi lidmi dobré vůle
se spojujeme v této posvátné době v modlitbě
za osvobození naší milované rodné země.

Anežko a Karel CHROBÁKOVI
s Karličkou a Jeníkem,
s Marcelkou a Robertem.

VÁNOCE 1984

V Berwynu 1984

Láskyplné svátky Kristova narození
a požehnaný nový rok
všem přátelům a známým
ze srdce přeje

F. Uhlířová J. Uhlíř

ČLENOVÉ KLUBU DOMOV Z N.S.Č.K.

vyprošují a přejí všem rodinám svých přátel
příznivců a dobrodinců, rodičům dětí sobotní školy
kardinála Berana,

všem našim vře a roduvěrným krajanům
v USA, v Kanadě a všude ve světě

MILOSTIPLNÉ VÁNOCE

POŽEHNANÝ NOVÝ ROK 1985

Otec Vojtěch VÍT, O.S.B., duchovní rádce
Pavla KURKOVÁ, místopředsedkyně
Františka UHLÍŘOVÁ, tajemnice
Ludvík POSPÍCHAL, pokladník

Fučíkova legenda

Každý rok i letos komunističtí propagandisté připomínají výročí poprav komunického novináře a reportéra Julia Fučíka. Pro literaturu a pro literární vědu Fučík mnoho neznamená, má pouze prvenství, že v Československu důrazně, ba až neomaleně, zaváděl zásady tzv. socialistického realismu a stalinismu v kultuře. To bylo dobově podmíněné a vývoj to překonal.

Zůstává legenda, která se opírá, když diktatura tuhne, a odkládá do skladiště, když je politická obleva. Diktatury, v nichž se občas projevují zdegenerované náboženské prvky, potřebují své svaté a své hrdiny: měli je fašisté, frankisté, nacisté, mají je komunisté. Diktatura boří staré pomníky a staví nové. Komunismus, když měkl, pro to zavedl jen nové označení: kult osobnosti.

Fučík nebyl ani osobnost. Jeho vrstevníci, zejména spisovatel Egon Hostovský, ho popsali velmi plasticky. Hostovského vzpomínky na Julia Fučíka vysílaly zahraniční stanice v padesátých letech. Hostovský ho vykreslil jako pohledného mladého muže, ideál mnoha pražských dívek dvacátých let, jako bohéma a bouřliváka, pro něhož tak zvaná ilegality v první republice byla vítanou změnou k novým milostným dobrodružstvím.

Stručně: nejednou byl Fučík v ilegality ne před policií, ale před Gustinou. Hostovský vykreslil Fučíka sympaticky jako mladého muže, který svoobodu první republiky pil plnými doušky. Jen rozměr hrdiny z Hostovského líčení pochopitelně chyběl. Fučík byl krásavce, furiant, jakýsi playboy dvacátých a třicátých let.

Když vyšla brzy po válce Fučíkovy Reportáže psané na oprátce, ozvaly se první pochybnosti. Profesor Václav Černý odmítl přeceňování této literárně nevýznamné práce, vyslovil všeobecné mínění, že ji z větší části napsali nebo dopsali Gusta Fučíková a Ladislav Štoll, a žádal, aby se vydaly tiskem fotokopie Fučíkovy rukopisy. Jen faksimile by podle Černého mohla vyvrátit všechny pochybnosti.

V té době, to je už před únorem 1948, se rostoucí fučíkovskou legendou a jejími kořeny začal zabývat redaktor Ivan Herben, jehož zjištění a hypotézy vysílala rovněž v padesátých letech stanice RFE na pokračování. Herben upozorňoval na známý fakt, že Julius Fučík chodil jako vězeň v doprovodu gestapáků po Praze. Každého, kdo Fučíka pozdravil, gestapo zatkl. Ivan Herben vyslovil podezření, že Fučík sehrál v rukách gestapa roli volavky, a sledoval stopu gestapáka Böhma, známého z Re-

portaže, do východního Německa, kam byl bez soudu odsunut a kde ještě řadu let žil jako důchodec. Herben též z dokumentů zjistil, že Julius Fučík byl popraven vlastně omylem, když byl v nepřítomnosti gestapáka Böhma odvezen z Prahy do Německa.

Pokud režim příslušné dokumenty nezničil nebo nezmanipuloval, bude jednou možné Fučíkovu úlohu na gestapu posoudit s konečnou platností teprve pak, až se otevrou komunistické archivy. — Fučíkovská legenda se rozjela na plné obrátky hned po únorovém puči 1948. Chopili se jí mladí autoři, kteří s její pomocí chtěli dělat spisovatelské kariéry po stranické linii. Fučík nám byl předložen ve verších, jako vzorný novinář, v rozhlasové hře jako vojín československé armády první republiky, Max Švabinský nakreslil jeho idealizovaný portrét, vycházely známky s jeho podobiznou, v Sovětském svazu byla po něm pojmenována hora, překládal se do desítek jazyků... Stranické sekretariáty měly svůj idól a mládežníci své učení-mučení na odznak Judy Fuldry.

Husákův portrét dal sádrovou podobiznu Julia Fučíka opět vynést ze skladiště. Tentokrát je to jakási malá tuzemská nahrážka za kult Josefa Stalina, který už není v módě.

Jaroslav Dresler

Ota Hora děkuje ...

K mým pětasedmdesátým narozeninám jsem dostal nečekanou záplavu milých blahopřejných dopisů, článků ba i básní, od jednotlivců, krajských a exilových organizací a časopisů. Za tuto pozornost, věrnost a uznání bych rád poděkoval každému zvlášť, je to však nad moje časové možnosti i síly. Posílám proto své vřelé díky po svém poslu nejvěrnějším, prostřednictvím novin, které jsou duchovním i ideovým spojením nás všech.

Děkuji všem: jednotlivcům, autorům článků a básní, krajským spolkům za opravdu milá, hřejivá slova, která na mne hluboce zapůsobila. Děkuji ústředí sdružení v Kanadě, odbočce v Ottawě, ústředí Sokola v zahraničí, sokolské župě kanadské, jednotě Sokola v Ottawě, Čs. společnosti pro vědy a umění v Ottawě, The Royal Canadian Legion v Torontě, Svazu českých katolíků v Clevelandu, ideové a programové komisi Čs. strany národně sociální v exilu, bývalým Čs. politickým vězňům a j.

Konal jsem jen svoji vlasteneckou povinnost v boji za svobodu a nezávislost Československa. V tomto úsilí budu pokračovat až do konce svého života. (Ač mě komunisté odsoudili k trestu smrti pro „velez-

radu“ - in absentia!) Proč jsem věnoval celý svůj život činnosti veřejné, jaké ideje mne k tomu vedly, to jsem naznačil zčásti již v padesáté kapitole knihy „Svědectví o puči“ /str. 539/. Byl jsem šťasten, že jsem prošel školou první Masarykovy republiky, čerpal jsem podněty z jeho myšlenek a humanity, našeho národního programu. Přišel jsem k poznání, že jak člověk, tak i národ musí vždy a především spoléhat na své síly mravní, duchovní, náboženské, a nespoléhat na někoho jiného.

Často jsem si ve svém životě a práci připomínal a řídil se myšlenkou T.G. Masaryka o službě národu, lidstvu, svému bližnímu, kterou již Platon vyjádřil zcela jasně: „Ať člověk nezapomíná, že jsme zrozeni ne pouze sobě, ale i vlasti a svým bližním!“ Kež by to všichni lidé pochopili a tím se řídili! Litují, že v dnešním mravně rozháraném světě, sobeckém, překypujícím trvalým napětím a nejistotou, ubývá idealistů, opravdových bojovníků za svobodu, humanitu a pravdu, ač jde o rozhodující zápas mezi svobodou a tyraní. Přesto věřím, že svobodný svět se vzhopí a svět bude zachráněn před barbarským systémem komunismu a že Československo bude opět svobodné a nezávislé. Stane se tak, uvědomíme-li si, že svoboda vyžaduje soustavné, každodenní práce a i nejvyšších obětí nás všech.

V tomto duchu jsem pročetl i vaše dopisy, články a básně. V tomto duchu pevně naděje a víry ve vítězství vznešených ideálů svobody a humanity vám všem posílám své díky a bratrské pozdravy.

Ota Hora

OBLASTNÍ VÝBOR ČESKOSLOVENSKÉ NÁRODNÍ RADY AMERICKÉ

V CHICAGU, ILL.

Srdečně přeje krajské veřejnosti
i našim drahým doma

ŠTĚASTNÉ VÁNOČNÍ SVÁTKY
A HODNĚ ZDARU
DO ROKU 1985

Ing. Herman TABÁK,
předseda

STANISLAV BRYM
místopředseda

Jan B. UHLÍŘ
tajemník

VÁCLAV ŽENÍŠEK
pokladník

ŠTĚASTNÉ A VESELÉ VÁNOCE,
ÚSPĚŠNÝ A SPOKOJENÝ ROK
1985

PŘEJE

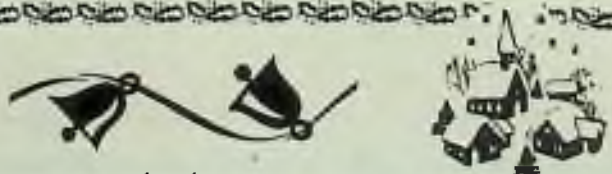
HOLEČEK PHARMACY
6705 West 26th Street, Berwyn,
Illinois 60402

Lékárna ☎ 484-0106 Doma ☎ 749-0281
Vladimír HOLEČEK, P.Dr.

RADOSTNÉ VÁNOCE
a PŘÍZNIVÝ NOVÝ ROK 1985

všem svým zákazníkům, přátelům a známým
přeje

KAREL ŠVEC

VDĚČNÉ PÁN BŮH ZAPLAT!

K uctění světlé památky
zesnulé paní

Aničky NOVOTNÉ

věnuji manželé Šrotýřovi
z Berwynu \$25.00 na tiskový
fond Hlasu národa.

HLEDÁ SE

bratranec William WAVRÁK,
poslední adresa v Bedford,
Ohio, 2118 Grandenville,
Maple Dr., Rights — NECHT
SE HLÁSI na Frank Wavrak,
Košice, Bajkalská 30, PSČ
0400, Czechoslovakia, nebo zde
na Marina's Beauty Salon, 6234
W. Cermak Rd., Berwyn, Ill.
60402.

☎ 312-484-1118.

Ruská židovka, která se stala věřící katolickou křesťankou

První věc, na kterou si vzpomínám, se stala v mém nejranějším dětství. Bylo mi něco přes dva a půl roku a měla se narodit moje sestra Věra. To jsem ovšem nevěděla, ale vidím sama sebe opírat se o kolena svého otce, který sedí před zavřenými dveřmi pokoje mé matky a pláče. Přitiskla jsem se k němu a pokoušela se ho utěšovat; ale odvedli mě do domu Kláry, velké přítelkyně mého nejranějšího dětství a pak někdo přišel a řekl, že mám malou sestřičku. Je tedy prvním obrazem, který mi zůstal ve vzpomínkách můj plačící otec; druhým pak moje vlastní touha zbavit ho bolesti. Snad proto jsem chovala ke svému otci vždy téměř mateřské city ochrany a soucitu.

Stalo se to v Rusku, v Marioupoli, malém městě na březích Azovského moře. Maminka mi řekla, že pocházíme z Rostova nad Donem, kde jsem se narodila a kde dosud žili její rodiče. Měla jsem je velmi ráda, zvláště dědečka. Jen jemu jsem dovolila, aby mě uspával - podezřívavě jsem se dotýkala ruky na okraji kolébky a nebyla-li to jeho ruka, rozplakala jsem se a volala: „Nechci tatínka, ani maminku, ani chůvu, ani babičku - at' mě kolébá jen dědoušek“. Když jsme se stěhovali z Rostova a nastoupili na člun do Marioupole, kde jsme měli pak žít, byly mi necelé dva roky; ale byla jsem hrozně smutná a naléhala jsem, aby „se člun obrátil“, abychom byli zase s dědečkem a s babičkou.

To mi vyprávěla moje maminka. Mé vlastní vzpomínky jsou pozdější, začínají v době, kdy jsme čas od času navštěvovali mé prarodiče; jeli jsme nejdříve po moři, pak po Donu od Marioupole do Rostova. Z těchto výletů po moři pocházejí nejranější obrazy, které jsem

měla o vnějším světě: přístavy, moře a onen most přes Don, který jsem pokládala za záračný, protože se rozvířil směrem nahoru a dovolil našemu člunu, aby plul do Rostova.

Pokud jde o matčina otce zachovala jsem si vzpomínky na jeho velkou dobrotu a na jemnost, která se dokonce i v mých dětských očích zdála neobyčejnou. Později - mnohem později jsem se dověděla z matčina vyprávění, a pochopila také - pramen, z kterého prýštila tato dobrotu a jemnost: pocházela z jeho velké zbožnosti, zbožnosti Hlasidim, onoho židovského mysticismu, který má svá rozličná hlediska, někdy lne víc k rozumu, někdy k citům, ale který se u mého dědečka jistě podobal mysticismu „Žida z žal-mů“, o němž tak obdivuhodně píše Šalamoun Asch v románě Spása. Náboženství mého dědečka se skládalo z lásky a důvěry, z radosti a milosrdenství. Od svých rodičů získala maminka úctu k božskému vědění a k studiím, které se mu věnují. Vzdor tomu měla sama jen malé vzdělání, tehdy nebylo zvykem, aby se ženy školily.

Než jsme se přestěhovali do Rostova, žil matčin otec a jeho četná rodina ve velké vsi na venkově. Zatím co rozjímal v synagoze, jak bylo tehdy zvykem zbožných židů, jeho žena se pilně starala o časné záležitosti, které, po pravdě řečeno, byly velice prostínek. Už když maminka byla malá, byla její domácnost dávno uspořádána, protože moji prarodiče se vzali, když bylo dědečkovi dvanáct a babičce osm. Židé objevili, že tak mohou zabránit ruské vládě, aby jejich chlapce odváděla na

vojnu, jak se to běžné dělalo v oněch dávných a prostých dobách, o kterých bych mohla jen s obtížemi něco přesnějšího říci. Tak unikli brzo ženatí muži odvodům. Jinak se ovšem na jejich dětském životě nic neměnilo, vykonal se náboženský obřad oddavek, malá hlava manželky byla oholena a pak - podle přísných židovských obřadů - opatřena parukou. Ale babička neváhala ji sundat a použít k hnětení šišek z bláta.

Maminka nám často vyprávěla pestré a dojemné věci ze života svých rodičů, pamatuji si však z toho jen málo. Pohostinnost mých prarodičů byla příslušná a často klepali na jejich dveře pozdní cestující uprostřed noci. Dědeček hned rychle vstal a vzbudil svou ženu tak radostně, jako by ho přišel navštívit sám Bůh a neznámý host byl přijat tak dobře, jak jejich skromné prostředky dovozovaly. Ani on, ani jeho žena nikdy nechtěli, aby jim při hostitelské povinnosti pomáhalo služebnictvo považovali to za něco posvátného. Když se host osvěžil a odpočinul si, a projevil přání odejít, dědeček ho sám vždycky vyprovodil a ukázal mu cestu a dohlédl na to, aby došel na správnou silnici, nezáleželo mu na tom, kolik bylo hodin.

Jedna ze sousedek, která považovala toto milosrdenství za přehnané u člověka, který nebyl bohatý, ho chtěla ochránit a odvrátil od něho nešetné návštěvníky. Každému říkala, že v sousední vsi nesmějí klepat na dveře Šalamouna B., protože je to zlý člověk, lakomec, a bude s nimi špatně jednat. Někteří toho nedbali a když byli laskavě přijati, vyšla najevo nemístná strategie příliš dobře to myslící

ženy.

Venkované, kterým poskytl každou pomoc, jež byla v jeho moci, mého dědečka vroucně milovali a říkali mu Moudrý Šalamoun. Svůj vztah několikrát dokázali tím, že ho varovali před pogromem: „Náš milý Otec car si to přeje, musíme poslechnout; ale ty zůstaň doma u své rodiny.“ Dav, který míjel náš dům s křížem v ruce, mu nikdy neublížil, ostatním židům však stejnou laskavost neprokázal.

A z této dívky Raisy se pak později stala vzdělaná žena, která při bolševické revoluci opustila Rusko, dostala se do Paříže a po mnohých strádáních se na studiích obrátila na katoličku. Nakonec se provdala za pozdějšího francouzského katolického vzdělance Jacques Maritaina, který znovu promyslel seholastickou filosofii sv. Tomáše Aquinského a stal se jedním ze zakladatelů tzv. neothomismu.

Raisa Maritainová:
Velká přátelství

*Všem svým milým zákazníkům,
holeným i vousatým,
plešatým i vlasatým,
které vždycky podle přání,
vyparádí bez čekání
český holič*

LOU BORIL & SON BARBER SHOP

3811 W. 27th St., Chicago, Ill. 60623
Phone 277-3608

*Společně vám přeji
veselé vánoce,
úspěšný a spokojený nový rok 1985*

**Hojnost zdraví,
osobní i rodinné spokojenosti
v roce 1985**

přeji

FRANK MARIK AND SONS FUNERAL HOME

ROBERT F. MARIK FRANK E. MARIK FRANK R. MARIK

2534 S. Pulaski Rd., Chicago, Ill. 60623
Tel.: 521-3972

*Všem svým členům, přátelům, příznivcům a
celé krajské veřejnosti*

přeje

**příjemné prožití vánoc,
klidný a úspěšný Nový rok 1985**

předsednictvo odbočky „28. říjen“ z ČSNRA.

**PŘÍJEMNÉ SVIATKY
VŠETKÝM ČECHOM A SLOVÁKOM
DOBREJ VÓLE**

praje

DR. JURAJ PODZÁMSKÝ

Cleveland, Ohio

RADOŠTNÉ VÁNOCE

**A
POŽEHNANÝ NOVÝ ROK
PŘEJE**

Václav Hesoun

Vánoce kopaničářů

(Pokračování ze str. 1)

očního jídla. Přijala s uspokojením štědrovečerní dary a zabučením, mečením, řetláním, štekáním a mňoukáním za ně poděkovala. A pak se připravila i ona na nejsvětější noc v roce.

I ženy byly již hotovy s náčiním. Všechno čistě uchyto, a na svém patřičném místě. Pak všichni společně vstoupili do světnice. Ta byla teploučká a kamna sálala „hic“ na všechny strany. Velcí i malí s velkým údivem a nepopsatelnou radostí přistoupili k bohatě nastrojenému vánočnímu stromčeku. Na něm hořelo mnoho svíček a prskavky v různých barvách se třpytily v zelených větvíčkách. A pod ním na zemi ležely neschetné dárky. Opravdu veliká krása již naplnila poslední místěčko lidského srdce láskou a údivem.

Všichni pak poklekli okolo stromčku s dary. A jejich oči svítily nevypověditelným štěstím, když se domem nesla milostivá píseň: „Narodil se Kristus Pán, veselme se, z růže kvítek vykvet nám, radujme se; z života čistého, z rodu královského, nám, nám, narodil se.“ Slova a melodie se nesly stavením, pronikly do každého místěčka domu a pokoj, mír, štěstí se táhlo do kraje tiché tmavé noci. Po písni se modlil radostný růženec. Všichni se modlili vroucně a zbožně, jako snad nikdy v roce. „Kterého jsi Panno v Betléme porodila.“ Při tomto tajemství má každý před očima malého Ježíška, Syna Božího, s jeho přečistou Matkou a sv. Josefem, chudé studené jesličky, u nichž stojí osel a vůl, všude nebeská záře se

zpěvy andělů a nebeských kůrů: „Sláva, sláva Bohu na výsostech!“ Po každém tajemství se zapěla sloka vánoční koledy. Všechno naplňovalo srdce radostí a hlubokou úctou k chudému Pacholátku, Božímu Synu. Od něho máme všechno, každý dar přichází z jeho štědrých rukou, hlavně dar spasení a věčné slávy. Po modlitbě posvátného růžence se rozdávaly dárky. Tolik dárků! Oči přímo všem jiskřily. Boty, svetry, košile, rukavice, čokoláda a cukroví, školní potřeby a nějaká knížka, beranice a teplé papuče, sánky nebo i lyže! Každý měl nesmírnou radost, která byla jen v srdci, poněvadž výkřikem nikdo nechtěl rušit klid svatě a tiché noci. Pak bylo ještě zvykem krájet jablíčka napříč, na znamení zdraví a nemoci. Házelo se papuči směrem ke dveřím. Když se otočila špička k nim, říkalo se, že onen odejde z domu někam do světa. Též se lil vosk do studené vody na misku a z něho se pak vykládala budoucnost. Chlapci zase upevnili malé svíčky do ořechových skořápek a nechali je plout na vodě v misce. Kolikrát jim pomáhali k pohybu foukáním. Skořápky však daleko nepluly, vyvrátily se a potápěly se ke dnu. A mnoho jiných krásných zvyků, a s nimi spojených pověr, zaměstnávalo kopaničářské rodiny na Štědrý večer.

Každý byl kupodivu po všech těch překvapeních štědrovečerního dne a večera velmi svěží a nikomu ani nenapadlo, že by měl jít spát. Zpívali se koledy a ti, kdož šli na půlnocní do vzdálenějšího kostelíčka, v usebranosti a tichu se připravovali na cestu. Musilo se vykročit hned po desáté hodině večerní, aby se přišlo včas. Lidé se trousili ze

všech stran, svíce si malou lampičkou na cestu. Kostel se brzy naplnil zbožným lidem. Nebylo místěčka, které by nebylo zaplněno a ti, kteří přišli o chvíli později, zaplnili místa až ke stupňům oltáře, za ním a sakristií. Všichni byli tak natlačeni jako rybičky v sudě. Sotva se kněží protlačili k oltáři, u něhož poklekli a zanotili: „Kristus narodil se nám, pojďme, klaněme se jemu!“ A celý kostel, doprovázen slavnostně varhanami, opakoval tuto radostnou zvěst a klaněl se Božímu Synu, Spasiteli světa. „Nám, nám narodil se.“ Zpívali všichni z plných plic. Ba zdálo se, jako by zpívala celá posvátná budova, podlaha s lavicemi, zdi se stropem a oltáře s kazatelnou. Ano, všem a všemu se narodil Kristus Pán. Kostel přímo burácel a chvěl se, a s ním všechna lidská srdce.

Radost, štěstí, touha, velikost a sláva je naplňovala. Pán Bůh se nad námi smíloval a zavítal mezi nás. Proto každý okřál, nabral nových sil na lopotivě cestě životem, v slzavém údolí. Tichá noc svatá noc, v níž si je všechno blízko a vše je naplněno láskou vtěleného Slova. Je to noc, která nezná nepřítele a nemá žádného zájmu na zlu. Všude se uhytoval mír, pokoj, láska a štěstí. Všechno jde k svatému přijímání a lidská srdce se stávají živými a teplými jesličkami betlémskými. Každý je spokojen a září nevypověditelnou radostí. A tuto radost si odnáší každý domů, pro další budoucnost až do dne, v němž se znovu rozsvítí stromček a lidé znovu uslyší radostnou zvěst: „V tom čase vyšel rozkaz od císaře Augusta, aby se vykonal soupis celé říše. Všichni šli, aby se nechali zapsat, každý tam, odkud pocházel. Josef byl z

rodu a kmene Davidova. Proto se odebral z vesnice Nazaretu v Galileji vzhůru do Judska do Davidova města Betléma, aby se nechal zapsat on i jeho manželka Marie, která byla v pozeňnaném stavu. Když tam byli, nadešel den, kdy měla porodit. Porodila svého prvorozeného syna zavinula ho do plének a položila do jesli, protože v zájezdním hostinci nebylo pro ně místa.“ „Veselte se nehesa, a jásej, země, před tváří Páně, neboť přišel.“

Hod Boží vánoční byl dnem úplného klidu. K jídlu se přihlázelo, co zbylo z bohaté štědrovečerní večeře. Pro zvířata bylo též vše připraveno na Štědrý den, to se jim jen podalo. Sánky odpočívaly opřeny o zeď a vedle nich lyže. Po návratu z kostela se odpočívalo, pak se zpívaly koledy a četlo se v Bibli o narození Pána našeho Ježíše Krista. Stromček se rozsvěcoval každého večera až do svátků Zjevení Páně. Předvečer se světla v kostele tříkrálová voda, sůl, kadidlo a křída s níž se psaly na dveře začáteční písmena KMB, jména třech mudrců od východu. Vonným kadidlem se vykuřovaly přibytky, tak jako zvečera na Štědrý den a na svátek svatého Silvestra, posledního dne občanského roku. Příjemná vůně kadidla naplnila všechny místnosti až do posledního místěčka a obláčky kouře poznenáhlu stoupaly ke stropu.

V tyto milostiplné dny vánočního období lidé si mezi sebou potřásali rukama a přáli si navzájem všechno nejlepší, hlavně dobrého zdraví, štěstí, milosti a ochrany shůry. Psaly se pohlednice se zasněženými krajinkami, s Božím Dítětem, jeho matkou, se svatým Josefem a klanějíci se pastýři, všem známým a

přátelům. Mládež se velmi těšila na ofěru v kostele. Ta byla vždy spojená se slavnou mší svatou. Na Boží hod vánoční měli ji mládenci a dívky ze Starého Hrozenkova; na svátek svatého Prvomučedníka Štěpána ze Žitkové; na Nový rok vyrukovala mládež z Vápene a na Krále se ukázala mládež z Vyškovce a Bošáček, vždy v plném počtu a pěkně v řadách. Šlo se přes kostel a okolo hlavního oltáře. Na epistolní straně se políbil kříž a ohětoval se pro kostel peněžní dáreček. Byl to vždy pěkný pohled na tento výkvět Kopanic, pěkně zdravé a zhožné mladé lidi, kteří vědomě, veřejně a s plným přesvědčením se hlásili ke své víře a pěkným hluboce zakořeněným tradicím. Průvod někdy trval až do pozdvihování.

Také hoši nezaháleli. Před Třemi králi pěkně oděni táhli od domu k domu a přinášeli poselství mudrců od Východu. Zpívali z plna hrdla: „My tři králové jdeme k vám, štěstí, zdraví vinšujem vám, štěstí, zdraví, dlouhá léta, my jsme k vám přišli z daleka. Z daleka je cesta naše, z Betléma až do salaše.“

Při těchto překrásných starých zvycích utekly svátky lásky jako voda a začaly zase obyčejné dny se svými povinnostmi a starostmi. Děti se školními věcmi, sánkami a lyžemi se rozběhly do školy. Muži odcházeli již časně do lesů svázat dříví a pilné ženy se věnovaly malým všestranným domácím pracím. Doškubávalo se perí a všude se roztočily a rozzvučely kolovrátky. Jejich píseň obveselevala přítomné po celých dnech a dlouhých večerech. (Z autorovy knížky: Rodnému kraji)

Navštívili jste již naši restauraci

"KORUNA"?
"CROWN RESTAURANT"

5735 W. Cermak Rd.
CICERO, IL.

Jestli jste u nás dosud nebyli,
srdečně Vás k nám zveme,
abyste okusili a pochutnali si na naší kontinentální
domácí kuchyni v tradici našich maminek
z Čech, Moravy, Slezska či Slovenska.

**Přijďte k obědu nebo na večeři
do naší útulné jídelny
a přesvědčte se sami!**

Denně otevřeno
od 11 hod. do 8 hod. večer.
V pondělí zavřeno.
☎ (312) 652-3555

Vaši hostitelé:
Máňa Vlková
&
Mike KAZIL,

Koleda

Poskočte si Moraváci
vy ostatní s nimi!
Prejeme vám málo zimy,
žádné medicíny,
Na kašel i zímnicí
stačí pít jen slivovici!

V novém roce osmdesát pět
at' už to ví celý svět,
budem slavit Metoda,
apoštola národa!
Necht' Vás provází jen pohoda.
Těšte se ze zdraví, úspěchů, i doma.

Milostiplné vánoční svátky
z radosti nad tím,
že Bůh je mezi námi zpátky.

TO PŘEJÍ SVÝM ZÁKAZNÍKŮM, PŘÁTELŮM
A VŠEM KRAJANŮM V NEUSTÁLÉ BOŽÍ OCHRANĚ

Marina a Standa JANČÍKOVI

z Marina's Beauty Salon
v Berwyně, Ill.

Z ÚŘADOVNY NÁRODNÍHO SVAZU ČESKÝCH KATOLÍKŮ

Než poslední list vypadne z letošního kalendáře, chceme si - zatím alespoň jedním snímkem - připomenout pro nás věřící katolíky křesťanskou důležitou událost - Konvenci Národního svazu českých katolíků v Clevelandu, OH. Mám o ní ještě další dokumentární snímky, ale pro nedostatek místa ve vánočním čísle s nimi počkáme na příště. Tento záber je z jejího „banketního“ zakončení 29. září 1984 v clevelandské krajské sni Karlo.

Zleva doprava: paní Anna Veverková, předsedkyně ČKJ, Nj. Otec Valentin Skluziáček, O.S.B., svatopetrský opat kláštera v Lisle, Ill., Nj. Otec Jan L. Motkovský, biskup texaské diecése Galveston-Houston, který odchází na odpočinek, ale slíbil, že o NSČK bude mít stále živý zájem, dokud si jej Kristus Pán k Sobě nezavolá; a Nj. Otec Daniel W. Kučera, O.S.B., bývalý opat svatopetrského kláštera v Lisle, prezident koleje, světící biskup diecése Joliet, sídelní biskup diecése Salinas ve státě Kansas a nyní metropolitní arcidiecése Dubuque ve státě Iowa. - Za nimi stojí - opět zleva doprava: známý a všudypřítomný, opravdový americký československý - (ma v sobě českou i slovenskou krev) - harcovník Joe Kocáb, místopředseda NSČK; a mikrofoni uprostřed stojí Hon. George Vomovich, starosta města Clevelandu, jugoslávského původu, a konečně pro nás ten nejdůležitější - předseda NSČK - starostuv asistent pro etnické vztahy a problémy, náš usměvavý bratr Václav Hlvyňar, exulant a rodák z Novojičinska na Moravě. - Příště uvidíte další, milí čtenáři. Bude to sice již v prvním čísle X. ročníku H.N., ale do tisku půjde ještě v roce letošním.

Všem našim dobrým lidem v USA a v Kanadě,
v Evropě, v Austrálii a na celém světě,
zvláště pak těm všem našim přátelům
a známým v Chicagu a okolí,

jmenovitě pak všem spolupracovníkům v Klubu
„Domov“, v Hlasu Národa a ve Velehradu
přeji

milostiplné svátky Božího narození
a požehnaný rok 1985

A někdy si na nás dva vzpomeňte modlitbou.
Já se za vás všechny modlím pravidelně.

22. prosince 1984

František Škorpíček

„CORNER RESTAURANT“

* American
Czech Cuisine
* Home Style
Cooking
* Wine & Beer

všem svým zákazníkům

Šťastné a veselé prožití vánoce

LEO v nastávajícím novém roce 1985

A stále zdraví a spokojenost

JARMILA

MAŇÁSKOVI

Na Nový rok dostane každý
zákazník k obědu či k večeři
ZDARMA sklenici domácího vína
k přítoknutí si s přáteli na zdraví.

MILOVNÍKY CHRÁMOVÉ HUDBY

upozorňujeme na jedinečnou příležitost
uslyšet letos zpívanou vánoční

„RYBOVU MŠI“

v neděli 23. prosince 1984 ve 3 hod. odpo.

v Riverside Presbyterian Church
(Scottswood a Barrypoint ulice)

Chránový sbor, orchestr - sólisté
pod taktovkou talentované a obětavé
krajanky z třetí generace, paní

MARY - ANN SADILEK

a varhan Donald Jacobson

Vstup volný (dobrovolný příspěvek)

☎ 447-1520

Christmas Concert

Sunday, December 23, 1984

3:00 p.m.

“Bohemian Christmas Mass”
Jakub Jan Ryba

“Song of the Birth of Our Lord”
Marc-Antoine Charpentier

Soloists ~ Chorus ~ Orchestra
Mary Ann Sadilek, Conductor
Donald Jacobson, Organist

Riverside Presbyterian Church
Scottswood and Barrypoint
Riverside, Illinois

Wassail Bowl Reception

Free Will Offering

Information: 447-1520

Naše vánoce na televizní obrazovce

V neděli 23. prosince v 7 hod.
ráno na WLS - Channel 7 v tele-
vizním programu Weekly addi-
tion, budou předváděny váno-
ční zvyky některých národ-
ností.

Obilžená královna polek Vla-
sta Krsková zazpívá naše koledy
a vysvětlí některé naše národní
vánoční zvyky.

Chcete-li si připomenout ván-
oce u nás doma, v neděli 23. pro-
since ráno, pusťte si na vaši tele-
vizní stanici číslo 7.

Hezký poslech a radostnou
vánoční náladu!

redakce Hlasu národa

Doporučte
HLAS NÁRODA
svým přátelům
a známým

Sedmdesátiny zaslužilého národního a vědeckého pracovníka

Dne 1. ledna 1985 slaví své
sedmdesáté narozeniny rodák z
moravských Pozoríc PhDr.
Josef Kratochvíl, profesor Stut-
gardské university a Ukrajinské
university v Mnichově. U ve své
dizertační práci na brněnské
univerzitě „Problém orientač-
ního smyslu ptactva“, naznačil
Kratochvíl hlavní obor svého
vědeckého bádání. Je to probl-
ém zoopsychologie a
zoosociologie, jinými slovy:
chování zvířat, projevy a výrazy
jejich pocitů, instinktů. V tomto
vědním oboru je Kratochvíl v
české vědě průkopníkem a těší
se vysoké prestiži i v
mezinárodních kruzích. Nes-
poléhal se ve své vědecké práci
jen na knižní prameny. Hlavní
důraz kladl na přímé pozorování
v přírodě. Za tím účelem
putoval právě tak africkými
pouštěmi jako oblastmi za
polárním kruhem. Výsledkem
jsou četné publikace a studie,
které se setkaly se zaslouženou
pozorností. Pro Kratochvíla
není příroda jen předmětem
vědeckého pozorování; je v
pravém slova smyslu jejím
milovníkem. Dával to najevo od
dětství jako vášnivý skaut a poz-
ději skautský činovník. Pracoval
ve skautském hnutí i později v
cizině. Organizoval obětavě
četné skautské tábory a jam-
boree. Navíc pro české děti v
exilu založil a vedl tzv.
doplňovací školu a s finančními
obětmi vydal pro ně českou
čítanku. Četní přátelé, kteří
Kratochvílovu práci vědeckou a
obětavou práci vlasteneckou
sleďují, mu přeji do dalších let
hodně zdraví!

Jaroslav Pecháček

FRANZ WERFEL

Píseň o Bernadettě

(Pokračování z min. čísla)

V divných očích šlehe slabounský paprsek želmotví, ba posměchu. Co pak že jsou všichni lidé najednou tak milí a vřelí? Myslí to upřímně, nebo jen tak práši ze soucitu?

"Nejsem si tím ani trochu jista. Ani dost málo!" trvá na svém její hlas, i dnes jasný, nepodplatitelný, jako kdysi a jako vždycky. "Vždyt" jsem nic nesvedla, jen jsem stonala. A snad jsem ani neměla dost bolesti . . ."

Tentokrát se Peyramalovi vydere z prsou vzlyk:

"Mělas dost bolesti pro všechnu spásu, věř mi, děvče . . ."

Cosí jako poloviční úsměv prolétne nepohnutou tváří nemocné. A z čista jasna řekne ten jasný hlasek ne už francouzsky jako až dosud, ale hrubým nářečím svého dětství a rodného kraje:

"Mně neludete nic povídat, pane děkane, já nemocné znám. Každý přehání. Naše bolesti nejsou zdaleka tak zlé . . ."

A zájímavě, lapajíc po dechu, dodává:

"Myslím, že jsem měla mnohem méně bolesti než radostí . . . tenkrát . . . tenkrát . . ."

Bylo to příliš mnoho námahy. Alabastrový obličej se zkrví, oči se vyboulí. Z pozadí pokoje dává doktor Saint-Cyr děkanovi znamení. Ten vstane těžce se židličky. Jeho venkovské, farářské boty vržou.

Je 16. duben. Středa. Jasná vřidná středa. Zítřejší Zelený čtvrtek — Zelený čtvrtek s mohutnou liturgií. Sestry se v tuto dobu horlivě zaměstnávají. K polednímu se vrací asistentka Natalie ze služební pochůzky. V klášterní bráně zadržel cosí její kroky. Jakési divné nutkání ji brání jít dál. "Marie Bernarda", pomyslí si a rozběhne se bez rozmyšlení do nemocnice, která náleží ke komplexu klášterních budov. Ošetřovatelky vyzdvihly Bernadettu do lenošky. V posteli už nemohla dýchat. Ted' visí jako vymknutá v lenošce s očima zděšeně rozšířenými a křičí sestře Natalii veštic:

"Moje sestro, bojím se, bojím se, sestro!"

Natalie je skokem u ní, klekne, uchopí ji za ruce:

"Čeho se bojíte, milá sestro?"

Hrud' nemocné namáhavě pracuje. Jen přerývaně podaří se jí zašeptat:

"Dostalo se mi tolik milosti . . . musím si ji zasloužit . . . a neumím to . . ."

"Vzpomeňte si na našeho Spasitele, sestro," radí jí Natalie, zdolávajíc vší silou pláč. Ale Bernadetta myslí jen na jedno, na velikou milost svého života — již se necítí práva.

"Bojím se," sténá znovu a znovu. "Bojím se . . . Mám veliký strach, sestro . . ."

Natalie sbíhá utišující prostředky. Nenalézá nic. Konečně položí Bernadettě ruce na hlavu:

"Máte zase bolesti?" šeptá, zatínajíc zuby.

"Ne dost . . . ne dost . . ." chroptí Bernadetta.

Natalie se skloní až k ní:

"My vám všechny pomůžeme, drahá Marie Bernardo . . . Budeme se za vás celý čas pilně modlit, ted' i později . . ."

"Ano, modlete se jistě, sestro," prosí Bernadetta dětině.

Sestra Natalie matce Imbertové vzkazuje, že je s Bernadettou velmi zle. At' zavolá doktora Saint-Cyra i abbého Fěbvre. Ještě několik minut lomejí Bernadettou muka. Ale najednou zas zhluboka vydechne a optá se hlasem střízlivým, jako člověk, který se ptá, kolik je hodin:

"Co je dnes?"

"Středa Pašijového týdne, sestro," odpovídá Natalie.

"Tak je zítřejší čtvrtek," diví se Bernadetta.

"Ano, zítřejší je čtvrtek, a jaký slavný čtvrtek!"

"A jaký slavný čtvrtek!" opakuje Bernadetta. Štěstí dosaženého cíle jí počne zářit z očí. Natalie její štěstí nechápe. Nevzpomíná si, že to bylo 11. února ve čtvrtek, když si vyšly Soubirousovy dívky na dříví, Bernadetta seděla u potoka s jednou punčochou obutou, s druhou v ruce a mnila si oči, protože si nebyla jista, je-li to, co vidí, sen nebo skutečnost. Ve čtvrtek to bylo, když jí Paní řekla: Jděte k prameni, umyjte se a napijte se. Ve čtvrtek jí vyjevila své jméno. Čtvrtek je den Paní. Čtvrtek je den velikých darů. A zítřejší je zas čtvrtek!

"Už se nebojím, sestro, už budu klidná," slibuje Bernadetta jako dítě, vědomé si viny, které se netrpělivě chůvě dušuje, že bude hodné a způsobilé.

Vzpáť se v lenošce skácí na bok. Sestry ji odnesou do postele. Mají za to, že je mrtva, Bernadetta však náhle vydechne

a dýchá v těkých, krátkých nárazech. V tu chvíli je pokoj plný! Lékař a kaplan konají svou práci. Matka Imbertová, matka Vauzousová a ostatní řeholnice klečí. Marie Terezie vypadá, jako by sama umírala. U dveří stojí Maria Dominik Peyramale, příliš obrovský a pádný pro tento pokoj a pro tuto něžnou smrt. Ruče má vroucně sepnuty.

Bernadetta už zase otevřela oči. Ví, oč jde. S podivuhodnou silou, jakou u ní sestry už dávno nepozorovaly, žehná se zářivým křížem přes celou tvář, tak jak ji to kdysi naučila Paní. Pokojem se nesou modlitby umírajících. Abbé Fěbvre zanotuje Salamounovu píseň písní, slova, jimiž duše nevěsty vítá svého ženicha: "Spím, ale srdce mé bdí. Tot' hlas přítele mého, který klepe. Otevři, přítelkyně milá sestro, holubičko! Hlava má je plná rosy a kadeře mé krupějí nočních . . ." Bernadettiny oči, podivně se třeptící, upírají se do prázdna. Sestry se domnívají, že hledají na stěně kříž. Položí jí kříž na prsa. Bernadetta jej k sobě vášnivě přitiskne. Ale oči pronikají dál do prázdna. Najednou to jejím tělem trhne. Zdá se, že ji nadzvedává jakási nová, čerstvá síla. A z prsou se jí vydere zvuk, žensky vibrující hlas — hlas, pronásledující vyznání, které dlouho doznívá ve vzduchu:

"J'aime . . . Miluji . . ."

To hluboké, vibrující "miluji" provane světnicí jako úder zvonu. Tak mohutné je toto slovo, že modlitby v ráz ztichnou a nikdo v pokoji ani nedýchá. Jen Marie Terezie Vauzousová šoupe se s rozpráženými pažema po kolenou k smrtelnému loži, aby byla blíž vyvolené. Tvář má zdránu bolestí. Málokdo viděl kdy noviciestryni plakat. Marie Terezie si však v tu chvíli myslí: "Paní je v pokoji. Paní si přišla pro své dítě . . ." A strádající Bernadetta, vyznávající se v nekonečné osamlosti umírání své Paní, která se k ní vrátila, zavolala ji v ústretu: "Já vás miluji! Miluji!" Ted' je i ona, Vauzousová, pochybovačka ze všech nejodpornější, uznána hodnou — tak se domnívá — aby byla svědkem zjevení. Shlédní na mne, zavrženou, zatvrzelou, která bývávala plna závisť! Pláč vyráží z prsou Marie Terezie. Zlomeným hlasem počne se modlit Zdrávas. Bernadetta hledí pozorně na svou starou učitelku, pohledem, který se snaží o poslušnost. Ví, že se od ní žádá, aby se modlila se sestrami. Ona však spotřebovala zbytek dechu na veliký výkřik lásky. Teprve v druhé půlce se jí podaří zašeptnout: "Nyní i v hodině . . ." Dál to nejde.

Smrt zřáhá lidskou tvář obyčejné náraz, jakoby náhlým nárazem. Tvář Bernadetty Soubirousové se náhlým nárazem rozsvítí. Přesně v okamžení, kdy dohasíná poslední výdech, vezme tvář Bernadettina na sebe podobu, jakou mívala za extasi, když skrze všechny tváře i věci světa byla spojena s Paní.

Před touto její tváří všichni, kdož jsou v pokoji, to, co cítil kdysi Antonín Nicolau a čemu dal průchod slovy: "Ani dočknout by se nikdo takové bytosti neměl!"

Z uší Marie Dominika Peyramala nemizí Bernadettino vyznání lásky. Miluji . . . Klečí dosud nehybně vedle dveří. Okna pokoje jsou dokořán. Jako stíny klečí kolem postele řeholnice, pohřížené v modlitbu. Jako stíny pohybují se jiné řeholnice, odívají nebožku do hábitu a čepce, přinášejí dlouhé, tlusté svíce, zasazují je do svíců a rozžihají je. Klečící farář, kterého sestry s úctou ponechávají jeho modlitbě, nepozoruje téměř nic z jejich kmitavé činnosti. Chvillemi poobrábí jen oči k oknu, za kterým stříbřitě řídne jarní svit. Z celé zahrady zahlédne několik kvetoucích ovocných stromů a mračna — mračna, jak táhnou po nebi.

Život se mu pojednou zdá nevýslovně lehký, cítí tu lehkost ve vlastním mohutném těle. Neuvědomuje si, že stále ještě klečí na starých, reumatických kolenou. Poznenáhlou se v něm uvolňuje tušení, jaké vznešené vzpruhy se mu touto smrtí dostalo. Vše se změnilo. Bude v něm ještě kdy bodat osten, hlodat trpkost? Den stříbrné záři. Světlo svící zlaté žhne. Světlo dne i světlo svící obestírá lichotné Bernadettinu tvář, ustrnulou ve vytržení. Peyramale není s to, aby odtrhl oči od této tváře, a s úžasem slyší sám sebe, jak šeptá:

"Tvůj život se začíná, ó Bernadetto!"

Těmi slovy neříká: "Tys ted' v nebi, Bernadetto. Říká cosi víc: Tys v nebi i na zemi, Bernadetto. Tvé oči viděly víc než naše. V tvém srdci bylo více lásky, než chápala naše tvrdá srdce. Proto jsi přítomna nejen v masaabielském prameni a působíš v něm každým dnem a každou hodinou, ale i v každém kvetoucím stromě tam venku. Tvůj život se začíná, ó Bernadetto!"

Obrovský Peyramale vstane na podiv lehce, rozloučí se posledním pohledem a posledním znamením kříže s Bernadettou Soubirousovou a vyjde z pokoje.

(Pokračování přístě)

Jára Kohout, stále mladý osmdesátník děkuje všem krajanům za všechno.

Jára Kohout oslavil své osmdesátiny a to důkladně - po celý rok a po celém světě. V Austrálii, na Novém Zélandě, v Evropě, v krajaných střediscích Ameriky i Kanady až konečně skončil v Novém Yorku.

V sobotu 8. prosince na jeho počest uspořádala místní odbočka „Svazu sportovců“ večírek s tancem v české restauraci u Ruče.

V neděli odpoledne 9. prosince „Společnost pro vědy a umění“, spolu s „Českým dobročinným spolkem v Astorii“ oslavily pak jubilanta v Sokolovně na Manhattanu.

Obecenstvo přivítal předseda SVU Dr. Jaroslav Pecháček, pěvecký sbor „Velehrad“ pod taktovkou prof. Lebedy zazpívali národní písně, promluvil Dr. Karel Steinbach, Járův dlouholetý přítel, který přivedl na svět všechny tři Kohoutovy dcery. Jarmila Novotná prozradila, jak před padesáti lety zpívala s Járům v programech studentského sdružení „Sketch“ - pak se ale se smíchem opravila: „Ale ne, to bylo už před 60 lety!“

Kohoutova dcera Alena vinšovala tátovi dlouhá léta za celou početnou „Kohoutí rodinu“.

Mezi blahopřejnými telegramy a dopisy od Dr. Jana Papánka, Martina Kvetka a jiných, přišel také dopis uznání z Bílého domu z kanceláře presidenta Reagana a od newyorského starosty Edy Kocha.

Na konec programu oslavenec zavzpomínal na své kolegy Voskovce a Wericha, Vlastu Buriana, Ference Futuristu a na pražská divadla předválečných let. Odpoledne zakončil stále mladý Jára oblíbenou písničkou „Zaječí pacičku“ a slibil, že další narozeniny, které bude slavit - když mu Pánbůh zdraví dá - až za deset let. To budou jeho devadesátiny!

Při té příležitosti děkuje všem krajanům a exulantům na celém světě za jejich přízeň, a hlavně za jejich věrnost národu, vlasti, jazyku a demokracii. Přitom pokorně a vděčně přiznává, že při svém cestování světem našel nejvíce těchto cností mezi krajané tam, kde jsou organizováni kolem svých misionářů, sokoloven a novin. A to jej těší nejvíce.

Noworul Memorial Chapels

2658 SOUTH CENTRAL PARK AVENUE, CHICAGO, ILL. 60623
TELEFON: 762-2233

THE WHITE HOUSE Office of the Press Secretary

BILL OF RIGHTS DAY HUMAN RIGHTS DAY AND WEEK, 1984

BY THE PRESIDENT OF THE UNITED STATES OF AMERICA A PROCLAMATION

On December 15, 1791, our Founding Fathers celebrated the ratification of the first ten amendments to the Constitution of the United States — a Bill of Rights that has helped guarantee the freedoms that all Americans cherish.

For the first time in the history of nations, our Founding Fathers established a written Constitution with enumerated rights based on the principle that the rights to life and liberty come not from the prerogative of government, but inhere in each person as a fundamental human heritage. Americans believe that all persons are equal in their possession of these unalienable rights and are entitled to being. With these great principles in mind, the Founding Fathers designed a system of government limited in its powers, based upon just laws, and resting upon the consent of the governed.

When Americans first proclaimed this noble experiment in self-government and human liberty, it seemed to some to be a utopian, unrealistic ideal. Today, virtually every nation in the world has adopted a written constitution expressing in varying degrees fundamen-

tal human rights. One hundred and fifty-seven years after the ratification of our Bill of Rights, on December 10, 1948, the United Nations adopted the Universal Declaration of Human Rights affirming an international consensus on behalf of the human rights and individual liberties that we value so highly.

Thirty-six years after the adoption of the Universal Declaration of Human Rights, however, it is clear that this consensus is often recognized more on paper than in practice. Throughout the world, many governments nominally adhere to the Universal Declaration of Human Rights while suppressing free elections, independent trade unions, due process of law, and freedom of religion and of the press.

The United States recognizes a special responsibility to advance the claims of the oppressed; to reaffirm the rights to life and liberty as fundamental rights upon which all others are based; and to safeguard the rights to freedom of thought, conscience, and religion. As we are free, we must speak up for those who are not.

As Americans, we strongly object to and seek to end such affronts to the human conscience as the incarceration in the Soviet Union of men and women who try to speak out freely or who seek to exercise the basic right to emigrate; the harsh treatment accorded one of the great humanitarians of our time, Andrei Sakharov; the denial of basic human rights and self-determination in Eastern Europe and the Baltic states; the failure of the Polish authorities to establish an effective dialogue with the free trade union movement in that country; the manifest injustices of the apartheid system of racial discrimination in South Africa; the persecution of the Baha'i religious minority in Iran; the lack of progress

toward democratic government in Chile and Paraguay; the campaign against the Roman Catholic Church in Nicaragua; the suppression of freedom in Cuba and Vietnam; the brutal war waged by Soviet troops against the people of Afghanistan; and the continuing Vietnamese occupation of Kampuchea.

The American people recognize that it is the denial of human rights, not their advocacy, that is a source of world tension. We recall the sacrifices that generations of Americans have made to preserve and protect liberty around the world. In this century alone, tens of thousands of Americans have laid down their lives on distant battlefields to uphold the cause of human rights. We honor and cherish them all. Today, it is with an abiding sense of gratitude and reverence that we remember the great gift of freedom that they bequeathed to us.

As we give special thought to the blessings that we enjoy as a free people, let us not forget the victims of human rights abuses around the world.

NOW, THEREFORE, I, RONALD REAGAN, President of the United States of America, do hereby proclaim December 10, 1984, as Human Rights Day and December 15, 1984, as Bill of Rights Day, and call on all Americans to observe the week beginning December 10, 1984, as Human Rights Week.

IN WITNESS WHEREOF, I have hereunto set my hand this tenth day of December, in the year of our Lord nineteen hundred and eighty-four, and of the Independence of the United States of America the two hundred and ninth.

Ronald Reagan

Headquarters Fort Sheridan, Illinois

Public Affairs Office
Fort Sheridan, IL 60037
☎ (312) 926-3909

SLUG: ACTIVATION OF NEW 4TH ARMY WILL MEAN 460 NEW JOBS AND DOLLARS FOR CHICAGO-LAND

In brief informal ceremonies held recently at Fort Sheridan, Illinois, Lieutenant General Edward C. Peter, USA, assumed command of the newly-formed Headquarters, 4th United States Army (Provisional), making him the highest ranking military officer in the Chicago area.

In terms of jobs and dollars, the new 4th Army organization brings approximately 460 new military and civilian positions to Fort Sheridan, and reaffirms the Army's commitment to the historic Chicagoland military installation that began as a cavalry post in 1887.

Activation of the new 4th Army is part of a streamlining of the Army's Reserve Component Command and Control system that will give it authority to assume command of Army Reserve units and supervise National Guard units in a seven state area, which includes Illinois, Indiana, Wisconsin, Minnesota, Michigan, Iowa and

Ohio, as part of the new Army's boundaries.

With minor exceptions, the new boundaries will align with current Federal Emergency Management Agency (FEMA) regional boundaries. This alignment will insure that best span of control and facilitate planning, coordination of disaster assistance operations, and land defense of the continental United States.

Headquarters, 4th Army was initially activated in 1932 at Omaha, Nebraska, and later was moved to the Presidio of San Francisco, California. In January 1944, it was transferred to Fort Sam Houston, San Antonio, Texas, where it remained until it was deactivated in 1971 and became part of the Fifth U.S. Army.

Lieutenant General Peter, 55, was born in Washington, DC, and later moved to Miami, Florida. He graduated from the United States Military Academy at West Point in 1951. During the Korean War, he was a platoon leader in the 35th Infantry Regiment. He later commanded units at Fort Campbell, Kentucky, and the 21st Infantry in Hawaii. General Peter is a graduate of the Command and General Staff College and the Armed Forces Staff College. In addition to serving in Korea, Lieutenant General Peter com-

manded an infantry battalion in the 25th Infantry Division in Vietnam, and later served with the II Field Force there. In July 1969, he was assigned to Supreme Headquarters, Allied Powers, Europe (SHAPE) until 1972, when he returned to command the 1st Infantry Division Support Command at Fort Riley, Kansas. He later served as Chief of Legislative Liaison, Headquarters, Department of the Army in Washington. Until July 83, he served two years as Commanding General of Fort Polk and the 5th Infantry Division (Mechanized). Until his appointment to command the 4th Army at Fort Sheridan, General Peter was Assistant Deputy Chief of Staff for Personnel at the Pentagon in Washington. Among his many awards and decorations, General Peter holds the Distinguished Service Medal, Silver Star, Legion of Merit and Bronze Star, each with one oak leaf cluster. In addition to his Military Academy degree in Engineering, General Peter holds a Master's degree in Engineering from the University of Michigan. General Peter and his wife Jean have three daughters and a son, and will make their home at Fort Sheridan.

In addition to the 460 new military and civilian jobs at Fort Sheridan, activation of the new 4th Army there means millions of dollars annually will be

pumped into the economy of Chicago, Cook and the adjacent counties, in terms of boosted payrolls and increased expenditures for goods and services.

Hiring actions for the more than 200 civilian positions required at Fort Sheridan are now under way and interested applicants

may inquire about job opportunities at the post by contacting the civilian personnel office at ☎ 312-926-3169.

NOTE: Depending upon his schedule, General Peter may be available for one-on-one radio/TV and newspaper interviews.

Merry Christmas From

VETERANS OF FOREIGN WARS

7256 W. 63rd St.

SUMMIT, IL.

☎ 458-7844

BINGO EVERY WEDNESDAY AT 7 P.M.

CICERO MORTON CAB CO.

24-Hour Radio Dispatched

Airport Transportation Service

To and From O'Hare-Midway-Meigs

And All Other Airports

PROMPT, COURTEOUS & DEPENDABLE

☎ 652-1606

☎ 484-2100

MINARIK'S BAKERY

FINEST CZECH PASTRIES AND COOKIES
WE SPECIALIZE IN
PARTY AND WEDDING CAKES

- Všechny pekařské a cukrářské výrobky
- Evropské speciality
- "Special Homemade" cukroví
- Velmi chutné máslové housky a štrůdl

5832 W. Cermak Rd, Cicero, Ill. 60650

OLympic 2-2854

Možno
objednat
telefonem:
laskavě
a rychle
obsluhu český
i anglicky

VOICE OF THE NATION

CHCETE SE STÁT DOBROVOLNÝM PŘEKLADATELEM A SVOU PRACÍ POMÁHAT SVÝM KRAJANŮM, KTERÍ NEOVLÁDAJÍ ANGLIČTINU?

1. What is the Refugee Hotline?
The Refugee Hotline is a 24-hour phone service that can provide volunteer bilingual interpreters for emergency and non-emergency situations in twelve refugee languages (Cambodian, Chinese, Hmong, Haitian or French Creole, Laotian, Vietnamese, Assyrian, Ethiopian, Romanian, Russian, Polish, Spanish, Afghan, Arabic, Czechoslovakian and Thai.) For emergency situations, the Police Department's 911 emergency number would be called. Non-emergency interpretation needs will be handled by the Commission on Human Relations (New Residents Program). ☎ 744-4111.

2. Who will use the Hotline?
Users of the Refugee Hotline are expected to be institutions like hospitals, schools, police and fire departments who do not have refugee language capability but need it in relation to refugee populations that they come in contact with in the course of their work. Individual citizens in similar situations with refugees may use the refugee hotline also but are not expected primary users.

3. How the Hotline Works?
The Police Department's 911 unit and the Chicago Commission on Human Relations will have a list of at least fifteen volunteer bilingual interpreters for each of the twelve refugee languages (a total of 180 volunteers). These volunteers will be called upon to interpret, as the calls are received, on a modified round-robin-schedule. That is, no one volunteer interpreter in one language, who has interpreted once, gets called again until the fourteen others have taken their turn.

Volunteer bilingual interpreters will write a brief report of the interpretation service they provided on a form to be provided by and mailed to the Commission on pre-addressed and stamped envelopes. Through these reports, the Commission will be able to determine the ef-

fectiveness of the Refugee Hotline. It will also be able to determine the volunteers who have taken their turn in the rotation of translators.

4. How are emergency situations handled through the Police 911 Number?
When the emergency call is received on 911 the Police Department, will immediately call the volunteer interpreter of the requested refugee language on a three-way phone system. This allows for almost instant communication to occur between the volunteer interpreter and the requesting party through the police department's communications system. In many cases, the interpretation service may be adequately given over the phone. In some cases, it may be necessary for the volunteer interpreter to go to the site where the person or party needing interpretation is located.

5. How are non-emergency situations handled through the Commission?
When a request for interpretation of a non-emergency nature is received by the Commission, staff will call upon someone on the list who may be available for the particular time and need requested in the particular refugee language. Written reminders or follow up with the volunteer interpreter will be done by Commission staff when appropriate or necessary.

6. How do volunteer interpreters know about how their service is useful?
On a semi-annual basis, hotline statistics and other feedback data from users will be summarized and reported back to the volunteer interpreters. This is intended to give them a good idea of the types of interpretation needs met by the hotline project as a whole as well as how beneficial their volunteer services are to the refugee populations in the city.

Piste na adresu:
Chicago Commission on Human Relations
500 N. Peshtigo Court
Chicago, Ill. 60611
Attn: Inanita Salvador - Burris
Project Coordinator
New Residents Program
☎ 744-8967

ST. PROCOPIUS ABBEY DONATES CONTRIBUTED SERVICES CASH TO IBC

St. Procopius Abbey in Lisle will contribute over \$1 million to Illinois Benedictine College over the next four years by way of ongoing annual contributions, including the contributed services of those monks engaged as faculty and staff at the college. This commitment is being made in observance of IBC's centennial anniversary.

The gift is one of several major lead gifts announced by IBC as part of an asset-building program which has as its goal \$24.1 by the college's centennial year of 1987.

College President Richard C. Becker, Ph.D., and Board of Trustee Chairman Edward H. Schmitt, vice-chairman of McDonald's Corporation, made the announcement of the asset-building program at the college's 19th annual Educare Ball Nov. 10.

The gift from St. Procopius Abbey includes a yearly unrestricted cash donation to IBC, and funds which represent the value of contributed services from the monks who work at the college. Contributed services amounted to \$181,579 in 1983-84.

In reflecting upon the college's Benedictine heritage Dr. Becker commented that the active participation and contributed services of the Benedictine monks has been a "living endowment" providing a vital resource for almost a century.

The monks of St. Procopius Abbey founded the college in Chicago in 1887. Then known as St. Procopius College, the monks relocated the school to Lisle in 1901. In 1971 the college was renamed Illinois Benedictine College.

BOOK BEAT

The following Library of Congress publication may be of interest to our readers: **CZECH and SLOVAK LITERATURE in English: A BIBLIOGRAPHY**, Washington, D.C., 1984.

This indexed bibliography was compiled by George J. Kovtun of the Library's European Division. Single copies are free upon request from the Library of Congress, European Division, Washington, D.C. 20540.

Looking Ahead

by
Dr. George S. Benson
President

NATIONAL EDUCATION PROGRAM
Oklahoma City, Oklahoma

AMERICAN TEXTBOOK COMMITTEE

Millions of Americans are concerned about the quality of education in U.S. schools. Several states have passed education reform legislation in an attempt to remedy the deterioration which has set in.

Education can only be as good as the quality of the material used to teach. Recognizing this, more and more people have assumed the responsibility for evaluating textbooks.

It is important to weed out poor texts, but it is just as crucial, if not more so, to have good texts with which to replace them. The seed has been planted to accomplish this.

The American Textbook Committee has been founded "to foster the writing of textbooks, especially in the political, social, and economic areas, that will be suitable for use in private, Christian, and all other schools and homes where patriotic American and traditional religious values hold sway."

The Committee is an adjunct of a non-profit, tax-exempt foundation operating entirely on voluntary contributions. It has no partisan political ax to grind. One refreshing aspect of its approach is "to deal with people as individuals and not as members of classes, races, or ethnic groups."

The vast majority of America's teachers are patriotic

and conservative in philosophical orientation, even though they may be employed in a government school system and be members of a left-wing labor union. These teachers are concerned about the lack of good textbooks which promote the preservation of our American heritage.

The Committee is dedicated to preserving and extending that heritage of "limited constitutional government, individual liberty within a framework of individual responsibility, voluntary social cooperation, private enterprise, the family, the church, the local community, national independence, and a society in which individuals and families are basically responsible for meeting their own needs and are rewarded for their efforts in terms of the quantity and quality of their produce."

We would venture to say that is a pretty good synopsis of the philosophy of the vast majority of citizens and teachers who are eager for textbooks which promote beliefs.

In the schools today, such fundamental ideas are given scant if any recognition. As the Committee states, "The curriculum of the schools has been changed beyond recognition, as socialization has subordinated learning."

It is the goal of the American Textbook Committee to provide replacements for the poor textbook options available today which are designed "for the lowest common denominator taste of state textbook commissions, . . . with books solidly based on the historical record and imbued with principles which have stood the test of time, for those who want to use them."

Those who might like to learn more about the Committee and its projects can write them at P.O. Box 308, Greenville, Alabama 36037.

KARLIN HALL AND CLUB

5304 FLEET AVENUE
CLEVELAND, OHIO

NEW YEARS EVE PARTY

Monday, December 31st, 1984

Roast Pork from 7:00 p.m.

Catered by Augustina Doudova

HATS * NOISEMAKERS * ALL DRINKS

Music by Joe HEZOUCKY

from 8:00 p.m.

\$16.50 (\$10.00 For All Except Food)

Reservace call Joe Kocah ☎ 883-4760

